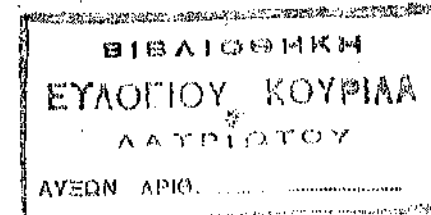

ΠΑΝΑΘΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συντάτται: Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΑΡΑΓΟΥΜΗΣ, &C.

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1853 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1854.

ΑΘΗΝΑΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΑΝΑΘΡΑΣ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΟΜΩ Δ' ΤΗΣ

Ν. ΠΑΝΔΡΑΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΘ' ΥΛΗΝ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΔΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

Α. ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ, ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΓΩΓΜΑΤΙ.

Ὁ Ἰππότης Ἀρμαντάλ, συνέχεια καὶ τέλος, ΟΓ—
—ΙΓ, 45—202.
Ὁ Δασοφύλαξ, ἀρχή, ΙΔ—ΙΣΤ, 1—24.

Β. ΛΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ.

Ὁ Καμινάπτης, ΟΓ—ΟΔ, σελ. 1 καὶ 25.

Γ. ΛΗΓΗΜΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ.

Ὁ Ταυρομάχος, ΟΕ—ΟΖ, 49, 73 καὶ 97.
Μαρία, ΟΗ—ΠΔ, 121, 149, 177, 205, 237,
261, 289.
Ὁ Ὀδοιπόρος, ΠΓ, 268.
Ἱστορία τοῦ Γασπάρου Μενδέζου, ΠΕ, 313.
Ἡ Λίμνη καὶ ὁ πύργος τῆς Γάρδης, ΠΣΤ, 341.
Ἄρτοποιου ὑπηρέτης, ΠΖ, 365.
Ἡ ἐσχάτη συνδιάλεξις, ΠΖ, 367.
Οἱ ἄλιες τοῦ Σχεβένιγγεν, ΠΗ, 389.
Ἡ Κόρησσα Ἀρνάμ, ΠΘ, 413.
Ἡ Θύρα τοῦ Κήπου, Ι, 476.
Μαρίνα, ΙΑ, 503. ΙΒ, 527.
Μαρία καὶ Ἡ Γαλλία καὶ Ἀφρική, ΙΓ, 561.
καὶ 577.
Καίσαρινα, ΙΕ, 601. ΙΣΤ, 625.

Δ. ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Περὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεσημερινῆς Ρωσίας, ΟΔ
—ΟΖ, 40, 54, 76, 100.
Μιχαὴλ Ἀκουενάτος ὁ Χωνιάτης, Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν, ΟΗ, 126. ΠΑ, 217.
Ἡ Κινεζικὴ ἐπανάστασις, Π, 183.
Ἀπόσπασμα ὑπομνημάτων ἀνεκδότων, Π, 188.
Περὶ τοῦ ἐν Ῥόδῳ ὄψεως, ΠΓ, 281.
Χρυσόβουλον Ἀνδρονίκου τοῦ πρᾶσθυτέρου, ΠΕ,
338.

Νικηφόρος Θεοτόκης, ΠΖ, 371.
Περὶ ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ΠΗ, 402.
Αἱ Σταυροφορίαι, ΠΘ, 424. Ι, 488.
Ἡ ἐν Ναβαρίνῳ ναυμαχία, ΠΘ, 436.
Περὶ ἀγωγῆς καὶ διδασκαλίας τοῦ μεγάλου Ἀλε-
ξάνδρου, Ι, 479.
Φραγγίσκος Ἀραγῶ, ΙΓ, 564.
Ὁ δόξ Οὐελλιγατών, ΙΔ, 593.
Περὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν δυναστειῶν, ΙΣΤ, 640.

Ε. ΤΟΠΩΝ ΚΑΙ ἩΘΩΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι, ΟΓ, 9.
Ἄγριοι ἵπποι ἐν Ἀμερικῇ, ΟΣΤ, 82.
Περὶ Μήλου, ΟΖ, 116.
Κρεμλίνον καὶ Μόσχα, ΠΑ, 301.
Περὶ Σινῶν ἢ Κινέζων, ΠΒ, 319.
Τὰ Βαρά, ΠΒ, 325.
Καυκάσιοι, ΠΖ, 384.
Ἡ Παναγία ἢ ἡ καλοῦρου νῆσος, ΙΒ, 542.
Ἡ ἐν Μικεδονίᾳ Καστορία, ΠΖ, 385.
Ἀπόσπασμα ὑπομνημάτων ἀνεκδότων, Ι, 483.
Ταυρομαχίαι, ΙΑ, 587.

ΣΤ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἐμπορικὴ ναυτικὴ τῆς Ἑλλάδος, ΟΖ, 108. ΟΘ,
174. ΠΗ, 394.
Κατάργησις τοῦ ἐπὶ τῶν ἀγγελίων φόρου ἐν Ἀγ-
γλίᾳ, ΟΖ, 110.
Περὶ τῆς τῶν κορασιῶν ἀνατροφῆς, Π, 198. ΠΓ,
277.
Δημοσιὰ ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι, ΠΑ, 226.
Περὶ ἀτιμοπλοίας, ΠΑ, 234. ΙΔ, 597.
Περὶ γυναικῶν, ΠΔ, 309.
Περὶ τῆς δημοτικῆς παιδείας, σχετικῶς ὡς πρὸς
τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τῶν ἐθνῶν, ΠΗ, 375.
Περὶ τῆς κατὰ τὸ 1852 ἔτος διαχείρισως τῆς
δικαιοσύνης ἐν Ἑλλάδι, καὶ περὶ τοῦ ἀστοκοῦ ἡμῶν
δικαίου, ΙΒ, 532.

Z. ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ.

Ο Άγιος Τάφος, ΟΗ, 136.
 Η Ορθόδοξος Ανατολική Εκκλησία και τὰ δύο μεγάλα Χριστιανικά θρησκευματα, ΟΘ, 162.
 Ο Κ. Ουβικίνης και οί ἐν Τουρκία Χριστιανοί, Π, 201.
 Η ἐν Ἀδριανουπόλει συνθήκη ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ΠΑ, 306.
 Η ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1830 ἀναφορά τοῦ κόμητος Νεσελέρωδ πρὸς τὸν μέγαν δούκα Κωνσταντίνον, ΠΣΤ, 357.
 Πλάνης ἀνασκευῆ, ΙΒ, 614.
 Σημ. Τὸ βιβλιογραφικὸν μέρος τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα, περιελήφθη εἰς τὸ τμήμα Γ', τὸ ἐπιγραμμένον φιλολογία καὶ βιβλιογραφία.

Η. ΒΟΤΑΝΙΚΑ.

Περὶ ῥοδοδάφνης, ΟΓ, 23.
 Ῥόδον τὸ πολύκλων, ΠΒ, 248.
 Θεραπεία τῆς νόσου τῶν ἀμπέλων, ΠΓ, 271, ΠΣΤ, 350.
 Περὶ Λαντάνης ἢ Καμφικλάδου, Ι, 500.
 Ἄσθη ὁ ἀργυροειδὴς ἢ συρικώδης, ΙΒ, 621.

Θ. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Ἐκθεσις τῆς ἐν Κοπενάγη ἐταιρείας τῶν Ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου, ΟΖ, 110.
 Περὶ τῆς ἐν Κύπρῳ Ταμασσῶ, ΠΑ, 210.
 Ο Ἀσκόων καὶ ὁ Ῥόδιος ταῦρος, ΠΑ, 213.
 Ο ναὸς τῆς ἀπτέρου νίκης, ΠΒ, 245.
 Εἰκόνας παριστώσαι τὴν θαλασσοπορίαν τοῦ Ὀδυσσεύς, ΠΔ, 312.
 Αἱ τελευταῖαι ἀνακαλύψεις ἐν Ἀσσυρίᾳ, ΠΓ, 266.
 Ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, ΙΒ, 544.
 Περὶ τοῦ Φαρνεσίου Ταύρου, ΙΓ, 572.
 Περὶ τινῶν ἐπιγραφῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ΙΑ, 589.
 Περιγραφή τῆς Δωρίδος, ΙΣΤ, 614.

Ι. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία Μελετίου, ΟΓ, 13.
 Ο Ποιητικὸς ἀγὼν τοῦ 1853, ΟΓ, 17.
 Ἀρχαιολογικά, ΟΓ, 23.
 Δοκίμιον περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν, ὑπὸ Π. Β. Ἀρμένη, ΟΔ, 45.
 Κ. Εὐθυβούλου ἀπάντησις, ΟΣΤ, 86.
 Η ἐν Κύπρῳ γλῶσσα, ΟΖ, 111.
 Ἀναγόμεναι διδασκῶν, ΟΗ, 184. ΠΑ, 308.
 Νόμις πρὸς λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος, ΟΗ, 145.

Περὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ὑπὸ John Lemoigne, ΙΑ, 229.
 Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἱερομάρτυρος Γρηγορίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ΠΑ, 231.
 Ἐγχειρίδιον ἠθικῆς ὑπὸ Ν. Βάμβα, ΠΒ, 256.
 Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Α. Ζ. Μάμουκα, ΠΓ, 284.
 Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων ὑπὸ Γ. Α. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, ΠΔ, 293.
 Ἀναφορά τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, ΠΑ, 301.
 Λόγος τοῦ Πρωτάνεως Ν. Κωστή ἐπὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ, ΠΕ, 332.
 Σκέψεις περὶ τῆς σπουδῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ΠΣΤ, 351.
 Εἰδήσεις φιλολογικῆ περὶ Ὑπερείδου, ΠΣΤ, 356.
 Σπουδῶνος Τρικούπη, ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς παναστάσεως, ΠΣΤ, 361.
 Ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ συγγράμματα, ΠΣΤ, 362.
 Στέφης ποιητοῦ ἐν Κερκύρα, ΠΣΤ, 363.
 Δύο Λόγοι τοῦ Ὑπερείδου, ΠΖ, 368.
 Ἐφημερίς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὑπὸ Χ. Χριστοπούλου, Σ. Εὐκλείδου, καὶ Θ. Π. Δηληάννη, ΠΗ, 411.
 Λογοδοσία τοῦ πρώην Πρωτάνεως Π. Λογοπούλου, ΙΑ, 513.
 Ἐρὰ Γεωγραφία Δ. Πανταζῆ, ΙΒ, 547.
 Βιβλιαράκι κατ' ἐρωτησώδεσιν περὶ διαφόρων ἀναγκαίων πραγμάτων, ὑπὸ Στεφάνου Κανέλλου, ΙΓ, 566.
 Περὶ τῆς δωδεκαδέλτου ὑπὸ τὴν φιλολογικὴν ἐπιφύ, ΙΔ, 492.
 Περὶ Ὁμήρου καὶ Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ΙΔ, 581. ΙΒ, 609. ΙΣΤ, 635.

ΙΑ. ΒΗΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑ.

Τραπεζῶν κίνησις, ΟΣΤ, 94. ΠΑ, 224. ΠΓ, 273. ΠΒ, 327.
 Περὶ τινος νέου ἀνακαλυφθέντος ὄρυκτου ἐπὶ μαρμαροῦ, ΟΗ, 135.
 Η νέα ἐπιστήμη, Π, 194.
 Κίνησις ἀψύχων ἀντικειμένων, Π, 198.
 Περὶ εἰκονογραφίας, ΠΒ, 248.
 Προβύλαια ἐν Μονάχῳ, ΠΒ, 258.
 Λόγος εἰσαγωγικὸς τοῦ καθηγητοῦ τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας Κ. Ι. Α. Σούτσου, ΠΣΤ, 346.
 Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις. Σέβραι καὶ Γοβελίνοι, ΠΘ, 419.
 Ο δημοτικὸς ναὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἁγία Σοφία, ΙΑ, 511.
 Εἰσαγωγικὸς λόγος τοῦ καθηγητοῦ τῆς παθολογικῆς καὶ γενικῆς Ἀνατομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀθωνος Κ. Θ. Ἀρεντούλλη, ΙΓ, 556.
 Β. Πολυτεχνικὸν σχολεῖον ἐν Ἀθῆναις, ΠΗ, 396.
 Καταγωγή τῶν γραφικῶν ὑλῶν, ΙΒ, 617.

ΙΒ. ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ.

Ὄρνιθες τῆς Νουμίδας, ΟΣΤ, 96.
 Ὄρνιθοτροφία, ΟΖ, 115.
 Χοίροι Βρασιλίας, ΠΗ, 255.
 Ἰατρικὸν ἐκδοτικὸν ἐπισκεψικὸν μάθημα ζωολογίας, ΟΘ, 157.
 Ἀκούποι, ΠΕ, 337.
 Περὶ Πιλαργῶν, ΠΗ, 400.
 —o—
 ΠΓ. ΠΟΙΗΣΙΣ.
 Κασταλία, ΟΓ, 24.
 Ἀρματοῦλοι καὶ Κλέπται, ΟΔ, 34.
 Κόσμινα καὶ Πίνδαρος, μετὰ σημειώσεων φιλολογικῶν, ΟΕ, 58.
 Ο Ἔρως, ΟΘ, 176.
 Εἰς τὰς Ἀθήνας, ΠΒ, 260.
 Ὁ Χωρισμὸς, ΠΓ, 283.
 Τὸ τυρλὸν παιδίον ἀποθνήσκον, ΠΣΤ, 364.
 Δημοτικὴ ἀνθολογία, ΠΘ, 434. Ι, 501. ΙΒ, 547. ΙΔ, 599. ΙΕ, 621. ΙΣΤ, 647.
 Τὸ σκλαβωμένο τὸ πουλὶ ἐρωτᾷ τὸ πουλὶ τ' ἀκλάβωτο, ΙΓ, 575.
 —o—
 ΙΔ. ΔΙΑΦΟΡΑ.
 Ὁ Ῥῶσος Ἰάκοβλιος, ΟΔ, 47.
 Το Ἅγιον Πάσχα, ΟΕ, 71.
 Κικέρωνος ἀνέκδοτα, ΟΣΤ, 96.
 Τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει τζαμιά, ΟΖ, 120.
 Ἄδρον τῆ Πανδώρας ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμογενῶν, ΟΗ, 144.
 Ἄδρον τῶ ξυλογράφῳ τῆς Πανδώρας ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμογενῶν, ΟΘ, 175.

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

Ἀγγελίων ἄδρου κατ' ἄρτιον ἐν Ἀγγλίᾳ, ΟΖ, 110.
 Ἀγγελία ἔτος Ε' τῆς Πανδώρας, ΙΓ, 573.
 Ἅγιον Πάσχα, ΟΕ, 71.
 Ἅγιος Τάφος, ΟΗ, 136.
 Ἄγριοι ἴπποι ἐν Ἀμερικῇ, ΟΣΤ, 82.
 Ἀγωγή καὶ διδασκαλία τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ι, 479.
 Ἀδριανουπόλεως συνθήκη ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ΠΑ, 306.
 Ἀκεσάτης Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ John Lemoigne, ΠΑ, 229.
 Ἄλις τοῦ Σχίζένιγγεν, ΠΗ, 389.

Δημοσιογραφία. Η φιλελληνικὴ σημαία. Ὁ Ἀνατολικὸς ἀστὴρ, Π, 204.
 Νέα νίκη ἐπὶ τῆς ἀποστάσεως. }
 Ἀτμοκίνητος μηχανή. } ΠΑ, 228.
 Ὀστρεοφόρα δένδρα. }
 Δύναμις τοῦ Πιαγάρκ. }
 Η ἐκδίκησις. }
 Ἀστικὸν αἰνίγματος, ΠΑ, 236.
 Ὀδηγία εἰς χρῆσιν τῶν νεκρῶν αἰτίνας θέλουσι νὰ ὑπανδρευθῶσι, ΠΒ, 259.
 Οἱ Σαῖμοι, ΠΓ, 273.
 Ἑλληνικὸν Ἐκπαιδευτήριον Γρ. Παπαδοπούλου, ΠΓ, 276.
 Σατωβριάνδος καὶ Λόρδος Γουλφόρδος, ΠΓ, 279.
 Περὶ ἀγνότητος, ΠΓ, 280.
 Ἀρχὴ τῆς ἐφημεριδογραφίας ἐν Ἀμερικῇ, ΠΓ, 282.
 Πολύτιμοι συνταγαί, ΠΓ, 282.
 Ὁ ἀπατεὼν καμηληλάτης. }
 Ἀπάντησις Διονυσίου τοῦ τῶν Συρακοῦ- } ΠΓ, 383.
 σῶν Τυρῶν. }
 Συμβουλή εἰς ἀδέξιον ῥήτορα. }
 Δομετικὸς. }
 Στατιστικὴ Ἀμερικῆς, ΠΕ, 340.
 Ἴατρος παραφροσύνης. }
 Ὁ Καλίφης Βριάγης. } ΠΣΤ, 363.
 Τὸ σοφὸν νήπιον. }
 Φιλοσοφία τῶν ζώων, ΠΖ, 388.
 Περὶ Ναυταπάτης, ΠΗ, 410.
 Μουσικὴ Σινῶν. } ΠΘ, 434, 463.
 Ἀνταπόκρισις Πανδώρας. }
 Δωρεὰ ἱατροῦ, Ι, 500.
 Μετεωρολογικαὶ παρατηρήσεις, Ι, 501. ΙΒ, 550. ΙΓ, 576. ΙΔ, 600. ΙΕ, 624.
 Η Κελιδῶν, }
 Παραβάσις τῆς πρὸς τὴν σύζυγον πίστεως. } ΙΒ, 548.
 Ἀγγελία. ἔτος Ε' τῆς Πανδώρας, ΙΓ, 573.
 Τύρλοι ἡγεμόνων, ΙΕ, 620.
 Ἐκπαιδεύσις ἐν Ἀμερικῇ, ΙΕ, 623.

Ἀμερικῆς στατιστικὴ, ΠΕ, 340.
 Ἀμπέλων νόσου θεραπεία, ΠΓ, 271. ΠΣΤ, 350.
 Ἀναγόμεναι διδασκῶν, ΟΗ, 184. ΠΑ, 308.
 Ἀνακαλύψεις τελευταῖαι ἐν Ἀσσυρίᾳ, ΠΓ, 266.
 Ἀνασκευὴ πλάνης, ΙΕ, 614.
 Ἀναφρὰ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, ΠΑ, 301.
 Ἀνδρονίκου τοῦ πρεσβυτέρου Χρυσόβουλου, ΠΕ, 338.
 Ἀνατροπὴ κορασίων, Π, 198. ΠΑ, 277.
 Ἀνθολογία Δημοτικῆ, ΠΘ, 434. Ι, 501. ΙΑ, 547. ΙΔ, 599. ΙΕ, 621. ΙΣΤ, 647.

Ανταπόκρισις Πανδώρας, ΠΘ, 436.
 Απατεών κρηνηλάτης, ΠΓ, 283.
 Απάντησις Διονυσίου τυρέννου Συρακουσών, ΠΓ, 283.
 Απτερον Νίκης ναός, ΠΒ, 245.
 Απόπασμα υπομνημάτων ανέκδοτων, Π, 188, 4, 483.
 Αρτοποιού υπηρέτης (διήγημα) ΠΠ, 365.
 Αρχαιολογικά, ΟΓ, 23.
 Αρχαίοι και κλέπται (ποίησις), ΟΑ, 34.
 Αρχαία μνημεία Αθηνών, ΙΒ, 544.
 Αρχαία (Φοργεύσεια), ΙΓ, 564.
 Αιγυπτιακά δυναστεία, ΙΣΤ, 640.
 Αστήρ ή αργυροειδής ή σφαιρώδης, ΙΕ, 621.
 Ατμοπλοία, ΗΑ, 234, ΙΑ, 597.
 Ατμοκίνητος μηχανή, ΠΠ, 228.
 Αιγυπτιακός λύσις, ΠΑ, 280.
 Αψύχων αντίκειμένων κινήσις, Π, 198.

—o—

Βιβλιοθήκη κατ' έρωταπόκρισιν, περί διαφόρων άναγκάων πραγμάτων, υπό Στεφάνου Κανέλλου, ΙΓ, 546.
 Βίος και πολιτεία του Ιερομάρτυρος Γρηγορίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ΗΑ, 231.
 Βρασιλείας χείροι, ΠΒ, 255.

—o—

Γραφικών ύλων καταγωγή, ΙΕ, 617.
 Γασπάρου Μενδεζου Ιστορία, ΠΒ, 313.
 Γάρδος Λίμνη και Πύργος, ΠΣΤ, 341.

—o—

Δασυβλάξ (μυθιστόρημα) ΙΑ—ΙΣΤ, 1—24.
 Δημοσία εκπαιδευσις εν Ελλάδι, ΗΑ, 228.
 Δημοσιογραφία ή φιλελληνική σημαία ή άνατολικής άστέρ, Π, 204.
 Δημοσία παιδευσις σχετικώς ως προς τάς παραγωγικάς δυνάμεις των έθνών, ΠΖ, 375.
 Δημοτικός ναός Αθηνών και ή άγία Σοφία, ΙΑ, 571.

Δουλοποιός, ΠΕ, 337.
 Δουλίμινον περί των πρώτων ιδεών και άρχών, υπό Π. Β. Αμμένα, ΟΑ, 45.
 Δομετιανός, ΠΓ, 283.
 Δούρον τη Πανδώρα υπό των εν Άγγλία όμογενών, ΟΠ, 175.
 Δούρον τω Ξυλογράφω της Πανδώρας, υπό των εν Άγγλία όμογενών, ΟΘ, 175.
 Κωδικάδελφος υπό την φιλολογικην έποψιν, ΙΑ, 592.
 Κωρίδος περιγραφή, ΙΣΤ, 644.
 Κωρεά ιατρού, Ι, 500.

—o—

Έριόγης ή Καλίγης, ΠΣΤ, 363.
 Ειόγης παριετώσει την θαλασσοπορίαν του Οδυσσεύς, ΗΑ, 312.

Εικονογραφία, ΠΒ, 348.
 Εκδικησις, ΗΑ, 228.
 Έλληνικόν Έκπαιδευτήριον Γρ. Παπαδοπούλου, ΠΓ, 276.
 Έλληνες της μεσημβρινής Ρωσίας, ΟΑ—ΟΖ, 40, 54, 76, 100.
 Εκπαιδευσις εν Αμερικη, ΙΕ, 623.
 Είς τάς Αθήνας (ποίησις) ΠΒ, 266.
 Ευπορικόν ναυτικόν της Ελλάδος, ΟΖ, 108, ΟΘ, 174, ΠΗ, 394.
 Εκκλησιαστική ιστορία Μελετίου, ΟΓ, 12.
 Έπιγραφαί της μικράς Ασίας, ΙΑ, 589.
 Έσχάτη συνδιάλαξις (διήγημα) ΠΖ, 367.
 Έρυθρόδερμοι, ΟΓ, 9.
 Έπιστημονικά περιδικά συγγράμματα, ΠΣΤ, 362.

Ένότις ανθρωπίνου γένους, ΠΠ, 402.
 Εύθυδούλου άπάντησις, ΟΣΤ, 86.
 Εύα ή άγιος Πέτρος, ΠΠ, 407.
 Έως (ποίησις), ΟΘ, 166.
 Έριμεριδογραφία άρχαι εν Αμερικη, ΠΓ, 282.
 Έριμερις του ύπουργείου των Βωυτερικών και Χ. Χριστοπούλου, Σ. Βούκλειδου και Θ. Π. Δι. λιγιάνη ΠΠ, 411.
 Έθωνή επίσκεψις Ιατρού μάθημα ζωολογίας, ΟΘ, 157.

—o—

Ζώων φιλοστοργία, ΠΖ, 388.

—o—

Ήθικης Έγχειρίδιον, υπό Ν. Βάμβα, ΠΒ, 266.

—o—

Θόρα (ή) του Κήπου, Ι, 476.

—o—

Ίατρος παραφροσύνης, ΠΣΤ, 363.
 Ίαπότις Αρμαντάλ (μυθιστόρημα) ΟΓ—ΙΓ, 45—202.

—o—

Καισαρίνα, ΙΕ, 601, ΙΣΤ, 625.
 Καμινάτης, ΟΒ—ΟΑ, 1 και 25.
 Καυκάσιοι, ΠΕ, 384.
 Κινεζική επανάστασις, Π, 183.
 Κινέζοι ή Σιναι, 319.
 Καστορία ή εν Μικεδονία ΠΖ, 385.
 Κικέρονος Άνέκδοτα, ΟΣΤ, 96.
 Κινέζων ή Σινών Μουσική, ΠΘ, 434.
 Κόμησα Άρνάιμ (διήγημα) ΠΘ, 413.
 Κόρινθα και Πίνδαρος, ποιημ. μετά σημειώσεων φιλολογικων, ΟΘ, 58.
 Κοπενάγης αρχαιολογική εταιρεία, ΟΖ, 110.
 Κρεμλίον και Μόσχα, ΠΑ, 301.
 Κυπρίων γλώσσα, ΟΖ, 111.
 Κωνσταντινουπόλεως τζαμιά, ΟΖ, 120.

—o—

Λαγάνη ή Καμφικλάδος, Ι, 500.
 Λαοκόων και ό Ροδιος Ταύρος, ΠΑ, 213.
 Λόγος του πρωτάνευς Ν. Κωστή, ΠΒ, 332.
 Λογοςία του πρώην πρωτάνευς Π. Αργυροπούλου, ΙΑ, 513.
 Λόγος εισαγωγικός του καθηγητού της κοινωνικής οικονομίας Ι. Α. Σούτσου, ΠΣΤ, 346.
 Λόγος εισαγωγικός του καθηγητού της παθολογικής και γενικής Ανατομίας Θ. Αφεντούλη, ΙΓ, 554.

—o—

Μαρία (διήγημα). ΟΠ—ΠΔ, 121, 149, 177, 205, 237, 261, 289.
 Μαρίνα, ΙΑ, 503, ΙΒ, 527.
 Μετεωρολογικα παρατηρήσεις, Ι, 501, ΙΒ, 550, ΙΓ, 576, ΙΔ, 600, ΙΕ, 624.
 Μήλος, ΟΖ, 116.
 Μεγαλή Αχομιάτος ή Χωνιάτης, Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, ΟΠ, 126, ΠΑ, 217.
 Μονάχου προπόλαια, ΠΒ, 258.

—o—

Ναυμαχία ή εν Ναβαρίνω, ΠΘ, 436.
 Ναυταπάτη, ΠΠ, 410.
 Νέα έπιστήμη, Π, 194.
 Νέα νίκη επί της άποστάσεως, ΠΑ, 228.
 Νεσελρόν (κόμητος) αναφορά προς τον μέγαν δούκα Κωνσταντινον, από 12 Φεβρουαρίου 1830, ΠΣΤ, 367.
 Νεωστί άνακαλυφθέν όρυκτόν επί μαρμάρου, ΟΠ, 135.
 Νιαγάρα δύναμις, ΠΑ, 228.
 Νικηφόρος Θεοτόκης, ΠΖ, 371.
 Νισταλγία (ποίησις), ΟΓ, 24.
 Νουμισμάς όρνιθες, ΟΣΤ, 96.
 Νόμις προς λύσιν του Ανατολικού ζήτηματος, ΟΠ, 145.

—o—

Όδηγία προς τάς επιθυμούσας να υπανδρευθώσι νάνοις, ΠΒ, 259.
 Όδοιπόρος (διήγημα) ΠΓ, 268.
 Όδοιπορικαί αναμνήσεις. Σέβραξ και Γοβελίνοι, ΠΘ, 419.
 Όμηρος και Έλληνική φιλοσοφία, ΙΑ, 581, ΙΒ, 609, ΙΣΤ, 635.
 Όρθόδοξος (ή) ανατολική εκκλησία και τα δύο άλλα μεγάλα Χριστιανικά θρησκείματα, ΟΘ, 162.
 Όρνιθοτροφία, ΟΖ, 115.
 Όστρακαφόρα δένδρα, ΠΑ, 228.
 Ουβινίνας και οι εν Τουρκία Χριστιανοί, Π, 201.
 Ουέλληκτων (δοξή), ΙΑ, 593.
 Όρις ή εν Έβδω, ΠΓ, 281.

—o—

Παράδοσις της προς τον σύζυγον πίστεως, ΙΒ, 548.
 Πελαργοί, ΠΒ, 400.
 Περί άγνότιτος, ΠΓ, 280.
 Περί γυναικων, ΠΔ, 309.
 Ποιητικός άγών του 1853, ΟΓ, 17.
 Πολιτικης δικαιοσύνης διαχείρισις εν Ελλάδι τω 1852 και άστυκόν ήμων δικαίον, ΙΒ, 532.
 Πολύτιμοι συνταγαί, ΠΓ, 282.
 Πολυτεχνικόν σχολείον εν Αθηναις, ΠΠ, 396.

—o—

Ροδοδάφνη, ΟΓ, 23.
 Ρόδον το πολύανθον, ΠΒ, 258.
 Ρώσος Ιάκωβλιος, ΟΑ, 47.

—o—

Σεισμοί, ΠΓ, 273.
 Σιδία Μαρία ή Γαλλία και Αφρική, διήγημα, ΙΓ, 551, ΙΔ, 575.
 Σκέψεις περί σπουδής του Έλληνισμού, ΠΣΤ, 351.
 Σκλαβωμένο (τό) πουλι έρωτάει το πουλι το άσκαλόωτο (ποίησις), ΙΓ, 575.
 Σοφόν νήπιον, ΠΣΤ, 363.
 Σπυρίδωνος Τρικούπη, Ιστορία της Έλληνικής επαναστάσεως, ΠΣΤ, 361.
 Σταυροφορία, ΠΘ, 424, Ι, 488.
 Στέφης παικτοῦ εν Κερκύρα, ΠΣΤ, 363.
 Συμβουλαί εις άδελφίον ρήτορα, ΠΓ, 283.
 Σύνταγμα των θεών και ιερών κανόνων υπό Γ. Α. Γάλλη και Μ. Ποτλή, ΠΔ, 293.

—o—

Ταμασσός ή εν Κύπρω, ΠΑ, 240.
 Ταυρομάχος (διήγημα), ΟΒ—ΟΖ, 49, 73, 97.
 Ταυρομαχία, ΙΑ, 587.
 Τά κατά την αναγέννησιν της Ελλάδος, υπό Α. Ζ. Μήμουκα, ΠΓ, 284.
 Τετλοι ήγεμόνων, ΙΕ, 620.
 Τραπεζών κινήσις, ΟΣΤ, 94, ΠΑ, 224, ΠΓ, 272, ΠΕ, 327.
 Τυρλών παιδίον αποθνήσκον (ποίησις) ΠΣΤ, 364.

—o—

Υπερίδου νέου λόγος, ΠΣΤ, 356, ΠΖ, 368.

—o—

Φαρνέσιος Ταύρος, ΙΓ, 572.

—o—

Χελιδών, ΙΒ, 548.
 Χωρισμός, (ποίησις) ΠΠ, 283.

—o—

Ψαρά, ΠΕ, 325.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Φυλλάδιον. Σελ.	Αντικείμενον.	ΠΕ.	322.	Άρης τῶν Κινέζων.
ΟΓ.	9.	Άρχηγός Ἰνδός.	332.	Γυνή ἐν Κίνα κατασκευάζουσα ταινίας.
	10.	Μάγος ἢ ἱατρός Ἰνδός.	337.	Δασύποδες.
	11.	Χορός τῆς ἐκδορᾶς τῶν κορινθίων.	ΠΣΤ.	350.
	12.	Χορός τῆς καπνοσύριγγος.		Μικροσκοπικὴ ὄψις τῶν κήττων νοσούσης ἀμπέλου.
ΟΔ.	44.	Ἄλουστον.	»	Μέρος δέρματος νοσούσης ἀγρῆ.
	48.	Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις.	351.	Τὸ πλέγμα τῶν μικρῶν διὰ μικροσκοπίου.
ΟΕ.	55.	Σουγδατα.	ΠΖ.	371.
	72.	Ἀσπασμός τοῦ Πάσχα ἐν Ρωσίᾳ.		Νικηφόρος Θεοτόκης.
ΟΣΤ.	84.	Τίγρις ἠρωδία καθ' ἵππου.	384.	Καυκάσιοι.
	85.	Βοσκοὶ διώκοντες ἀγέλην ἵππων.	ΠΠ.	398.
	96.	Ὄρνιθες τῆς Νουμιδίας.		Ἀρχαῖος θηρευτής.
ΟΖ.	108.	Ἰγκερμάνιον.	399.	Ἄλβέρτος Δυρέρος.
		Ἐν παραρτήματι, Ἀξιοματικὸς Ἰπαξιωματικὸς καὶ Στρατιώτης τοῦ ἐν Μπαλακλάβῃ Ἑλληνικοῦ τάγματος.	401.	Πελαργός.
			ΠΘ.	421.
ΟΗ.	130.	Τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν.		Τῆ ἐν Σέβραις Κεραμειῶν.
	138.	Ἰερουσόλυμα.	423.	Ἡ εἰσοδος τῶν Γοθελίνων.
	132.	Τσαμίον τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτη ἐν τῇ Ἱπποδρομίᾳ Κωνσταντιπόλεως.	434.	Μουσικὰ ὄργανα Σινῶν.
				Ἐν παραρτήματι, Σχεδιάσμα τῆς ἐν Ναβαρίνῳ ναυμαχίας.
	143.	Ναζαρέτ.	4.	483.
	160.	Ἀσπάλαι κηδαιόμενος ὑπὸ νεκροφόρων.		Γυναίκες Μυκόνιαι.
ΟΘ.	161.	Κάμπαι ἐντὸς τοῦ σκελετοῦ τοῦ ἀσπάλαικος.		484.
		Κάμπη νεκροφόρου.		Μυκονία.
Η.	184.	Μανδάρinos μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ.		485.
	185.	Πεζὸς στρατιώτης Κινέζος.	4Α.	487.
		Ἴππεὺς στρατιώτης Κινέζος		Ἡ ἀγία Σοφία.
	186.	Πυροβολικὸν Κινεζικόν.		Ἐν παραρτήματι, Μητρόπολις Ἀθηνῶν.
	187.	Ὀχυρώματα Κινεζικά.		Γεώργιος Ὀλύμπιος.
ΠΑ.	214.	Λαοκόων.	4Β.	543.
	215.	Ὁ Ρόδιος Ταῦρος.		Παναγία ἡ τοῦ καλογέρου νηοῦ.
ΠΒ.	246.	Ἐρείπια τοῦ Καρνάκ.		546.
	247.	Ὁ υἱὸς τῆς ἀπτέρου Νίκης.		Τὰ ἐν Ἀθήναις προπύλαια.
	255.	Χοῖρος Βασιλιανός.	4Γ.	565.
	272.	Τράπεζα Φαραδαῖν.		Φραγκισκός Ἀραγῶ.
ΠΓ.	274.	Ἀρίστη καὶ Ὀλυμπας.		570.
	275.	Πηνειὸς καὶ Ὄσσα.		Στέφανος Κανέλλος.
ΠΔ.	302.	Κρεμλίον τῆς Μόσχας.	4Δ.	573.
	305.	Ὁ βῆσιλεύς τῶν κωδώνων.		Νόμισμα Θωατερηνῶν.
				Δακτυλίδιλιος.
				»
			4Ε.	588.
				Ταυρομαχία.
				595.
				Λόρδος Οὐελλινγκτῶν.
				599.
				Ἑλλην Ραψωδός.
			4ΣΤ.	614.
				Σλαυικὰ ἐνδύματα.
				615.
				Οὐγγρικὰ ἐνδύματα.
				616.
				Κζικὸς ἡ ἱπποφορβὴ νομάς ἐν Οὐγγρίᾳ.
				Ἐν παραρτήματι, Νὰὸς Δενδερὰ ἱερογλύφοις κεκαλυμμένος.
				643.
				Θούβροσις.
				648.
				Ἀγματωλοί.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΙΚΗ
ΕΤΟΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΚΑΤΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΓΕΡΜΑΤΟΥ

ΠΑΝΔΩΡΑ

1 ΑΠΡΙΑΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 73.

Ο ΚΑΜΙΝΑΙΙΤΙΣ.

Διήγημα, ὑπὸ Α. Ρ. Ρ. (')

Ἡ Σαλαμάνδρα, ὡραῖον πολεμικὸν ἀνθρώπων τοῦ ἀγγλικοῦ νουτικῶ, τετρακοσίων ἵππων δυνάμει, διετέθη τὸν παρελθόντα νοέμβριον ἔτος ἀποπλοῖα ἀπὸ Παρταμοῦθης, φέρουσα ὁδογίαις εἰς τὴν ἐν τῇ Μεσογείῳ μοῖραν, ἧτις ἐστάθμειον ἐν Μελίτῃ καὶ Ἐμφύρῃ, καὶ ἐκπληρώσασα τὴν ἐντολήν της, νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τῶν ἀπαντήσεων. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ ὀλίγου ἡ Κυρία Σόμερς εἶχεν ἀναλάβει ἐξ ἀσθενείας ἐπιμηδίου, ὁ σύζυγός της, πλοίαρχος τῆς Σαλαμάνδρας, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ναυαρχείου τὴν δυσκόλως διδρυμένην ἄδειαν νὰ παραλάβῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐκδρομὴν, ὅπως ἀνακνήσῃ τὰς ζωογίους αὐτῆς εὐκρεστέρου κλίματος. Ἡ ἀπόφασίς δ' αὕτη ἐγαροποίησε μεγάλως τοὺς κυρίους ἀξιοματικὸς τῆς Σαλαμάν-

δρας, διότι τὴν Κυρίαν Σόμερς συνώδευε καὶ ἡ θυγάτηρ της Μίς Ὠφέλια, ἧτις, ἐσχάτως μόνον παρουσιασθεῖσα εἰς τὰς συναναστορᾶς, εἶχεν ἐλύσει τὴν προτοχὴν διὰ τοῦ κάλλους της καὶ τῆς χάριτος τῆς συμπεριφορᾶς της. Ἡ Ὠφέλια ἦτον τῶ ὄντι καλλονὴς σπανίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου τῶσιν ὀλίγον σπανία εἶναι ἡ καλλονή. Τὸ δῆμα της εἶχε τὴν σιλιπνὴν λευκότητα τοῦ νεοκρίστου ἐλέφαντος ἢ κῆμη της καστανῆ μετ' ὑποχρώσεων ἀπαυγαυμάτων, περιελάμβανε κυματοῦσα τὸ ἀκριβῶς ὡσεὶς πρόσωπόν της ἡ κανονικότης τῶν χαρακτηρισμῶν της εἶδοντο εἰς τὸν ἀσθητότερον γλόπτῃ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τύπος, ἀλλ' ὅτι ὑπερέβαινε παντὸς γλόπτου τὴν τέχνην, ἢ ν' ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου ἐπιπέσουσα ἐκφρασίς, κρῶμα ἀπερίγραπτον παντοίας μαρμαρίνης καὶ αἰσθηματικῆς βαρυθυμίας, ἦσαν οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της, ὧν τὸ βλέμμα εἶχε τὴν λαμπρότητα συγγενεῖς καὶ τὸ βάθος οὐρανοῦ εὐδείλου, ἦν πλήρες γαυρότητας ὄμοῦ καὶ ὀνειρωπολογίσεων, ἦσαν τὰ κοράλλια χεῖλῶν της, ἐφ' ὧν ἡ ἀγαθότης ἐφαίνετο προκύουσα τὴν ὀξύτητα τῆς ἀγγοινίας. Ἡ Μίς Ὠφέλια ἐπηνεῖτο προσέτι καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐπίκτητα προτερήματα της ἐλέγετο καλὴ μουσική ὅσοι εἶδαν τὸ

(') Τὸ διήγημα τοῦτο στήληται ἐπὶ συμβάντος ἀληθοῦς, ὃ ἀγγέλον ἢ Ἑβρωπατικὰ ἡμερησίως τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου.

λοῦκωμάτης ἐβεβαίουν ὅτι ἐξωγράφει ἐπιδειξιότατα καὶ ὅσοι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ χορεύωσι μετ' αὐτῆς εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ διοικητοῦ τοῦ ναυστάθμου, δισχυρίζοντο ὅτι ἦτον τῆς Πόλλης ἢ βασιλίσ. Καὶ δὲν ἦτον μὲν ὁ πλοίαρχος Σόμμερς ἀριστοκρατικὸν τινος οὐδὲ μεγαπλοῦτου οἰκογενείας βλαστὸς, ἀλλ' ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ παρ' ὅλοις τοῖς ἐξυγετισμένοις λαοῖς, ὡς γνωστὸν, ἡ καλὴ ἀγωγή δὲν εἶναι μόνον τῶν ἀνωτάτων τάξεων προνόμιον, καὶ ὁ πατήρ τῆς Ὠφέλιας, εἰς τὴν ἀξιοτίμων μεσαίαν τάξιν ἀνήκει τῶν πολιτῶν, καὶ βεβημὸν ἔχων ἐντιμον, ἀπὸ τῶν ἐσόδων αὐτοῦ, καὶ τῆς οὐ μεγάλης μὲν ἀλλ' ἐπαρκούς περιουσίας του, ἀνέθερε τὴν μόνην καὶ προσφιλεῖν του θυγατέρα, ὡς ἤθελεν ἀνατραφεῖν ἡ πλουσιωτάτη θυγάτηρ τοῦ εὐγενεστέρου τῶν λόρδων.

Ἡ θαλασσοπολιὰ ἔχει βεβαίως τὰς τέψεις της. Ὁ ἥλιος ἐκ τῶν κυμάτων ἀναυθόμενος, ἢ εἰς αὐτὰ βυθίζων τὴν χροσὴν κόμην του, ἢ θάλασσα ὅτε μὲν ὡς κάτοπτρον ἀντανάκλωσα τὸν οὐρανόν, ὅτε δὲ ἀγριωμένη καὶ ἀφρίζουσα ἐν ταῖς μυριοσχίμοις της συστροφαῖς, εἰσι βεβαίως θεάματα ὑψύοντα καὶ τέρποντα τὰς ψυχὰς. Ἀλλ' ὁ νέος τοῦ ναυτικοῦ ἀξιοματικὸς, ὅστις πρὸ ἐτῶν καθ' ἡμέραν βλέπει τὸν ἥλιον δόνοντα καὶ καθ' ἡμέραν βλέπει αὐτὸν ἀνατέλλοντα, ὅστις μυριάκις ἐθαύμασε τὰ γραφικὰ ἀποτελέσματα καὶ τῆς γαληνιώσεως καὶ τῆς ταρκαττομένης θαλάσσης, αὐτὸς ἀποβαίνει μέχρι τέλους ἤττον εὐαίσθητος πρὸς τὰς γραφικὰς ταύτας ἡδονὰς, ἀς καλεῖ μονοτόνους, καὶ δὲν δυσαρρετίζεται ὅσακις εἰς τοὺς μακρὺς πλοῦς του περιεμπέπτουσιν ἐκτακτοὶ τινες παραμυθία τῆς πλήξεως.

Ταῦτα διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν, τοῖς ἔχουσιν ἀνάγκην τοιαύτης δικαιολογήσεως, διατὶ οἱ ἀξιοματικοὶ Σαλαμάνδρας ἐχάρησαν ὅταν εἶδαν συνοδοιπορούσας τὰς κυρίας Σόμμερς. Ὅλοι ἐσπευσαν νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς αὐτάς, καὶ νὰ ταῖς προσφέρωσι προθύμως καὶ φιλοφρόνως τὰς ὑπηρεσίας των. Ἀλλ' ἡ Κυρία Ὠφέλια, ἐπὶ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας ὀλίγον προσείχεν εἰς τοὺς ἀξιοματικούς, τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰς φιλοφροσύνας των, διότι ἀντικοινωνικώτερον καὶ μισανθρωπιώτερον πάθος τῆς ναυτιώσεως δὲν ὑπάρχει, ἢ δὲ Μίς Ὠφέλια, καὶ τοὶ θυγάτηρ οὔσα θαλασσινοῦ, ἀλλ' εἶχεν ἀνατραφεῖν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Λαιμικτῶνος, πόλεως μεσογείου, καὶ ἦτον ἀπειρος τῆς θαλάσσης. Τὴν τρίτην ὅμως ἡμέραν, ἀφ' οὗ διέπλευσαν τὸν δύσπλουτον τῆς Μάγχης πορθμὸν, καὶ ἀφ' οὗ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Πισκακίου κάλπου, τοῖς προσέπνευσαν τῆς μεσημβρίας γλυκύτερα κνέματα, ἢ Ὠφέλια προσέκυψεν ἐκ τοῦ μυχθοῦ τοῦ πλοίου, ὅπου ἐνοσιλεύετο, ἢ, ὡς ἔλεγεν ὁ νέος ὑποπλοίαρχος Σίμων Μοντφόρτος, ὁ μεταξὺ τῶν ἀξιοματικῶν τῆς Σαλαμάνδρας ἔχων τὰς πλείστας ἀξιώσεις εἰς ποιήσιν, εἰς εὐφραν καὶ εἰς ἐπιτυχίαν παρὰ ταῖς κυρίας, ἢ Ὠφέλια ἀνέβη ἐκ τοῦ πυθοῦ ὡς ἡ Κύπρις, καὶ προσμεριδίωσε τὴν ἡδὴ μεριδίωσαν φύσιν. Ὁ πλοῖς προσέβαινε φαυλῶς ἔκοτε. Οἱ ἀξιοματικοὶ ἐπιλοτισμοῦντο πῶς νὰ δευχθῶν εἰς τὴν Κυρίαν περιποιητικώτερος, καὶ ὑπὲρ πάντας τὸ κατ' ὄρθου ὁ Σίμων, ὅστις, καθ' ὃ τοποτηρητὴς τοῦ πλοίαρχου, εἶχε καὶ τὸ πρῶτιστον δικαίωμα νὰ τὰς ξεναγῆ.

Γνωστὴ εἶναι τῶν ναυτικῶν ἢ ὑπὲρ τῶν πλοίων τῶν φιλοπροσωπία, καὶ πόσον φιλαρέσκως ἐπιδικῶνται τὰ ἐλάχιστα αὐτῶν μέρη, καὶ φαίνονται φρονούντες ὅτι οἱ τῶν δυστυχίαν ἔχοντες νὰ κατοικῶσιν τὴν στερεάν, οὐδὲ νὰ φαντασθῶσιν κῆρ δύναται τὰ θαύματα τῆς ἐνύδρου ταύτης ἀρχιτεκτονικῆς. Τῆς ἀδυναμίας ταύτης δὲν ἦν ἀπηλλαγμένος οὐδ' ὁ ὑποπλοίαρχος Κ. Μοντφόρτος, ὅστις ἅμα ἢ Μίς Ὠφέλια ἐδύνατο νὰ στηριχθῆν εἰς τοὺς δύο της πόδας, ἀπρότεινε νὰ τὴν περιφέρῃ εἰς ὄλον τὸ πλοῖον, καὶ ἡ πρότασις ἐγένετο προθύμως δεκτὴ. Περιήγαγε λοιπὸν ἢ Κ. Μοντφόρτος τὴν Ὠφέλιαν, διότι ἡ Κυρία Σόμμερς ἦτον ἀδύνατος ὡστε νὰ περιπατῆ, ἀλλὰς τε δὲ καὶ ἐγνώριζε τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς πρῆμνης· τὴν κτεβίθασεν εἰς τὰ κοίλα τοῦ πλοίου, τῆ ἔδειξε πῶς διατιθῶνται οἱ ναῦται, πῶς κινῶνται εἰς τὰς κινήσας των ἐώρας, τῆ ἔπειθε τὸν θαλαμῖκους τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπου πρὸς βράσιν τῶν λύεται τὸ μαθηματικὸν ζήτημα, πῶς δεδομένον σῶμα νὰ περιέχεται εἰς ἐλάχιστον ἐμβαδόν, καὶ τοῦτο ἀφώτιστον καὶ ἀδιάπουν, τῆ ἔδειξε μετὰ πομπῆς τὸ μαγεῖριον καὶ τὴν ἀντίαν, καὶ τὸ φαρμακοπωλεῖον, ἐκείθεν τὴν εἰσήγαγε πρὸς τὰς μηχανὰς, ὅπου τὰ βαρέα ἐμβόλια ἐκινούντο ἄνω καὶ κάτω ἐναγωνίως, ὡς σιδηροὶ χαιμονομόντων γιγάντων βραχίονες, καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν καμινῶν, ὅπου ἦτον πνιγηρὸς ὁ ἀήρ καὶ ὁ καύσων ἀφρότος.

— Αὕτη βεβαίως εἶναι ἡ κατοικία τῆς Σαλαμάνδρας, τοῦ πολιοῦχου δαίμονος τοῦ πλοίου, εἶπεν ἢ Ὠφέλια. Ἐδῶ, ἐπρόσθεσε ῥιπικημένη διὰ τοῦ μαδύλου της, καὶ διὰ τῆς μικρῆς της χειρὸς προστετούσα τὸ πρόσωπόν της κατὰ τῆς λάμψεως τῶν φλογῶν, ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ μείνῃ δεκά λεπτά, ἐκτὸς ἴσως ἂν εἶναι ὁ Ἀχιλλεύς, ὅστις ἐβαπτίσθη εἰς φλόγας.

— Ὁ Οὐίλλης οὔτε Ἀχιλλεύς εἶναι οὔτε Σαλαμάνδρα, καὶ ὅμως ζῆ ὄλην του σχεδὸν τὴν ζωὴν ἐντὸς τῆς καμίνου, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, δεικνύων ἀνθρώπον ὅστις, μέλας ὑπὸ τῆς ἀσβόλης, ὡς περίην φανταζόμεθα τοὺς ἐγχωρίους τῶν μερῶν ὅπου καὶ ἡ ἀσέβητος φλόξ, ἴστατο εἰς τὴν γωνίαν ἐντὸς τῆς σκιάς, εἰς τὰς χεῖρας μακρὰν βάρθρον κρατῶν, τὸ ἐργαλεῖον καὶ τὸ ἐμβόλιμα τῆς ὑπηρεσίας του.

— Ὁ δυστυχὴς! εἶπεν ἢ Μίς Ὠφέλια. Ὅποια ἔπαρξις! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἀνθρώποι ἀνεγόμενοι εἰς τοιοῦτον!

— Εἰς τὴν πενίαν δύνατά εἶναι ὅλα, κυρία, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος. Καὶ ὁ πτωχὸς ὅστος πρέπει νὰ ζῆσῃ. Ἐκκτος κατὰ τὴν ἰκανότητά του καὶ κατὰ τὴν τάξιν του. Ἐπειτα θὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὁ Οὐίλλης ζῆ κατὰ τὴν πρῶτην ἐντόλην ἢ, ἂν θέλητε, κατὰ τὴν προαιώνιον κατάρτην. Αὐτὸς ἐπρόσθεσε μεριδίαν, ὑπὲρ πάντα ἄλλον τράγει τὸν ἄρτον του ἐν ἰθρῶτι τοῦ προσώπου του.

Ἡ Ὠφέλια ὑψώσασα τότε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἀνθρώπον, εἶδεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἀφ' οὗ ὡς δικαιολογῶν τὸν χαριεντισμὸν τοῦ ὑποπλοίαρχου, κατέρρεε ὁ ἰδρὸς εἰς σταγόνας, ἔκφρασιν στενοχωρίας

τῆς, διότι ἐγένετο οὕτω τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ τῆς συνδιαλέξεως, καὶ ἴσως καὶ δυσαρρεσκίας ἀπόη ἀπὸ τῆς χαριεντισμῶν ὕλη ἐγένετο ἡ πτωχία του. Ἡ Ὠφέλια ἦτον ἀγαθὴ νέα, καὶ αὐτομάτως ἐνόησεν ὅτι τὸ γλυκύτερον βάλσαμον εἰς τὰς ἀλλαγὰς τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ γυναικεῖα φωνὴ ὅταν ἐκφράξῃ συμπάθειαν, ἀπειθῶνε μίαν λέξιν προσηνῆ πρὸς τὸν δυστυχῆ, ὅστις ἐξηγόραζε τὴν ζωὴν του ἐντὸς τῶν φλογῶν διαιτῶμενος, καὶ δι' ἃν ὁ κόσμος περιωρίετο εἰς τὸ πυρῖνον στόμιον τῆς καμίνου.

— Ἡ ὑπηρεσία σου δὲν εἶναι εὐάρεστος, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς ἣτις ἔπνευεν οἶκτον.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ καμινάπτης, φρονῶ ὅτι ἐκίστη θέσις, ὡς τὸ δυσάρεστον, οὕτως ἔχει καὶ τὸ εὐάρεστον μέρος της.

Εἰς τὴν Ὠφέλιαν ἐφάνη παράδοξος ἢ τοιαύτη ἀπόκρισις, ἣτις ἤλεγχε βεβημὸν τινὰ καρτερίας καὶ ψυχικῆς δυνάμεως ἀπροσδόκητον εἰς τοιοῦτον ἀνθρώπον.

— Ἰθελὸν νὰ ἴξω, εἶπε, μέρος πρὸς αὐτὸν, μέρος πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον ἀποτεινομένη, εἰς αὐτὴν τῶν ἴσων πῶς δύναται νὰ εὐρητῆς τὸ εὐάρεστον;

— Ναί, κυρία, ὑπέλαθεν ὁ Οὐίλλης, ὅταν ἐπιμελώμην ἐδῶ τὸ πῆρ, μοι εἶναι εὐάρεστον νὰ στοχάζομαι ὅτι εἶμαι τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως τοῦ μεγάλου τούτου πλοίου, ὅτι ἔχω εἰς χεῖράς μου τοὺς σφιγγοὺς τῆς ζωῆς του, καὶ εὐάρεστον νὰ παρερισκόμαι διπνετικῶς εἰς τὴν γιγαντιαίαν ταύτην πάλιν μεταξὺ τῶν δύο ἀκαταμάχτων στοιχείων, καὶ εἰς τὸν διπνετικὸν θρίαμβον τοῦ δαίμονος τοῦ πυρὸς κατὰ τοῦ δαίμονος τῶν ὑδάτων.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξέπληξαν τὴν Ὠφέλιαν, ἣτις ἐστήριξε μετὰ τινος περιεργείας τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τότε δὲ παρετήρησεν ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ εἶχον τι σύμμετρον καὶ κανονικόν· ἐπὶ μίαν ὅτι στιγμὴν τῆ ἐφάνη ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀσβόλην ἀνελάμβανον ἀξιοπεπέσις τι, καὶ τῆ ἐπὶ πῆλιν ἢ ἰδέα ὅτι εἰ τὸσον παράδοξοι εἰς τὸ στόμα ἀπλοῦ καμινάπτη ἐκφράσεις ἐκείναι, ἦσαν ὑπερφανὸς διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἐκφρασθείσης ἰδέας, ὅτι εἰς τὴν ἀνάγκην μόνον ἐνδίδων μετῆρατο τὸ ἐπάγγελμά του.

— Αὐτὸς ὁ Οὐίλλης πάντοτε ποιητὴς, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος. Εἶναι κυρία, ὁ Ποιητὴς τῆς Σαλαμάνδρας, καὶ, ἂν ἐπιθυμῆτε, εἶμαι βεβαίως ὅτι προθύμως ἔα σὰς γράψῃ μίαν ᾠδὴν.

— Ἐνοεῖται ὅτι τὸ ἐπιθυμῶ, εἶπεν ἢ Ὠφέλια, γελῶσα διὰ τὸν παράδοξον ῥαψωδὸν ὅστις τῆ ἐπροτείνατο.

Ὁ δὲ Οὐίλλης, λαβὼν τὴν σιδηρὰν βάρθρον του, ἰστῆρα πρὸς τὸ στόμιον τῆς καμίνου, καὶ ἐκτύπη ἐπιμελῶς τοὺς ἀνθρώκας.

— Ἀλλὰ, κυρία, ὑπέλαθεν ὁ Μοντφόρτος, προσφέρων εἰς τὴν Μίς Σόμμερς τὴν χεῖρά του, δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ μείνητε ἐδῶ περισσώτερον, θαυμάζουσα τὴν ἀλὴν τῶν στοιχείων, μὴ ὁ δαίμων τοῦ πυρὸς σὰς συμπαράλαβῃ εἰς τὸν θρίαμβόν του.

— Τρόντι ἢ ἀντανάκλασις τοῦ πυρὸς μοι δίδει κεραλαγίαν, εἶπεν ἢ Ὠφέλια, ἀκολουθοῦσα τὴν ἀ-

ξιωματικὸν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ἀλλὰ, εἶπεν ἀφ' οὐ ἀνέβησαν, παρόδοξον μοὶ ἐφάνη ν' ἀκούσω τὸν καμινάπτην ἐκεῖνον νὰ ἐκφράζεται τὸσον καλῶς, καὶ αἰ ἰδέει του ἐφαίνοντο ἀνώτερά του.

— Ναί, ποιητικαί, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος· ὡς σὰς εἶπα, ὁ Οὐίλλης εἶναι ὁ ποιητὴς μας. Οἱ ναῦται πολλὰκις τὸν παρακλοῦν καὶ τοὺς συνθέτει ᾠματα, ἀὲν θὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἶναι ὠρεία, ἀλλ' οἱ ναῦται τὰ τραγουδοῦν.

— Τοῦτο ἐμφάνει πάντοτε φυσικὴν εὐφροσύνην, εἶπεν ἢ Ὠφέλια, καὶ δὲν ἐλαττῶνε τὴν ἀπορίαν μου, πῶς ὁ ἐργάτης αὐτὸς ἐκφράζεται τὸσον καθαρῶς.

— Εἶναι παράδοξος νέος ὁ καμινάπτης αὐτός, ἀπάντησεν ὁ Μοντφόρτος. Ἄν εἴχετε παρατηρήσει εἰς τὴν γωνίαν, θὰ ἐδὲλεπετε, κρυπτόμενον ὑπὸ τὸν ἀγκωνά του, ἐν βιβλίον. Ἐν τῷ εἶν' ἐπιμελέστατος εἰς τὸ ἔργον του, ἔχει ὅμως πάντοτε καὶ ἐν βιβλίον πλησίον του, καὶ ὅτε ἢ ὑπηρεσία τῷ τὸ ἐπιτρέπη, ἀναγιγνώσκει πάντοτε.

— Ὁ καμινάπτης αὐτὸς εἶναι ἀξίος προστασίας, Κύριε ὑποπλοίαρχε, καὶ ἔργον δικαιοσύνης εἶναι νὰ τὸν προβιάσῃτε, εἶπεν ἢ Ὠφέλια.

— Ἡ σίστασις σας, Κυρία, εἶναι ἰσχυροτάτη, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἀντικεινται οἱ περὶ ἀργαιότητος κανονισμοί.

— Δὲν γνωρίζω τοὺς κανονισμοὺς σας, ἀπεκρίθη παίζουσα ἢ Ὠφέλια, ὑποθέτω ὅμως ὅτι τοὺς ἐφηύρατε ἐπιτήδες διὰ ν' ἀρῶνται ἐκεῖνοι ὅταν φαίνθητε παραδεχόμενοι σῆς. Οἱ κανονισμοὶ σας εἶναι οἱ ἀποπομπικαῖοι τράγοι τῶν ἀμαρτιῶν σας.

— Σὰς βεβαίω ἤχι, Κυρία, ἀπάντησεν ὁ Μοντφόρτος· εὐδαίμονες ἡμεῖς ἂν ἐδυνάμεθα νὰ ὑπακούωμεν εἰς νόμους γλυκεῖς ὡς τοὺς ἐδικούς σας. Ἀλλ' ὁ κανονισμὸς εἶναι ὁ τυραννὸς ἡμῶν, καὶ δὲν ὑποφέρει ἀντίστασιν. Ἰρωτήσατε τὸν πατέρα σας καὶ θέλει σὰς τὸ εἰπῆ.

— Καλὸν λοιπὸν, θὰ προσφύγω πρὸς τὸν πατέρα μου κατὰ τῶν τυραννικῶν κανονισμῶν καὶ τῶν τυραννικῶν ὑποπλοίαρχων, εἶπεν ἢ νέα, χαριέντως διακτρέφουσα τὰ χεῖλη, καὶ ἐμακρύνθη.

Τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δεῖπνον ὁ ὑποπλοίαρχος διηγήθη ὅτι ἢ Μίς Ὠφέλια ἐκάρυξε τὸν πόλεμον κατ' αὐτοῦ, καὶ καθ' ὄλον τῶν ναυτικῶν ὀργανισμῶν.

— Ὅχι καθ' ὄλον, εἶπεν ἢ Ὠφέλια. Κατ' ἐκείνων μόνον ὅσοι ἐυποδιζοῦσιν ν' ἀνταμειφθῆ ἢ ἰκανότης καὶ ἢ ἀξία.

— Ὄ! καὶ ὑπάρχουσι τοιοῦτοι; ἐρώτησεν ὁ πατὴρ της. Πῶς τοὺς ἀνεκάλυψες, Ὠφέλια;

— Πρέπει νὰ ἤξεύρητε, εἶπε γελῶν ὁ Μοντφόρτος ὅτι τῆς Μίς Σόμμερς τὴν καρδίαν κατέκτησεν τις ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ διὰ τῆς χροσῆς σαγίνης τῆς ποιήσεως, ὑποσχεθείς νὰ τῆ ἀναθέσῃ μίαν ᾠδὴν. Θέλει ἐπομένως νὰ τὸν προβιάσῃ εἰς πλοίαρχον, ἴσως εἰς ναύαρχον, καὶ διότι τῆ λέγω ὅτι ἀνδίατανται εἰς τοῦτο οἱ κανονισμοί, εἰς τὴν αὐτὴν καταδικῆν περιλαμβάνει καὶ τοὺς κανονισμοὺς καὶ ἐμέ.

— Καὶ δυνάμεθα ἀνευ ἀδιακρισίας νὰ ἐρωτήσωμεν

τις είναι ο εὐδαίμων, ὅστις εἰλκυσε τὴν καρδίαν τῆς Μίς Σόμμερς, κινήσεν ὁ γέρον λατρός.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος. Ὁ εὐδαίμων οὗτος εἶναι ὁ ὠραιότερος τῶν υἱῶν τοῦ Ἡφαίστου. Εἶναι ὁ καμινάπτης Οὐίλλης.

— Ὅλοι ἀνικάγησαν.

— Ὁ Οὐίλλης λοιπὸν, ἐπειδὴ οὕτως ὀνομάζεται εἶπεν ἡ Ὠφέλια. Αὐτὸς κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὑποπλοίαρχου εἶναι ἐπιμελέστατος εἰς τὸ ἔργον του καὶ προσέτι εὐφυῆς καὶ φιλομαθής. Τὸ βιβλίον δὲν πίπτει ποτὲ ἀπὸ τῆς χειρὸς του, καὶ ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἡ μόνη του διασκεδάσις. Δὲν εἶναι προστασίας αὐτὸς ἀξίος καὶ προβίβασμῶ;

— Ἀκούετε κύριοι, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος, μετὰ πόσης θερμότητος ἡ Μίς Σόμμερς προστατεύει τὸν Τρουαδοῦρὸν τῆς. Ὅσοι ἔχετε ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας καὶ ἕνα μόνον στίχον ἐπὶ ζωῆς σας, ὅα ἐντείνατε τῶρα τὰς λύσας σας, βλέποντες ὅποιον πρίκειται ἄθλον.

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, εἶπεν ἡ Ὠφέλια, ἐνθυμείσθε ὅτι τὴν ἀρτίαν σας ἐμελλον νὰ ἐκκαλέσω εἰς τὸν πλοίαρχον ἐπομένως σας ἀφικῶ τὸν λόγον.

— Καὶ ὁ πλοίαρχος, φιλότατε, ὑπέλαβεν ὁ πατήρ της, ὅα σοὶ ἀπεκρίθη ὅπως καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅτι πρὸ τοῦ Οὐίλλη ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἀρχαιότεροι, καὶ ἐπίσης καλῶς ἐκπαιδῶντες τὰ χρέη των, ὅστε οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ προτιμηθῇ ἐκεῖνος αὐτῶν.

— Ἀκούετε, Κυρία, εἶπε θριαμβεύων ὁ Μοντφόρτος. Τί ὅα εἰπήτε πρὸς τὸ ἀνέκκλητον τοῦτο ψήφισμα;

— Ὅα εἶπῶ, ἀπεκρίθη αὐτῆ, ὅτι καθὼς ὑπάρχουσι τυραννικοὶ κανονισμοὶ καὶ τυραννικοὶ ὑποπλοίαρχοι, ὁμοίως ὑπάρχουσι καὶ πλοίαρχοι τυραννικοί.

Καὶ ἀνακηδύσασα ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ εἶχε τελειώσει τὸ δεῖπνον, ἦλθε καὶ ἐβίβησε τὸν πατέρα της. Ἐκτοτε ὅμως, ἀστειροῦντο οἱ ἀξιωματικοί, καὶ μάλιστα ὁ Μοντφόρτος, τῆ ὀμίλου πάντοτε περὶ τοῦ Οὐίλλη, καὶ τὸν ὀνόμαζον τὸν Τρουαδοῦρὸν της. Ὅτι δὲ ἀθροιστὴς ἐγένετο ὅλη ἀστειότητων καὶ σαγηνωδῶν σαρκασμῶν τῶν ἀξιωματικῶν, ἦν αὐτὴ ἡ ἀληθὴς ἡ υποτιθεμένη διαγωγή τοῦ καμινάπτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως τῆς Ὠφελίας εἰς τὰς καμίνους. Διότι διεκρίνετο μὲν πάντοτε ὁ Οὐίλλης μεταξὺ τῶν ὁμοτέγων του ὃ αὐτὸν καθαρὸτητα καὶ κοσμιότητα περὶ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος δι' ἀσχυρίζετο ὅτι ἀπὸ τῆς; ἐφαίνετο φιλόκαμπος μάλλον καὶ φιλόρεσκος, τὴν ἀσβέλιαν ἀπικλυμένης, καλλωπιζόμενος, κτενιζόμενος, ὅρα παρήχθητο ἡ ὦρα τῆς ὑπηρεσίας του καὶ τὸν διεθόγετο ὁ συγκομινάπτης του, καὶ ὅτι λαμυρότης τις ἀλευργούς, ἕστις ἄλλοτε εἰς ἐκτάτους καὶ ἐπισήμους περιστάσεις ἐνεφανίζετο μόνον, ἀπὸ τῆς διεπέρετο καθ' ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Καὶ τῆ ἔλεγε μὲν ἡ Ὠφέλια ὅτι ἡ διαγωγή τοῦ ἀρχαίου ἐκεῖνου ναύτου ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παρὰ τὸ ἔργον εἰς τὴν τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν, οἵτινες εἰς εὐδύνον λογίζεμενοι ὅτι εἶχον κυρίας εἰς τὸ πλοῖον, παρουσιάζοντο ὁ ἡμελιμένην τὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἀδυνατοῦς τὸ ἐπάρατον σιγάρον εἰς τὸ στόμα, (κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπο-

πλοίαρχος ἐκάπνιζε, φορῶν τὸν παλαιὸν ἐπιδύτην του). Ἀλλ' ὁ φιλοκαμπος καὶ ἀμείλικτος ὑποπλοίαρχος ἐπέμενεν ὅτι ὁ καμινάπτης, ἕστις ἄλλοτε ἦτον γνωστὸν ὅτι ἐπρόσιμα ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὥραις του νὰ μὲν εἰς τὸν ναυτῶν τὸν κοιτῶνα ἀναγνώσκων ἐν ἡσυχίᾳ, ἴδῃ καθύπαι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πάντοτε, ἔχων διὰ χειρῶν τὸ βιβλίον, καὶ ἐστρήμενος σταθερῶς πρὸς τὴν πλώραν. Προσέθετε δὲ μάλιστα, ὅτι διεκρίων ποτὲ ἐμπρὸς του, τὸν εἶδε κρατούντα τὸ βιβλίον του ἀντιστρόφως, καὶ βλέποντα ὑπερᾶνω αὐτοῦ, ὑπερ ἄλλοτε οὐδέποτε τῆ εἶχε συμβῆ.

— Εἶναι προσανές, ἔλεγεν, ὅτι ὁ δυστυχὴς εἶναι θύμα τοῦ πλατωνικαίου αἰσθηματος, καὶ ὅτι αὐτὸν τὸν παιζόντα μὲ τὰς ψλογορὰς τοῦ Ἡφαίστου κομίνους, τὸν διεπείριεν ὅλον ἐν βλέμμα, δὲν ἔξω μω ποῖον.

Καὶ αὐτῶ τὸ διηγεῖς θέμα τῶν ἀστειροῦντων πρὸς τὴν Ὠφελίαν ἦτον ὁ Οὐίλλης, ὃν ἐχλεύαζε πιστὸν πειμένα καὶ πλατωνικὸν αἰσθὸν τῆς Μίς Ὠφελίας.

Ὁ ἄφρων! Τίμι δικαιώματι τὸν ἐχλεύαζεν; ἢ μὴ ἐφρόνει ὅτι ἡ καρδία εἶναι μόνον τῶν προνομίλων τάξεων κτήμα, τοῦ δὲ βαναύσου καὶ ἀπογεροβιώτου ἄρτωτον ὅτι εἶναι τὸ στήθος, καὶ ἀμῆλο ὅτι εἶναι τὸ αἶσθημα; Ἐνόμιζεν ὅτι μέχρι τοῦ ἰστικαίου εἰς τὰς ἐσχάτας βαθμίδας τῆς κοινωνίας ὅσα κτερέγεται τοῦ ἔρωτος ἡ ἀκίς; καὶ δὲν ἔξωρεν ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι ὄναρ γλυκὺ, καὶ κατ' ὄναρ ἐπιτρέπεται εἰς ἕκαστον ν' ἀρῆθῃ μέχρι τῆς ὑπερτάτης φιλοδοξίας. Διὰ τὴν παιζὼν μόνον καὶ εἰρωνευόμενος ἔλεγεν ὅτι τὸ κάλλος τῆς Ὠφελίας εἰδύνατο καὶ τοῦ Οὐίλλη νὰ βίξῃ τὸ αἶσθημα; Μὴ τῶν φυτῶν τὰ κηπουρὰ μόνον θάλλουσιν εἰς τὴν ἐπιφανίαν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς δόξης;

Προσέτι δὲ δὲν ἐγνώριζεν ἴσως καὶ ἄλλο, ὅτι ἡ γυναικεία καρδία πάντοτε εἶναι εὐγνώμων διὰ τὸν ἔρωτα ὃν ἐμπνέει, καὶ τὴν τὸλμην τοῦ αἰσθηματος σπανίως καταδικάζει ὡς ἐγκλημα. Ἡ Ὠφέλια βεβαίως δὲν ἐξελαβάνεν ὡς σπουδαίους τοὺς λόγους τοῦ Μοντφόρτου, ὡς εὐδύνεινος σπουδαίως τοῦ ἔλεγεν οὐχ ἦτον ὅμως πρὲπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι συντίλου εἰς τὸ ν' αὐξάνωσι τὴν ὑπερ τοῦ νέου καμινάπτη εὐνοίαν της. Παλλὰς τὸν ἀπῆλτα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, πάντοτε τῶνόντι, ὁσάκις δηλαδὴ ἡ ὑπηρεσία τῆς τὸ ἐπέτρεπε, καθάριον, ἐπιτετηθευμένην ἔχοντα τὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἡ εἰς ἀνάγνωσιν ἡ εἰς σάφαι βιβλιοθηκῶν, καὶ παλλὰς τῶ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ἦν καὶ ἦτον βεβαία ὅτι δι' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξέτιθετο εἰς πῦρ οὐλαροῦ ἀστειότητων τοῦ Μοντφόρτου, μετ' οὐ συνεμάχων καὶ οἱ θαρραλεῖται τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν. Μίαν μάλιστα ἡμέραν, ἦν δὲ κυριακή, καὶ ἡ Σαλαμάνδρα ἐπειδὴ ἐπρομυθεῖτο ἀνθρακας, ἐκαίτο ἡ γυμνοῦσθημένη εἰς τὸν λιμένα τῆς Μελίτης, ὁ Οὐίλλης, μὴ ἔχων ὑπερσίαν, διότι αἱ κόμινος ἦσαν σθεσαι, ἐκάθητο κατὰ τὴν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ εἶπαι τοῦ δεξιῦ ἐρειδιόμενος τοῖχου, ἀνεγνώσκων. Ὁ πλοίαρχος μετὰ τῆς κυρίας Σόμμερς, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ πολλοὶ τῶν ἀργούντων ἀξιωματικῶν, μετὰ μέρους τοῦ πληρώματος, εἶχον ἀποβῆ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀπέβη

ὡς τὴν ἐκκλίσιαν. Ἡ Ὠφέλια ὅμως εἶχε μείνει ἐπὶ τὸν πλοῖον, διότι καθ' ὅλην τὴν προτεραιάν ἐπασχεν ἀπὸ κεφαλαλγίας, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἐπιτελῶς ἀναλάβει. Δι' ἀθανάτου ὅμως ἐλαφρότερον τὸν πόνον τῆς κεφαλῆς, ἀνέβη ν' ἀνακινεύσῃ τὴν πρῶταν μυσσφῶρον αὐρῶν ἦν τῆ ἐπικρατεῖν ἡ Μεγίσσιος, καὶ μετ' ὀλίγον περὶ τῆς τὸν καμινάπτην μετὰ τοῦ βιβλίου του, καὶ διαβάζοντα ἐμπρὸς αὐτοῦ, τὸν προσωμίλησεν. Ὁ δὲ Οὐίλλης, ἀνεσκήρτησεν ὡς ἂν εἶχε τιναχθῆ ὑπὸ σπινθῆρος ἡλεκτρικοῦ, καὶ ἠγέρθη.

— Σ' ἐπρόμαξα, μάστρο Οὐίλλη, νομίζω, τῆ εἶπεν ἡ Ὠφέλια μετὰ τὴν μουσικὴν τῆς φωνῆς. Δὲν ἦθελον νὰ σε ταραξῶ. Ἀνεγνώσκεις, νομίζω.

— Ἀνεγνώσκων, Μίς, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλλης μετὰ σῆσμος καὶ μετ' ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης, διότι ἡ εἰρηγὴς κυρία συγκρατεῖται μέχρις αὐτοῦ, καὶ καταδέχεται νὰ τὸν προσωμιλῇ μετ' ἀγαθότητος. — Ἀναγνώσκω διὰ ν' ἀσχυρῶ τὸν νοῦν μου ὅταν δὲν τὸν ἀσχυρῶ ἡ ὑπερησία μου.

— Καὶ τί ἀναγινώσκεις, Μάστρο-Οὐίλλη; ἠρώτησεν ἡ Ὠφέλια.

— Τὸν Βύρων, κυρία.

— Τὸν Βύρων ἀναγινώσκεις! ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Ὠφέλια. Καὶ τί τοῦ Βύρωνος;

— Τὸν Κάιν.

— Τὸν Κάιν! διατί ἀναγινώσκεις τὸν Κάιν; καὶ ἐνοεῖς, νομίζεις, Μάστρο-Οὐίλλη, τὸν Κάιν;

— Εἶναι καθαρῶς ἀγγλιστὶ γεγραμμένον, εἶπεν ἠρόλιος ὁ Οὐίλλης, καὶ ἡ γλώσσα δὲν εἶναι δυσνόητος.

— Ἡ γλώσσα, ἀπεκρίθη μειδιώσα ἡ Ὠφέλια, τὸ ἔξωρον. Ἀλλ' αἱ ἐνοεῖς, τὰ αἰσθηματα.

— Διατί τὰ αἰσθηματα καὶ αἱ ἐνοεῖς;

— Εἶναι ἐνοεῖς σκοτεινὰ καὶ ἀγρυαί, εἶπεν ἡ Ὠφέλια, περὶ σπύσης φαντασίας καὶ νοσοῦσης ψυχῆς γεννήματα. Εἶναι αἰσθηματα τὴν πίστιν ἀπολιθοῦσα, καὶ τὸ δηλατῆριον τῆς ἀπελπισίας εἰς τὴν ψυχὴν ἐνσταλάζοντα. Δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς τὸ βιβλίον αὐτὸ, καὶ δὲν πρὲπει νὰ λιπῆσαι διότι δὲν δύνασαι.

— Τὸ ἐνοεῶ, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλλης, κινῶν μετὰ τῆς πικρίας τὴν κεφαλῆν. Διότι τὸ ἐνοεῶ, διὰ τοῦτο τὸ ἀναγινώσκω. Ὁ Κάιν εἶναι ὁ τῆς γῆς ἀπόδηλος, ὁ πανταχοῦ διωκόμενος, ὁ πανταχοῦ περιρρονοῦμενος, πανταχοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας πατοῦμενος, καὶ μὴ τολμῶν ν' ἀναβλέψῃ εἰς τὸν ἀνθρώπων τὸ πρόσωπον. Ὁ Κάιν εἶναι ὁ τὴν ἀρὰν φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὁ τὸν θάνατον περιτρέφων μετ' ἐκνοῦ. Ἐνοεῶ ποία βλάστος τὸν σπαράττει ἐνδόμουχος, βίαν δὲν εὐρίσκει ἐπὶ γῆς γωνίαν γλοερᾶν ὅπου ν' ἀναπαύσῃ τὴν κεφαλὴν του, θάλλοντα κλάδον ὅστις νὰ τὸν δεχθῆ ὑπὸ τὴν σκιάν του, φίλον ὅστις νὰ τῶ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα.

Ἡ φωνὴ τῆς Ὠφελίας κατήρχετο ἐπ' αὐτοῦ τὸν πατήρα καὶ τὸσον γλυκεῖα, ὅστε μετὰ συγκινήσεως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτήν, καὶ ὅταν εἶδε τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της ἐστρηγμένους ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἐκφράσεως ἀγγελικῆς συμπαιδείας, — Ὅτι κυρία, ἀνέκραξεν, ἂν ὁ Θεὸς μὲ ἠγάπα, εἶ-

τον, ὃν ἡ θεία ἐπιείκεια, αὐτὸν μέγιστον τέλους ἐσπλαγχνισθείη, ἐκλάσεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ Ὠφέλια τὸν ἦκουε λέγοντα, καὶ δὲν εἰδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὰ ὡτὰ της. Τοιοῦτοι λόγοι εἰς τὰ χεῖλη τοιοῦτου ἀνθρώπου τῆ ἐφάνοντο ἀνωμαλία ἀληθῶς ἀνεξήγητος.

— Ὅσα λέγεις, τῶ εἶπε τέλος, ὑπὸ περιεργείας τινὸς νισσομένη, ἀλλὰ συγγρόνως καὶ συμπάθειαν αἰσθημένη πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, οὐ αἰ ἰδέει ἐνέρανιον τὴν ἠθικὴν του κατὰστασιν νοσηρᾶν, — ὅσα λέγεις, ἀποδεικνύουσι ποῖαν ἀσκή ἐπέβη εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνάγνωσις ἀλλὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡ ἐπιβρόθ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὰ τὰ ἐξήγησῃ. Διὰ τοῦ στόματός σου δὲν ὀμιλεῖ μόνος ὁ Βύρων ἡ θέσις σου σὲ πείζει, καὶ δὲ προσφέρονται ἴσως οἱ ἀνώτεροί σου ἀδικίως πρὸς σὲ; μὴ ἔχεις τι παράπονον κατὰ τοῦ πατρός μου; Εἶπέ το, καὶ εἶμι βεβαία περὶ τῆς ἀγαθότητός μου, περὶ τῆς προθυμίας του νὰ σοὶ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

— Σὰς εὐχριστῶ, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλλης, ἀλλὰ πρὸς τὸν Κύριον πλοίαρχον εὐγνωμοσύνην μόνον ὀφείλω. Πρὸς ἐμὲ, ὡς καὶ πρὸς ὅλον τὸ πλήρωμα εἶναι πατρικὴ ἡ διοίκησις του, καὶ οὐδενὸς ποτὲ με ἐστέρησε τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν τάξιν μου.

— Ἴσως ἄλλος τις τῶν ἀξιωματικῶν.

— Κατ' οὐδενὸς ἔχω λόγον δυσαρσεκειᾶς ἢ παραπόνου. Κατ' ἐμυτοῦ καὶ μόνου δυσαρσεστοῦμαι, καὶ ἡ δυσαρσεκειά μου εἶναι, τὸ ἠξέωρον, παραφροσύνη παραπονοῦμαι, ἐπειδὴ ἔχετε τὴν εὐμένειαν νὰ με ἐρωτᾶτε, οὐχὶ δι' ὅσα μοι ἠρηθῆ ἡ τύχη, ἀλλὰ διὰ τὰ πικρὰ δῶρα βίαι ἡ πρόνοια μοι ἔχρησε. Εὐδαίμων ἐγὼ ἂν ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς γῆς εἶχον γεννηθῆ ἀγενεῖς ὀρυκτῶν ὡς οἱ ἀνθρακας μετ' ὃν διακτιπύμαι. Διὰ τὸ ἐδόθη ὁ νοῦς ἕστις μοι εἶναι πηγὴ βασάνων, διὰ τὴν ἡ καρδία ἦτις εἶναι πεπυρακτωμένος σίδηρος εἰς τὸ στήθος μου; διὰ τὴν εἰς ἐμὲ τὸν κατακείμενον ἐν βορβόρῳ, ἡ δύναμις νὰ ὑψῶ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν;

— Ἐνοεῶ, Οὐίλλη τὴν ἀσθενειάν σου, εἶπεν ἡ Ὠφέλια. Δυσαρσετεῖσαι πρὸς τὴν κατὰστασιν καὶ πρὸς τὸ ἐπάγγελμά σου. Τοῦ δεινοῦ τοῦτου πάθους ἠξέωρον ὅτι πολλοὶ παλλὰς γίνονται θύματα. Πρὲπει ν' ἀντιτάξῃς καρτερίαν καὶ φρόνησιν. Ἡ εὐτυχία εὐρίσκειται πανταχοῦ. Τὸ μιδίαμα καὶ ἡ εὐλογία τῆς κατὰβάνει, ὡς ἐπὶ τὰς κορυφάς, ὅτω καὶ εἰς τῶν κοιλάδων τὰ βῆθη. Ὅστις πλοῖσιον δὲν τὴν ζῆται, ἐκείνος οὐδὲ μακρὰν τὴν εὐρίσκει. Δὲν βλέπεις, Οὐίλλη, πῶς ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς ποτίζει ὁμοίως τὸ βόδιον καὶ ὁμοίως τῶν ἀγρῶν τὸ τυκρινότερον ἀνθος; Δὲν ἐμαρῆς ὅτι ὁ Θεὸς ἐπίσης προστατεύει, ἐπίσης ἀγαπᾷ τὰ μέγιστα ὡς καὶ τὰ ἐλάχιστα πλάσματα του;

Ἡ φωνὴ τῆς Ὠφελίας κατήρχετο ἐπ' αὐτοῦ τὸν πατήρα καὶ τὸσον γλυκεῖα, ὅστε μετὰ συγκινήσεως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτήν, καὶ ὅταν εἶδε τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της ἐστρηγμένους ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἐκφράσεως ἀγγελικῆς συμπαιδείας,

— Ὅτι κυρία, ἀνέκραξεν, ἂν ὁ Θεὸς μὲ ἠγάπα, εἶ-

πρεπε να με τάξη εις άλλην θέσιν, ή να μοι δώση άλλην καρδίαν.

— Ούίλλη, τῷ εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κήρη· ἀκουσον μὲν μου συμβουλῶν. Ἄφες τοῦ βύρωνος τὴν ἀνάγνωσιν αὐτὸς ἐνσταλάζει τὴν πικρίαν εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ σ' ἐξανεγείρει κατὰ τῆς θέσεως εἰς ἡν ἐτάχθης ὑπὸ τῆς τύχης. Βνόμεζον, τῷ ἠμολογῶ, ὅτι ἡ Μοῦσα τοῦ μόνου τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἦτον σειρὴν ἐπικλίνουσα. Εἰς τὰς γειρὰς σου δὲν περιέμενον νὰ εἶω τὸ γλυκὺ αὐτὸ δηλητήριον. Ἐλαῖες λοιπὸν, Πάστρῳ Οὐίλλῃ, ἀνωτέρω ἀγωγῆν ἀπὸ τοῦς ἠμοτέχνους σου;

— Κυρία, εἶπεν αὐτὸς, κηδοκῆσατε νὰ προσέζητε εἰς τοὺς ἀφρονὰς λόγους μου, οὐς μετὰ τοῦ ἤδη ὅτι ἐπρόφρα. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα σας εἶναι τὸ πρῶτον καταβάν ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς μου ὑπάρξεως, καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν του καὶ ἐκουσίως ἀνοίγεται ἡ καρδίη μου, ὡς ὁ κάλυξ τοῦ ἀνθους ἀνοίγεται εἰς τὴν θάλλουσαν τοῦ μάτου ἀκτίνα. Τὸ παρελθὸν τοῦ πτωχοῦ καμινάπτου σὰς εἶναι ἀδιάφορον, ὡς καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον του· τὸ ἤθεύρω. Πῆρωτά, διότι ἐξ ἐμρῦτου ἀγαθότητος ἐνοοῖτε πῶς ἀν περιέχει δόσιν παραγορίας μίᾳ συμπαθῆς λέξις ἀνωθεν ἐργουμένη. Σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο. Ναί, ἡ πρῶτη μου ἀγωγὴ ἦτον ἐλευθερωτικῆ. Ὁ πατήρ μου, μικρὰν ὕσιν γραφικὴν περὶ τινὶ τῶν δικαστηρίων ἐπέχων, ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀνατροφῆς μου, καὶ εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν μου ἐφοίτων εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν δ' ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου, ἀναγκάσθη νὰ διακόψω καὶ σπουδὰς, καὶ κληρονομήσας εὐτελεῖ τινα ποσότητα, τὸ προῖον τῶν οἰκονομιῶν του, ἐπεχείρησα μικρὸν ἐμπόριον δι' αὐτῆς, καὶ ἐπετύγγανον κατ' ἀρχάς, ὥστε καὶ ἀνέτως νὰ ζῶ, καὶ ν' αὐξάνω κατ' ὀλίγον τὸ ἀπ' οὐ ἀρμήθηον κεφάλαιον. Ἀλλὰ... μέχρι τέλους ἐπτώχυνα.

— Ἐπτώχυνες Οὐίλλῃ; εἶπεν ἡ Ἰφελία με τόνον φωνῆς ὅστις ἐφάνετο ἐλεγχον περιέχων.

— Βλέπω, εἶπεν αὐτὸς μετὰ τινα διαταγῆν, πόσον ἀνακτόρος εἶμαι. Ἴδου, δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω τὴν ιδεάν, ὅτι, Μίς Σόμερς, με ὑποπτύετε σπαταλήσαντα τὴν πατρικὴν μου οὐσίαν καὶ λαβόντα τὰ ἐπιχειρὰ τῆς κακῆς μου δευωγῆς. Ὅχι κυρία, ἦτον ἀπλοῦν ἀτύχημα. Εἰς σίνουκός μου, ἀνθρώπος ἀγαθὸς καὶ τίμιος εἶχε περιέλθει εἰς δεινὰς περιστάσεις, καὶ ἐμεινον ὀφείλων ποσότητά τινα, δι' ἣν ἐπρόκειτο νὰ φυλακισθῆ, στερωὼν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία του τῶν δύο του βραχιόνων, τοῦ μόνου των πόρου, τῆς μόνης ἐλπίδος των ἐπὶ γῆς. Πάντα λήθον ἐκίνητην ὅπως προμηθευθῆ τὴν ὀφειλομένην ποσότητα, ἀλλὰ ματαίως. Αἰ' οὐδεμιᾶς ἐργουσίας δὲν ἐδύνάτο νὰ τὴν κερδίῃ, οὐδ' εἶχε τι ἀντάξιον αὐτῆς νὰ πωλήσῃ. Ἄν καὶ βλέπων με κατ' ἐκάστην, ἀλλὰ τίποτε δὲν μοι εἶπε περὶ τῆς θέσεως του, διότι δὲν ἤθελε νὰ δανεισθῆ, ὅτι δὲν εἶχε πῶς ν' ἀποτίσῃ. Ὅταν δ' ἤλθον οἱ κλητῆρες νὰ τὸν ἀπαγάγωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐγερθεὶς ἡμέμους, ἐνηγκαλίσθη τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία του, ὕψωσεν ἀδάκρυτον τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπεν· εἰς ἐκεῖνον ὅστις ψα-

μίζει τοὺς νεοσσὸς τῶν στρουθίων, σὰς παραδίδοι, ἢ φιλάτατα. Δὲν ἔχω οὐδὲ κῆν διὰ σήμερον νὰ σὰς ἀφήσω τῆς ἡμέρας τὸν ἄρτον. Ὁ ἀποθάνετε ἴσως τῆς πείνης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὰς βοηθῶ. Ἐρχεστε ὑγείαν, ὅ ἀπαντηθῶμεν εἰς κόσμον καλλήτερον, ὅπου δὲν ὑπάρχει πείνα, οὔτε λύπη, οὔτε στενωγμός.

Καὶ ἐναγκαλισθεὶς καὶ φιλήσας, τὴν ὀλοφυρομένην καὶ ὑπὸ ἀπελπισίας σχεδὸν ἐκπνεύουσαν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, ἠκολούθησε τοὺς κλητῆρας.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐμαθον ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, κοράσιον δωδεκαετές· διότι ἄμα ἡ οὐζυγὸς του εἶδεν ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς ἀπήχθη, περιέφερε πῆρξ τῆς παράφορα βλέμματα, καὶ ἤρχισε φωνάζουσα·

— Ἐρυγε! τὸν ἀπήγαγον! Μίονη, ἐγὼ, ἀεθλήτης, ἐγκαταλελειμμένη! Πεινᾶτε, πτωχὰ παιδία! Κλαίετε; μὴ ζητεῖτε ἄρτον; Σιωπήσατε. Δὲν ἔχω ἄρτον νὰ σὰς χορτάσω! Ἰπάγατε, κοιμηθῆτε νὰ λησιμονήσατε τὴν πείναν σας. Κοιμηθῆτε ἐν ὄσῳ ἐγὼ τὴν κλίνην ἀκμήν· καὶ μετὰ ταῦτα ὑπάγετε, ζητήσατε ἐλεημοσύνην εἰς τὰς τριόδους!

Καὶ ταῦτα λέγουσα μετὰ κραυγῶν καὶ δακρύων, ἔπεσον αἰφνης λειποθυμοῦσα. Τὰ παιδία ἐτρώμαζαν, καὶ νομίσαντά τινε νεκράν, ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν, ἡ δὲ πρωτότοκος κήρη τῆς ἐτρέξε πρὸς ἐμὲ νὰ ζήτησῃ βοήθειαν. Πρὸ αὐτῆς ἐμαθα ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις, καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῶν. Ἄμα δὲ κατάρθωσα ν' ἀνακαλέσω τῆς μητρός· τὰς αἰσθήσεις, ἔσπουα πρὸς τὸν χρεωφειλέτην, ὑπέγραψα συναλλαγματικὴν ἀντὶ τῆς ὀφειλομένης ποσότητος, καὶ ὁ δυστυχὴς πατήρ ἀπεδόθη εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Προέβλεπον βεβαίως ὅτι δι' οὐδεμιᾶς προσπάθειας του ἐδύνάτο ποτὲ νὰ ἐξοφλήσῃ τὴν συναλλαγματικὴν ἐκείνην. Ἀλλὰ με καταδικάζετε διότι τὴν ὑπέγραψα; Ἦτον δυνατόν νὰ μὴ τὴν ὑπογράψω; Ἐμοῦ κῆν ἡ ὑπάρξις εἰς οὐδένα ἦν, ὡς οὐδ' εἶναι οὐδ' ἔσεται ἀναγκαῖα ἐκεῖνος ἡμῶς ἦτον τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας του. Εἰς τὴν λήξιν τῆς συναλλαγματικῆς, ἀπρητήθη παρ' ἐμοῦ ἡ ἐξόφλησις τῆς, διότι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δι' ὅλης τῆς ἀκαμάτου του ἐργουσίας μὲν ἐκέρδιζε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τοῦ οἴκου του· διὰ στερήσεων δ' ἀπεριγράπτων, παλλάκις ἡμέρας ὅλας εἰς ἐντελὴν καὶ στήριαν ὑποβαλλόμενος μετὰ τῶν τέκνων του, καὶ τῶρθωσε τὸ ἐν δέκατον νὰ συνεισφέρῃ τοῦ ὀφλήματος· τὴν δ' ἐπίλοιπον ποσότητα, ἀποτελοῦσαν σχεδὸν ὅλον τὸ μικρὸν μου κεφάλαιον, ἠναγκάσθη ἐγὼ ν' ἀποδώσω. Οὕτως ἐμεινα πένης, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακολουθήσω τὴν πρὶν ἐργουσίαν μου. Μάτην ἐξήτασα ἐντιμὸν τινα ἐργουσίαν δι' ἣς νὰ πορίζωμαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ βλέπων ὅτι ἡ στυγρὴ ἐπιλοχίαις κατ' ἦν ἐπρεπε νὰ ἐπαιτήσω τὸν ἄρτον μου, νομίζον δὲ ὅτι τῆς αἰσχύνης ταύτης δὲν ὑπάρχει ἄλλη αἰσχύνη μεγαλητέρα, μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνεπιτυχῆς ἀποπειράς, κτύπησα τέλος νὰ γίνω δεκτὸς ἐπὶ τῆς Σαλαμάνδρας ὡς καμινάπτου. Ἴδου, κυρία, τὸ παρελθὸν μου. Βλέπετε ὅτι ποτὲ δὲν ἦτον πολὺ λαμπρότερον τοῦ παρόντος μου. Ἐν ἀφανεί σκοτίᾳ καὶ ἡ κοίτης καὶ ὁ τάφος μου. Μοὶ συγχωρεῖτε, μὴ

Σόμερς, ὅτι σὰς ὠμίλησα φιλαύτως περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια τόσον ὀλίγον σὰς ἐνδιαφέρουσι.

Κατ' αὐτὴν τὴν στυγρὴν ἐφθασεν εἰς τὴν πλεονεξίαν τοῦ πλοίου ἡ λέμβος ἡ φέρουσα τὸν πλοίαρχον, τὴν Κυρίαν Σόμερς καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον, καὶ τὴν Ἰφελίαν, ἄμα τοὺς εἶδεν, ἔσπευσε νὰ διευθύνῃ πρὸς αὐτούς. Ἀλλὰ πρὶν ἀφήσῃ τὸν καμινάπτου,

— Οὐίλλῃ, τῷ εἶπεν, ἔχεις, ἀδίκον παραπονούμενος κατὰ τῆς καρδίας σου ἡ καρδίη σου εἶναι εὐγενής.

Ἡ Σαλαμάνδρα ἀπῆρε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Σμύρνην, ὅθεν, λαβούσα τὰς ἀπαντήσεις, ἐπανήλθεν εὐπλοήσασα εἰς Πορτομουδ. Κατ' ὄλον δὲ τὸν διάπλουον τοῦτον, εἰς τὴν ὠραίαν μάλιστα πρωτεύουσαν τῆς Ἰωνίας, καὶ τὴν περιχώρον, σταθῆρς ὀδηγὸς τῶν κυριῶν, καὶ ἀνακόσπαστος, σκαῖ, ὡς εἶλεγον οἱ ἀρχαῖοι, τῆς Ἰφελίας, ἦτον ὁ ὑποπλοίαρχος Μοντφόρτος, ὅστις ἀνεκάλυπτεν ἐν αὐτῇ, νέας χάριτας κατ' ἐκίστην, καὶ τὴν μεγίστην πασῶν, ὅτι ἐφάνετο ἀνεσχομένη εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς του, καὶ εἰς τῆς εὐφύας του τὴν ἐπίδειξιν. Καὶ τῷ ὄντι, αἱ τόσαι τοῦ ὑποπλοίαρχου περιπονήσεις καὶ θεραπείαι, αἱ ἐπιτήθειοι ἐπαινοὶ καὶ αἱ κολακείαι του, ὁ βαθμὸς ὃν ἐπέειχε μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν, ἐθεράπευον τὸ ὀλίγον μὲν παρ' αὐτῇ ἀνεπτυγμένον, ἀλλ' ἐν πάσῃ καρδίᾳ ὅπως δῆποτε ἐναποκειμένον σπῆρμα κενδοξίας. Συγχρόνως δὲ, ἐπὶ τῆς ἄλλου; ἀτυχημένου μάλιστα ἐρήμου τοῦ Ἰκεανοῦ, ἠραυρὸς τῆ ἦτον διασευδασις τὸ ἀνεξάντητον καὶ εὐσπέρων τοῦ Μοντφόρτου πνεύμα· διὰ τοῦτο ἠρέσκειτο αὐτὸν συναναστροφουμένη, καὶ τὰς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ τὰς ἐσπέρας ἐν τῇ κοινῇ θαλάμῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αὐτοῦ συνδιελέγετο καὶ συνδιητάτο. Ἄλλο βεβαίως εἶναι τὸ ζήτημα, ἂν αἱ ἀστέιότητες καὶ τὰ λογοπαίγνια του, διότι προκάλουον τὴν εὐθυμίαν τῆς Ἰφελίας, ἐρρωμοστήριον διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας τῆς. Περὶ τοῦτου οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὁ ὑποπλοίαρχος, ἡ δὲ Ἰφελία, ἡ ἀφελὴς καὶ ἀπλαστος νέα, οὐδ' ἐξέτασε ποτὲ ἐαυτὴν διὰ τὸ μᾶλλον τὸ μόνον δ' ἡ ἤθευρεν, ἦτον ὅτι ἡ θλασσαπλοία ἦτον εὐθυμοτάτη, ὁ ὑποπλοίαρχος διασκεδαστικώτατος, καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικαὶ χαριέστατοι.

Δὲν ἐλητῆρνε δὲ καὶ τὸν προσστυχημένον τῆς. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα μετὰ τὴν συνδιελέξιν ἐκείνην, τὴν ἐν τῷ λιμένι τῆς Μελίτης, ἠσθάνετο ζωηρότεραν πρὸς αὐτὸν τὴν συμπάθειαν, ἥτις εἶχε κορυφωθῆ εἰς ὑπόληψιν, καὶ τὸν προσωμίλει ἤδη μετὰ τῆς μεγίστης ευμενείας, καὶ ὡς ἀποδίλουσα σέβας εἰς τε τὴν πενίαν καὶ εἰς τὴν θέσιν του· εἰς ἐκάστην δὲ συνδιελέξιν ἀνεγνωρίζεν ἐν αὐτῷ πάντοτε καὶ αἰσθήματος ζωηρότητα, καὶ ψυχῆς εὐθύτητα, καὶ εὐγένειαν τοῦ φρονήματος. Τὸν συνίστα δὲ καὶ μετὰ πλείονος ἐπιμονῆς εἰς τὸν πατέρα τῆς, καὶ μάλιστα εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον, καὶ ἤρχιζε νὰ ὀργίζηται ὅταν αὐτὸς ἀνελάμβανε ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸν συνήθη τόνον τῆς εἰρωνίας του, ὅπερ ἄλλως ὡς ἀποτελέσμα εἶχε μόνον νὰ καθιστᾷ τὸν Μοντφόρτον τότε μάλιστα δεικτικώτερον καὶ ἐπιθετικώτερον.

Τοῦ δὲ Οὐίλλῃ δόσκολον εἶναι νὰ ἐξηγηθῆ ἡ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ διάπλου ψυχικὴ κατάσταση· διότι ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν κατατάσσονται μετὰ τῶν ἀμφιβαλλόντων, ἀν ψυχῇ δέδοται καὶ εἰς ἀπλοῦν καμινάπτου. Ἡ τοῦ Οὐίλλῃ ἦτον ἀξία σκεύους εὐγενεστέρου. Ἀκαλλιέργητος, ἡ κῆν αὐτοκαλλιέργητος, παρήγεν ὅμως τοὺς γενναίους καρποὺς ἀρετῆς καὶ μεγαλοφροσύνης. Ὁ Οὐίλλῃς, φῶσει ὡς εἶδαμεν εἰς σκέψιν ἐπιρροίας καὶ φιλανθρωπίας, ἤσκει τὸν νοῦν του ἐν τῆς βιβλίους, καὶ πολλάκις συνέβαινε εἰς τὸν πενήχον καὶ κατησθλωμένον αὐτὸν ἐργάτην, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὰς δονουμένας τῆς καμίνου τοῦ φλόγας, ἡ εἰς τὴν μακρὰν ἔκτασιν τῶν κυμάτων, νὰ βυθίζηται εἰς μελέτας μακράς. Ἀλλ' αἱ μελίται αὐταὶ ἦσαν ὅλως ἀφρημένα, οὐδὲν δανειζόμενοι ἀντικείμενον ἐκ τοῦ στενοῦ κύκλου τῆς εὐτελοῦς του ὑπάρξεως, καὶ οὐδεμίαν ἔχουσαι ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν· ἦσαν ἡ ἐκχέλις τῆς ζεούσης καρδίας, καὶ τῆς ἀκαμνήτου του φαντασίας.

Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἡ Ἰφελία παρέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, παραδόξον ἐλαβεν ἡ ὑπαρξις του βοήθειαν. Ἐκτοτε τῷ ἐφάνη ὅτι τῷ ἠνεώθησαν οὐρανοὶ ὧν ἠγνοῖ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν πρὶν. Ἐκτοτε ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν του παλμὸν πλήρη ἀληθινοῦ καὶ ἰδονῆς, πλήρη ταπεινώσεως καὶ φιλοδοξίας. Ἀπ' ὅτου ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὑπὲρ ἐαυτὸν, διαιμέτρησε μετὰ φρίκης καὶ ἀπελπισίας τὸ ζοφερὸν βάθος ἐν ᾧ κατέκειτο. Καὶ ὅτε μὲν ἠγανάκτει διὰ τῆς καρδίας του τὴν παραφροσύνην, ὅτε δ' ἐξώτα ἐαυτὸν τιπτᾷ ὁ ἐν τῷ ἄδη κολλυζόμενος, ἀν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἰδῆ αἰφνης ὑπεράνω του ἀκτινοβολούντας ἐν δόξῃ τοὺς ἀγγέλους τοῦ παραδείσου καὶ ἄλλοτε ἐν ὑπερηφάνῳ συναίσθησι τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας του, ἔχει τὸ αὐτὸ μετ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων δικαιοῦμα τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ νοεῖν. Πάντοτε δὲ ὠμολογεῖ εἰς ἐαυτὸν ὅτι ἠγάπα, ὅτι ἐλάτρευεν ὡς οὐράνιον ἂν τὴν Ἰφελίαν, καὶ ἐν ταῖς σωφρονεστέραις στιγμήμαίς του συνωμολογεῖ ὅτι τοῦτο ἦτον ἀντικεῖς ἀφροσύνη, καὶ παραφροῖ τῆς τε καρδίας καὶ τοῦ νοῦς του, ἀλλὰ παραφροῖα κατὰ δυστυχίαν ἀνίκατος.

Ἄμα φθάσα ἡ Σαλαμάνδρα εἰς Πορτομουδ, παρέδωκε τὰς ἐπιστολάς αἰς ἐκδόμιν, εὐρε δὲ συγχρόνως τινὰς μεταβολὰς ἀποφατισθείσας ἐν τῷ νευροχειμῶ περι τὴν τύχην τῆς. Ἦσαν δὲ αὐταί, πρῶτον ὅτι κῆν ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Πορτομουδ, καὶ ἀπεστέλλετο εἰς τὴν μοῖραν τῆς Ἰκλανδίας, τὴν σταθμεύουσαν ἐν Δουβλίνω, καὶ δεύτερον ὅτι ἀπ' αὐτοῦ; ἀπεσπᾶτο ὁ ὑποπλοίαρχος Μοντφόρτος, καὶ προσελαμβάνετο εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ναυαρχείου. Ἀλλὰ καὶ τοῦ πλοίου ὁ ἀπόπλους, καὶ τοῦ ἀξιωματικῆς ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἀναχώρησις ἐμελλαν νὰ ἐνεργηθῶσι μετὰ τινὰς μόνον ἡμέρας, εἰς δὲ τὸν πλοίαρχον ἀπετράπη καὶ αὐτὸς νὰ μετακινήσῃ διὰ τῆς Σαλαμάνδρας τὴν οἰκογένειάν του, ἀν ἤθελεν εἰς Δουβλίνον.

Ἡ εἰδήσις αὐτῆ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔξαροποίησε τὴν Ἰφελίαν, διότι ἀπὸ Πορτομουδ μετέβαιναν εἰς πόλιν πολὺ λαμπρότεραν, καὶ πολὺ περισσοτέρας παρέ-

χουσαν διασκεδάσεως ἀπορμίας· ἀπ' ἐτέρου ὅμως καὶ τὴν ἐλύπησε, διότι ἐχωρίζετο ἀπ' αὐτῶν ὁ Μοντφόρτος, οὗ εἶχε συνθέσει τὴν συνανταστροφὴν, καὶ ἤρεσκετο εἰς αὐτήν. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ Μοντφόρτος ἡ καρδία ἀντικειμενικῶς μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων τούτων αἰσθημάτων. Ἀπ' ἐνός μὲν ἔχουμε καὶ ἡν πλήρης ὑπερφανείας, διότι ἡ νέα θέσις εἰς ἣν μετέβαινε ἦτον προσδοκασμὸς ὑπὸ πολλῶν φθονοῦμενος καὶ ἐπιζητούμενος, φαινόμενος δ' ὅτι τῷ ἐδίδοτο εἰς ἀναγνώρισιν μὲν τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἐντίμου ὑπηρεσίας του, ἀν καὶ κυρίως τῷ ἐπρομηθεύθη διὰ τῆς ἐπιβόης τῆς οἰκογενείας του· ἀλλὰ συγχρόνως ἡ ὀλίγη του ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν Σαλαμάνδραν δὲν ἦν διόλου προσποιητὴ, καὶ προφανὲς ἦτον ὅτι παρὰ τὴν εἶχε τὸ πρὸς τὴν Ὀυλίαν αἰσθημᾶ του, διότι ἤδη ἐγένετο ἀπὸ πλησίον τῆς ἀναξήλητος καὶ ἐπιθετικώτερος, ἢ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐλαβέ τι κίσηματιώτερον, τὰς ἀπειθήτικας διέκοπτον συνεχῶς λόγοι περιπαθεῖς, καὶ ἐνόησε πλῆρες ἐνοίας, καὶ ἐγένετο ἡ καδία του ἐφάνετο ἤδη ἐλαυνομένη ἀπὸ πλῆρη ἀτμῶν, ὡς λέγουσιν οἱ ὁμότεργοί του, καὶ ἡ κεφαλὴ του βυσοδομοῦσά τι στέδιον.

Τὸ στέδιον δὲ τοῦτο κατὰ τύχην ἔμαθε πρῶτος ὁ Οὐλίης. Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν προσδοκίαν τῆς Σαλαμάνδρας εἰς τὴν λιμένα, ὀλίγην ἔχων ὑπηρεσίαν, ἐλαβε τὴν ἀδειαν ν' ἀποβῆ εἰς τὴν γῆν, ὅπως προμηθεύθη τινὰ τῶν εἰς αὐτὸν ἀναγκαίων. Ἐν τῷ δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν προκουμκίαν, ἀνθρωπῶς τις ἐρίφῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Οὐλίη, φίλτατε Οὐλίη, ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος. Ἀπ' οὗ μ' ἔσωσας ἀπὸ τῆν αἰσχύνῃν καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐμὲ καὶ τὰ παιδία μου, ἐκρίβης ἀπὸ ἐμῆ, διὰ νὰ μὴ ἔχω ὡς θλιβεράν μάλιστα τὴς συνειδήσεως παροῦσαν πάντοτε εἰς τοῦς ὀφθαλμούς μου, τὴν πενίαν εἰς ἣν δι' ἐμὲ ἐβουδίσθη, γενναίε φίλε, διὰ νὰ μὴ ἔχη τροφὴν αἰωνίαν ἢ ἀγωνίαν τῆς ἀνεκάνου ἐγγυμοσύνης μου. Ἀλλὰ σήμερον σ' ἀνεκάλυθα, καὶ ἐσπεύδω νὰ σὲ εὖρω. Αὐτὴν τὴν στιγμήν διευθυνόμεν πρὸς τὴν Σαλαμάνδραν. Ἦλεον, φίλτατε Οὐλίη, πρῶτον νὰ σ' ἐναγκασθῶ, καὶ δεύτερον νὰ σοὶ δώσω τὸ ἐλάχιστον προῖόν τῆς οἰκονομίας μου. Βίνα οὐδὲν, τὸ ἤξεύρω· ἀλλὰ πιστεύσε με, ἀν δὲν κατὰ ἄστυ περισσότερον, ἐνοχὸς δὲν εἶναι ἡ προθυμία μου. Ἐκ τοῦ μικροῦ μισθοῦ ἦν ἀπολαμβάνων, οἰκότεροισ ὦν παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ ὅπου ὑπηρετῶ, ὑπὲρ ἐμοῦ αὐτοῦ οὔτε πέννην ποτὲ εἰδᾶπίνηται. Εἰς τὰ παιδία μου ὅμως, δὲν ἐδυνήθη ν' ἀρνηθῶ στέγην μισθίας καλύψεως, καὶ τὴν ἄστον τὴν ἐπιούσιον ὅσο νὰ μὴ ἀπολίνωσιν· ἀλλ' ἀντὶ ἐνδυμάτων ἢ μήτηρ τῶν σφρίβπει μόνον τὰ βράχια τῶν ἀλλὰ κλαίοντα αὐτῆ μ' ἐξήτει τ' ἀπαιτούμενα κατὰ μῆνα δύο σελίνια διὰ νὰ φοιτᾷ ὁ υἱός μου εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐγὼ εἶπα ὅμως ὅτι τὰ σελίνια ἐκεῖνα δὲν εἶν' ἐδικά μου, καὶ δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπαιδεύωμεν δ' αὐτῶν τὸν υἱόν μου. Ἡ ἀγαθὴ μου γυνὴ ἐσιώπησε, καὶ προσπαθεῖ ἀντὶ πάσης ἐκπαιδεύσεως νὰ διδάσκη αὐτὴ καὶ εἰς τὸ παιδίον τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἄγιον λόγον του. Ὡ ἀδελφὲ, μὴ ὑποπτεύσῃς ὅτι ἐδυναμῆν

νὰ οἰκονομῆται περισσότερα καὶ τὸ περιμείληται. Καὶ οὕτω λέγων, τῷ ἐδίδον εἰκοσι σελίνια. Ἦν δὲ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὡς ἕκαστος ἐνόησε, ὁ Τὸμ Βάρε, ὁ γενόμενος αἰτίος τῆς τοῦ Οὐλίης πτωχεύσεως.

— Ὅχι, ἀγαθὲ Τὸμ, εἶπεν ὁ Οὐλίης. Κράτησον αὐτὴν τὴν ποσότητα· δὲν τὴν δέχομαι. Μὴ στερεῖς δι' ἐμὲ τὴν οἰκογενείαν σου τῶν ἀναγκαίων εἰς αὐτὴν περιθάλψεων. Ἐγὼ ἔχω αὐτάρκη τὰ πρὸς τὸ ζῆν, μὴ φροντίζω περὶ ἐμοῦ.

— Πῶς, εἶπεν ὁ Τὸμ, σχεδὸν δεκάριον. Ἀποποιεῖται; Δὲν θέλεις νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς οὔτε καὶ τὴν παρηγορίαν ὅτι ἀν ἐδέχθην ἐλεημοσύνην εἰς τὴν στιγμήν τῆς δεινῆς ἀνάγκης, — καὶ ὅποιον ἐλεημοσύνην τὴν θυσίαν ἔλας σου τῆς ὑπάρξεως, — ὅτι διὰ φιλοργίας καὶ τιμιότητος, ἤμπορῶ κατ' ὀλίγον ν' ἀποδίω τὸ ἰσὸν ὄφλημα, καὶ νὰ ἐλαφρύνω τὸ δύστρονον βάρος τῆς συνειδήσεως;

— Ἡ ἐπιμονὴ σου, φίλτατε Τὸμ εἶναι ματαιὰ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐλίης. Δὲν θὰ δεχθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σὲ λυπῇ ἢ νὰ σὲ ταπεινώσῃ. Ἰδοῦ, ἀν ἦτο εἰς θέσιν νὰ μοὶ ἀποδώσῃς ὅλην τὴν ποσότητα ἢν μοὶ ὀφείλεις, ὥστε νὰ μεταβιθῇ ἡ τύχη μου δι' αὐτῆς, δὲν θὰ ἠρνούμην νὰ τὴν δεχθῶ. Ἀλλὰ τὰ εἰκοσι σελίνια, διὰ τὴν οἰκογενείαν σου τόσον ἀναγκαῖα, ἐμοῦ τὴν θέτιν κατ' οὐδὲν δὲν δύναται νὰ μεταβάλλωσιν.

— Ἐστω λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τὸμ. Τὰ εἰκοσι αὐτὰ σελίνια θὰ μείνωσιν παρ' ἐμοῦ κατατεθειμένα, καὶ εἰς αὐτὰ θὰ προστίθεται πᾶσα νέα βανίς τοῦ ἰδρωτός μου, μέχρις ὅτου ἐγὼ ἢ μετ' ἐμὲ τὰ τέκνα μου συμπληρώσωσι ποτὲ τὴν ποσότητα, καὶ ἀποτίσωσι τὸ ἰσὸν ἐκεῖνο ὄφλημα.

— Τὴν ποσότητα ταύτην θὰ δώσῃς, εἶπεν ὁ Οὐλίης, εἰς τὸν υἱόν σου, διὰ νὰ φοιτῆσῃ ἐν ἔτοις εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ Τὸμ ἐτριγχε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, ἐν ᾧ ἀπέμακτεν ἐν δάκρυ εἰς τὴν χεῖρῖδά του.

— Ἀλλὰ πῶς κατ' ὀλίγον σήμερον νὰ μὲ ἀνακαλύψῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Οὐλίης.

— Εἰς τοῦ Κυρίου παρ' ᾧ ὑπηρετῶ, (διότι ἔνεγκάσθην εἰς ἰδιωτικὴν νὰ ἐμῶ ὑπηρεσίαν), ἀπεκρίθη ὁ Τὸμ, ἐκεῖ ἐμῶν πᾶν εὐρέσκεσαι. Ὁ κύριός μου, ἐπειδὴ νυμφεύεται, ἐκάλεσε σήμερον ἕνα νομικόν, συμβολαιογράφον νομικῶν, ἢ δικηγόρον, ἢ δὲν ἤξεύρω τί ἐκ τῶν μεγαλοτήτων τοῦ δικαστικοῦ κλάδου, νὰ τὸν ὁμιλήτῃ περὶ τῶν υποθέσεων τῆς περιουσίας του. Ἐν ᾧ δ' ὁ κύριος οὗτος ἐξήρχετο, ἐν τῷ ἀντιθέτῳ ὅπου ἐφίλικτον, στραφείς πρὸς τὸν κύριόν μου, ὅστις τὸν πρόεπεμπε,

— Ἠλησθήσῃς, εἶπε, νὰ σὰς ἐρωτήσω. Ἦς ἀξίωματικὸς τοῦ νουτικῶ ἴσως ἔχετε τὴν ἰδέαν ἀν εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπάρχῃ ἄνθρωπος τις ὀνομαζόμενος Ἀρθούρ Οὐλίης. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν γνωρίζῃς, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς περὶ νὰ εἶναι ἀπλοῦς καίτις ἢ τοιοῦτόν τι.

Ἐνοήσῃς, φίλτατε Οὐλίη, ὅταν ἤκουσα τ' ὄνομα σου πῶς ἔστιν τὰ ὄντα, καὶ πῶς ἐπαλεῖν ἢ καρδεῖ μου, ὅταν μάλιστα ὁ κύριός μου ἀπεκρίθη,

— Εἰς τὸ ἀνθρώπου ἢ Σαλαμάνδρα ὑπηρετεῖ εἰς καμινάπτῃς, ὀνομαζόμενος Οὐλίης. Ἄν ὅμως τὸ κύριον ὄνομα του εἶναι Ἀρθούρ ἢ ἄλλο τι, δὲν τὸ ἐνθυμούμαι. Ἀμα ἤκουσα τοῦτο, ἐσπευσα πρὸς τὸν λιμένα, καὶ ἤρχομαι πρὸς τὴν Σαλαμάνδραν.

— Καὶ τί μὲ ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος; ἐρώτησεν ὁ Οὐλίης.

— Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ Τὸμ, διότι εὐθὺς ἀνεχώρησε.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω... ἐψηθύρισεν ὁ Οὐλίης. Ἀλλ' ὁ κύριός σου, ὅστις ἤξευρεν ὅτι ὑπηρετῶ εἰς τὴν Σαλαμάνδραν τίς εἶναι;

— Πῶς! Βίνα ὁ μέλλον γαμβρὸς τοῦ πλοιαρχοῦ τῆς... Τί λέγεις! ὁ γαμβρὸς τοῦ πλοιαρχοῦ, διέκοψεν ὁ Οὐλίης, συλλαμβάνων δραμητικῶς τὸν Τὸμ ἐκ τοῦ βραχίονος. Τίνος πλοιαρχοῦ γαμβρὸς;

— Τοῦ πλοιαρχοῦ Σόμμερς, τοῦ πλοιαρχοῦ τῆς Σαλαμάνδρας; δὲν ἤξεύρεις ὅτι τὴν θυγατέρα του, νομικῶ Ὀφελία ὀνομάζεται, νυμφεύεται ὁ ὑποπλοιαρχος Μοντφόρτος.

— Ὁ ὑποπλοιαρχος λέγεις; Ἀδύνατον! τὴν Ὀφελίαν! τίς τὸ εἶπε; Πόθεν, πῶς τὸ ἤξεύρεις;

— Ἀλλὰ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦτο δὲν εἶναι μυστήριον. Ὁ ὑποπλοιαρχος ἔλαβε σήμερον τὴν ἀδειαν τοῦ γένους, καὶ ἤξεύρω ὅτι πρὸ τῆς ἐσπέρας, διευθετήσας τινὰς υποθέσεις του εἰς τὴν πόλιν, ἐμελεσε ν' ἀπεβῆ εἰς τὴν Μίς Σόμμερς.

Ὁ Οὐλίης ἔμεινε ἐπὶ μίαν στιγμήν, κρατῶν ἀρμονοῦ τὸν φίλον του ἐκ τῆς χειρός· ἐπειτα δ' ἐρίφῃ αἰφνιδίως εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἐσφιξε βίαιως ὀμορφύμενος, καὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν τὸν ἀρτίεν αὐτῶς, ὥρμησε πρὸς τὴν προκουμκίαν, καὶ ἐπίδρασε εἰς πλοιαρχίον, δείξας εἰς τὸν κωπηλάτην τὴν Σαλαμάνδραν, ἐν ᾧ τῷ ἐρίπτειν ἐν νόμισμα.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΙ.

Οἱ Ἐρυθροδερμοί, μεθ' ἂν πρὸ πολλοῦ ἐξωκειώθησαν οἱ ἀκατηγόστοι τοῦ Κυρηνοῦ γνωρίζαντες αὐτοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Κοκκίωτῶν, ἀποτελοῦσιν, ὡς ἐμῆθερον, τὰς Ἰνδικὰς φυλάς τὰς κατοικούσας ἐν τῇ Ἀμερῇ. Εἰς τὰς φυλάς ταύτας ἀνήκει καὶ τὸ Μικρὸν Πιπῶν, καὶ ὁ Αἰγαργός, καὶ ἡ Φλογορὰ Ἀκτίς, καὶ ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἥσως μὴ ἂν συναντηθῆμεν. Ἐκεῖ ἴδομεν ὅτι ἀν καὶ φιλικῶν καὶ ἀδυσώπητοι ἀνταγωνισταί, εἶναι ὅμως φιλένοι, τίμιοι, πιστοί, γενναῖοι, εἰς ἄκρον φιλοπάλαμοι, ἀξιοπερεπέεις, εὐσεβεῖς καὶ φίλοι τῆς σκέψεως ἢ μᾶλλον τῆς θεωρίας.

Ἀρχηγὸς Ἰνδός.

Ἐάν δὲ, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐρευνήσωμεν ἐμβριθέστερον τὴν φύσιν αὐτῶν ἀπεφασίζομεν νὰ διατρέψωμεν ἡμέρας τινὰς ὑπὸ τὰς εὐτελεῖς ἐκεῖνας, ἠθέλομεν πισθῆ ὅτι ἐσυκομάντησαν τοὺς Ἰνδοὺς, ὅσοι γράψαντες ἐπιπολαίως ἢ ἐμπαθῶς, ἐθεώρησαν αὐτοὺς ὡς ἄλλα κτήνη, ἀνάξια πολιτισμοῦ. Ναί μὲν δὲν ἀμοιροῦσι καὶ ἐλαττωμάτων, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ἐπικύησαν αὐτὰ οἱ λευκοὶ κατακτηταί, προσθόντες μάλιστα καὶ ἄλλα πολὺ πλέον ἀπεισιταία.

Κατὰ τὴν διατριβὴν ἐκεῖνην ἠθέλομεν σπουδάσει τὰ περιεργα αὐτῶν ἔθιμα· ἠθέλομεν ἰδεῖ, ὅχι πῶς παρασκευάζουσι καὶ πῶς τρώουσι τὰς γλυκυχύλους τῶν βονάσων βόχεις, διότι συνεγευθῆμεν ἤδη τοιαύτας μετὰ τοῦ Κυρηνοῦ, ἀλλὰ πῶς καθυδύνουσι τοὺς λάρυγγας αὐτῶν διὰ κρέατος, τὸ ὅποιον ἠθέλομεν ἴσως φάγει μόνον πολιορκούμενοι ὡς ἐν Μασούλογγίφ, κρέατος σκύλου!

Ἦς γνωρίζαντες τὸ ἔνδυμα τῶν ἀρχηγῶν, καὶ ἰδίως τοὺς ἐκ δέρματος βονάσου μανδύας αὐτῶν ἐφ' ὧν ζω-

γραφῶσι δι' ἄλλας καὶ διὰ χρυσοῦ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτῶν, καὶ ἀφ' ὧν ἐξαρτῶσιν ἐν εἰδεί κρυπτοῦν τὰ πολυτιμότερα τροπικὰ των, τὰς κόμας, δηλαδὴ, τῶν ἐχθρῶν τοὺς ὀπίσθους κατέβαλον, ἠθέλωμεν στρέψει τὴν προσοχὴν εἰς ἄλλο ἐνδύμα, τὸ τοῦ Μάγου, ἐνδύμα εἰς ὃ προσάπτουσιν οἱ Ἴνδοι σπανίαν ἀρετὴν θαυματουργίας καὶ θεραπείας.

Τὰ περι τοῦ Μάγου τούτου εἶναι τῶσφ περίεργα, ὥστε κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ἐνδιατρήσωμεν εἰς τὴν ἐξιστόρησιν αὐτῶν.

Υπάρχει τις μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν φέρον περιεφιλάν ἐκ δέρματος ἰκτιδὸς λευκῆς καὶ κεράτων βουβύλου. Ἡ κερματοφορὰ αὕτη ἦτις ἐν Βύρωπῃ ἤθελε θεωρηθῆ ὡς διακριτὸν σημεῖον λίαν ἀπαίσιον, εἶναι παρὰ τοῖς Ἑλλησδέμοις προσήμιον θαυσιλεύμενον πρὸς μόνον τὸν ἀζωθέντα τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἀνδρείου τῶν ἀδρείων. Ὁ ἐπειθὺς αὐτοῦ εἶναι ὄλιος κακοσημῶς ὑπὸ πλῆθος κομῶν καὶ κρηνίων, αἰτὸς δὲ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς λόγγην μακρὰν ἀφ' ἧς κρέμονται δύο δέρματα, σάκκοι μουστηρίων ὀνομαζόμενα.

Ἄλλ' ὅπου οἱ σάκκοι οὗτοι; ἡ ἐρμηνεία, ὡς θέλωμεν εἶδει, δὲν εἶναι εὐκόλος.

Οἱ Ἴνδοι εἶναι ὅσον ἐνδέχεται δεισιδαίμονες, καὶ τὸ μυστήριον ἢ ἡ λατρικὴ ἀποτελεῖ τὴν θρησκείαν, τὸ ἐκτελεῖται τοῦ θλου βίου των· ἡ δὲ λέξις αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς πᾶν ἔκτακτον, ἀσύνηδες, ἐξαιρετικόν. Καὶ θεωρητικῶς μὲν, τῶστα ἐν γένει τὸ μυστήριον πραγματικῶς δὲ τί εἶναι; εἶναι δέρμα ζώου τινος ἠποιοῦσῆποτε, τετραπόδου, πτηνοῦ, ἑρπετοῦ, ποικίλας ἔχοντος γραφῆς, κατὰ τὴν ὁρξὴν τοῦ κυρίου του. Τὸν δὲ σάκκον αὐτὸν ἢ προσκολλᾷ περὶ τὸ σῶμα, ἢ φέρει ἀενάως ἀνά χεῖρας ὁ Ἴνδος, θεωρῶν αὐτὸν προστάτην τῆς ζωῆς του, τελῶν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἰοιτᾶς, ἢ καὶ υποβυζιζόμενος εἰς κακουχίας πρὸς ἐξουμένισιν αὐτοῦ.

Ἡ ἀπάτησις τοῦ σάκκου γινωμένη ἐφάπαξ εἶναι σπουδαιότατον γεγονός. Ὅταν τις συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν τῶν δεκατριῶν ἐτῶν, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας, καὶ κατακλειόμενος ἐπὶ τινος ἡμέρας εἰτὸς μισθωμένου σπηλαίου ἐπιπλάσσεται τὸ Μέγα Πνεῦμα. Κοιμάται κατὰ γῆς καὶ νηστεύει, καὶ τὸ ζῶον τὸ ὁποῖον βλέπει πρῶτον κατ' ὄναρ, θεωρεῖται ὡς ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς ζωῆς του. Πόλις δὲ ἀφρηνοσῆ, καὶ ἐξερχόμενος εἰς θάραν, φονεύει τὸ ζῶον τὸ δέρμα τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ διατηρήσῃ ἐπιμελῶς ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς του, διότι τοῦτο θέλει τὸν προστατεύει μαχόμενον, καὶ τοῦτο θέλει τὸν ὀδηγεῖ μετὰ θάνατον πῶον καὶ ὑγιεῖ εἰς τὰ μεγάλα κυναγέσια τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἄλλ' ἐάν ποτε ὁ ἐχθρὸς κυριεύσῃ τὸν σάκκον τούτον, ὁ ἀπολέσας αὐτὸν θεωρεῖται ὡς ἄλλος πατὴρ, ὅση γενναίως καὶ ἀν ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, καὶ ὀνομάζεται καταφρονητικῶς ἀνθρωπος ἀνευ μουστηρίου. Τότε δὲ μῆλον ἀνακτᾷ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων πολεμιστῶν ὅταν κατακτήσῃ καὶ αἰτὸς σάκκον ἐχθρῶν.

Ὁ κερμαφόρος λιπὼν αὐτὸς, διτις τιμᾶται με-

γάλως παρὶδρῶν καὶ διαβουλεύμενος; μετὰ τῶν ἀγγηγῶν, εἶναι καὶ ἱατρός. Ἐκείνη δὲ φυλὴ, ὅσον εὐαρίθμος; καὶ ἀν εἶναι, δὲν ἐκστρατεύει ποτὶ αὐτὸς μεταβαίνει ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον τόπον χωρὶς νὰ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τινος τοιούτου. Προσκαλούμενος εἰς ἐπίσκεψιν ἀσθενούς, ἔρχεται φέρον βότανά τινα καὶ ἐάν αὐτὰ δὲν εὐδοκίμησῶσι, παρουσιάζεται ἐνὸς δὲ μένος δέρμα ἄρκτου, ὡς παριστάνει ἡ παροῦσα εἰκὼν,

Μάγος ἢ ἱατρός Ἰνδός.

ἐξουσιμένους δέρματα ἄλλων ζώων, ὄρειων, φέρ' εἰπεῖν, καὶ βιαθράκων, καὶ νυκτεριδίων, καὶ πτέρουγας, καὶ βόφρα, καὶ ὄνουγας ὄρνιων, καὶ κέρατα τράγων, καὶ ἐλάφων, καὶ αἰγάγων, ἐνὶ λόγῳ τιμᾶται παντὸς πτηνοῦ, ἑρπετοῦ καὶ τετραπόδου. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ τιμᾶκνον κωδονοτιόλιστον ἐφ' οὗ φαίνονται ζωγραφημένα μυστηριώδη σύμβολα, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς λόγγην μακρὰν. Συνοδεύει δὲ τοὺς ἀποκόπους ὄχλον αὐτοῦ διὰ κρουγῶν βραγχυδῶν καὶ βρυχηθῶν ὡς τῆς ἄρκτου, κατευθύνων οὕτω προσευχᾶς πρὸς τὸ Μέγα Πνεῦμα. Τοιαῦτα πράκτων ἔρχεται πρὸς τὴν πάσχοντα, καὶ ὀρχοῦμενος περὶ τὴν κλίνην του θυπέσει καὶ συστρέψει αὐτὸν ἀλληλοδιυδόμενος. Καὶ ἐάν μὲν ἀναλάβῃ τὴν υγιάν του, ὁ Ἐρυθρόδερμος Ἀσκληπιεῖ φορῶν τὰ πλουσιώτερα ἐνδύματα καὶ τὰ ὠρνεότερα ἔπλα αὐτοῦ, κἀθηται οὕτω ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐνὸς τῆς σκηπῆς του, διηγούμενος πρὸς τὰ περι αὐτῶν πλῆθη, τὴν θαυμασίαν θεραπείαν καὶ τὰ ἀπαισιᾶτα ἀπατελέσματα τῶν μυστηρίων του. Ἐάν δὲ ἀπολέσῃ, ὁ δὲ καὶ συμβαίνει συχνότερον, συγκαταλέγεται ὁ ἱατρός μετὰ τῶν μυρολόγων, καὶ καταπέθει εὐδ-

ως αὐτοῦς ὅτι τοιαῦτη ἦτο ἡ θέλησις τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ αὐτῇ.

Οἱ Ἴνδοι ἀγαπῶσιν ὑπερβαλλόντως τὸν χορὸν οὐδὲμια θρησκευτικῆ ἑορτῆ, οὐδεμια πανήγυρις τελείται ἀνευ ὀρχήσεως. Χορεύουσι καὶ ὅταν εὐχαριστῶσι τὸν θεόν, χορεύουσι καὶ ὅταν ἐξορκίζωσι τὰ δαιμόνια, χορεύουσι καὶ ὅταν ἐκδέξωσι τὰ κρηνία τῶν ἐχθρῶν, χορεύουσι καὶ ὅταν φονεύωσι βονάσσους. Ἐνὶ λόγῳ ἔχουσι παντοδαεὶς χοροὺς διὰ πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν. Ὅσοι ἀγνοεῖ ὁποῖαν ὑπερφοῖ ἐπιβροχὴν ἀποδίδουσιν τὸν χορὸν, ὑπολαμβάνει αὐτὸν ὡς ἀπλοῦν κρᾶμα πιδματόν, καὶ κρουγῶν στρηγῶν, καὶ ἀγῶνων πολλὰς φοικαλέων. Καὶ ὅμως ἕκαστος χορὸς ἔχει ἴδιον βῆμα, καὶ ἕκαστον βῆμα ἴδιαν σημασίαν. Ὅσωντος βῆμα, καὶ ἕκαστον ἔχει ἴδιαν μουσικὴν, ἦτις πολλὰς εἰδῶν μουσικῶν καὶ, πρὸς αὐτοὺς τοὺς μουσουργοὺς μῆνοι οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἱατροὶ τὴν ἐνοουρσί, διότι μόνον αὗτοι κρατοῦσι τὴν κλειδα θλῶν τῶν μουσικῶν.

οῦσι περὶ αὐτῶν ἐπὶ δεκαπέντε κατὰ συνέχειαν νύκτας, ἐν μέσφ φανῶν, καὶ φωνῶν, καὶ πατάγου φρικώδους.

Τὸν χορὸν τούτον παριστάνει ἡ παροῦσα εἰκὼν. Ὅχι ἦττον περίεργος ἀν ὄχι καὶ ἀποπρόποιος εἶναι καὶ ὁ χορὸς τῶν βονάσσων. Οἱ βόννητσι εἶναι τὰ ἡμέτερα βουβύλια, πολὺ ὄμως ὀγκωδέστεροι ἔχοντες κύφωμα ὡς αἱ κἀμηλαὶ καὶ γαίτην μελανὴν καὶ κροτάτην· εἶναι δὲ φοβεροὶ τὴν ὄψιν. Τὸ κρέας αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὸ τῆς βῆγας, τιμᾶται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ δέρματος κατασκευάζουσιν, ὡς ἴδομεν, τοὺς μανθῶς των. Θεωροῦσι δὲ τοὺς βονάσσους κατὰ δύο τρίπους· ἢ κυναγόντες ἐφιπποὶ καὶ κατὰ πολυαρίθμους συμμορίας τὰς ἀγέλας αὐτῶν, ἢ ἐνδύμενοι δέρματα λύκων καὶ βελιζόντες τετραπόδητι, ὅτι πλησιάζοντες ἐξαρτυζοῦσιν ἀπροσδοκῆτως κατ' αὐτῶν βέλαι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κυναγοὶ εἶναι ἐπιτηδαιότατοι, φονεύουσιν, ὀλοκλήρους

Χορὸς τῆς ἐκδορᾶς τῶν κρηνίων.

Οἱ ἀναγνώσται δὲν ἐλησμονήσαν βεβαίως τὸ ἀπάθρηπον εἶδος τῆς ἐκδορᾶς τῶν κρηνίων. Ἐνθυμοῦνται ὅτι αἱ ἐχθρῆκα κόμας θεωροῦνται ὡς ἀνεκτίμητον λάφυρον, ὅτι προπράττονται εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν πολεμιστῶν, ὅτι ἀναρτῶνται ὡς ἀναθήματα εἰς τοὺς τάφους, καὶ ὅτι ὡς ἡμίθεοι δοξάζονται οἱ περικείραντες πλουσιώτερας κεφαλᾶς.

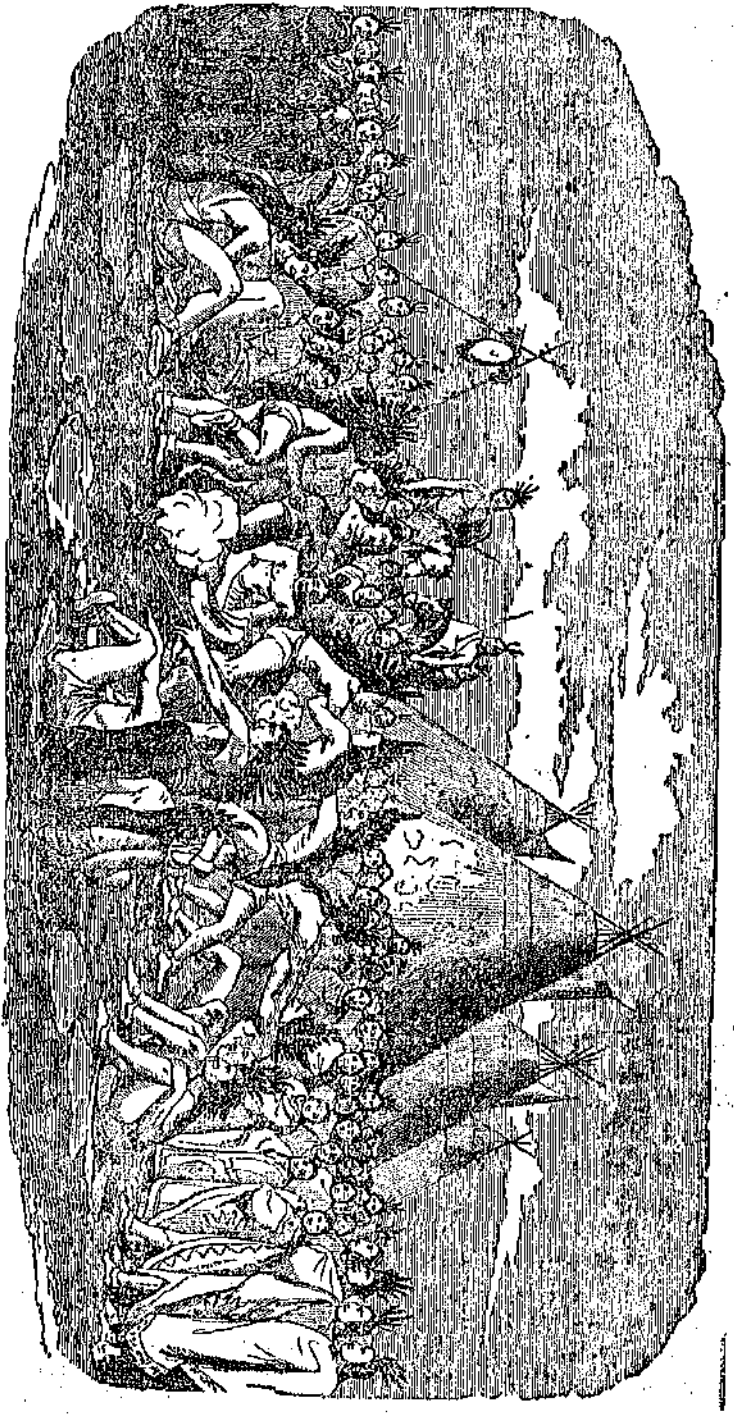
Ἄλλ' ὅτι δὲν εἶπεν ὁ Κυνηγὸς εἶναι ὅτι διὰ χορῶν κυναγίζονται καὶ αἱ κόμας αὐταί. Οἱ πολεμιστῆ, ἀναρτῶντες αὐτὰς εἰς βάλβους ἐπιμηκεί, τὰς παραδίδουσιν εἰς γυναῖκας νέας καὶ ἐκλεκτάς, αἰτινες τὰς κρατοῦσιν ἀνοφωμέναις. Ἐκείνοι δὲ χορεύ-

εἰκατοντάδας βονάσσων, τοὺς ὁποῖους παραλαμβάνουσιν αἱ γυναῖκες, καὶ παρασκευάζουσι τὸ κρέας καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν.

Ὅσκις λοιπὸν πλησιάζῃ τὸ τέλος τῶν ἐφοδίων κῦτῶν, καὶ δὲν παρουσιάζονται ἐν τοσούτῳ ἀγέλαι βονάσσων, οἱ Ἐρυθρόδερμοι, πιερούντες ὅτι ὁ χορὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἐλύσῃ, βάλβους δέρματα ἐοχάσσων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ χοροπηθῶσιν ἐως οὗ πτόψῃ ἐπιτυχία τοὺς ἀγῶνας των. Καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἔρχεται τέλος πάντων, ἀφοῦ οἱ Ἴνδοι ἐξακολουθοῦσι χορεύοντες ἀδιακῆτως, ἡμέραν καὶ νύκτα, ἐπὶ δλακλήρους ἐβδομάδας.

Έχουσι δὲ καὶ ἄλλόν χορὸν τῶν βονάσων, χορὸν ὅμως αἰματηρὸν καθ' ὃν ὑποβάλλοντες εἰς βασάνους τοὺς νέους, δοκιμάζουσι τὸν βαθμὸν τῆς γενναϊότητός των, καὶ ἐξορκίζουσι συγχρόνως τὸν παγκόσμιον κατακλυσμὸν διὰ τὰ μὴ ἐπανελθῆν πλέον.

κάνηται κυκλωτέρως ἐπὶ δερμάτων βονάσων. Πρὸς τὸ κέντρον λάμπει μικρὰ πυρὰ παρὰ τὴν ὁποίαν ἀναπαύεται τις τῶν ἐγκριτοτέρων, κρατῶν καπνοσιγίγγα ἢν τινα ἐκμυζᾷ γευλλίξων ἐρρόθμων. Κατέναντι δὲ αὐτοῦ ἄλλος Ἴνδός, ἐπίσης καθήμενος,

Χορὸς τῆς καπνοσιγίγγας.

Ἐπιμένον ὁποῖον λατρεῖαν σχεδὸν ἀπονέμουσιν οἱ Ἐρυθρόδερμοι εἰς τὰς καπνοσιγίγγας. Ἐπόμενον ἀρα τὸ ν' ἀφιερῶσιν καὶ εἰς αὐτάς χορευτικὴν τινα τελετήν.

σημαίνει τύμπανον καὶ τραγουδεῖ. Αἰφνης εἰς τῶν κνημῶν ἀνεγείρεται, καὶ ἄδων ἰστώνως μετὰ τοῦ τυμπανιστοῦ, ποτὲ μὲν κηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς ποδὸς ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, καὶ ἐπιτίθεται εἰς ἀλλοκότους αστροφᾶς. Οὕτω πως ἀρχοῦμενος περιτρέχει τὸν κύ-

κλον, καὶ δεικνύει τὸν γρόνον του πρὸς ἕκαστον τῶν καθήμενων. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀρπάζει ἓνα ἐξ αὐτῶν καὶ τὸν βιάζει νὰ σηκωθῆ· οὗτος δὲ, ἀνεγειρόμενος, χορεύει ὡς καὶ ὁ πρῶτος, βιάζει ἄλλον τρίτον νὰ σηκωθῆ, καὶ οὗτος ἄλλον, ἕως οὗ ἀνεγειρόμενοι ἀλληλοδιαδόχως ὅλοι, χορεύουσι καὶ ὕλακτοῦσι.

Τὸν χορὸν τούτον παριστάνει ἡ ὄπισθεν εἰκὼν. Αἱ γυναῖκες, αἰτινες καὶ παρὰ τοῖς Ἴνδοις ὡς καὶ παρ' ὅλοις ταῖς ἔθνεσι τῆς Ἀσίας, θεωροῦνται ὡς ἐπιπλά, δὲν μετέχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν χορῶν τούτων· λέγομεν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ Ἴνδοι διακροῦνται εἰς ἀπίστους φυλάς, ἐξ ὧν ἕκαστη ἔχει πολλακτὴς συνθηλαίας ἰδιαιτέρας καὶ διαφορᾶς. Ὅλοι ὅμως αὐταὶ αἱ φυλαὶ ἀσπάζονται τὴν πολυγαμίαν διότι, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες εἶναι, ὅχι ὡς παρ' ἡμῖν σύντροφοι, ἀλλὰ δοῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἀσχολούμενοι καὶ εἰς τὰς εὐτελεστεράς ὑπηρεσίας, συμφέρει εἰς αὐτοὺς νὰ ἔχουσιν τόσῳ πλειοτέρας ὅσῳ πολυκαθήμενοι εἶναι τὰ ἔργα τῆς οἰκίας των. Πωλοῦνται δὲ καὶ ἀγοράζονται ὡς σκευή, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς πωλομένης, ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα. Ἰπανθεοῦνται δὲ μετὰξὺ ἑνδεκά καὶ δεκατεσσάρων ἑτῶν, καὶ διὰ τοῦτο γηράσκουσιν ἔτι νέαι, δὲν συγγείονται ὅμως ποτὲ μετὰ τῶν συζύγων, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἀκούλων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

Μία τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν, ἡ τῶν Μανδάνων καλούμενη, ἔχει ἀργυρόχροα πολλὰ καὶ λευκάς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες χρωματίζουσιν αὐτάς, οἱ δὲ γυναῖκες, τῶν ὁποίων τὸ δῆμα εἶναι σχεδὸν λευκόν, ἐγκαλλωπίζονται ἐξ ἐναντίας ἐπ' αὐταῖς.

Οἱ συγγραφεῖς διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν τῶν Ἐρυθρόδερμων· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν δεξάζουσιν ὅτι εἶναι φυλὴ μιγάς, εἰς τῆς ὁποίας τὰς φλέβας κληρονομεῖ καὶ αἷμα Ἰουδαϊκόν. Καὶ τρώντι, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου των, καὶ πολλὰ αὐτῶν εἶσι ἔχουσι στενωτάτην συγγένειαν πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἰβηρίων. Οἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ ὑποθέτουσιν ὅτι πολλαὶ τῶν Ἰσραηλιτικῶν φυλῶν ἐκ τῶν διαγροθιστῶν τασάκων ἐκ τῆς Βυρῶπης, καταφυγοῦσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, συνανέμιχθησαν μετὰ τῶν ἔγχωριων.

Ἐκίστη φυλὴ Ἰνδικὴ ἔχει ἰδίαν κυβέρνησιν, ὅλαι ὅμως εἶναι αὐτοειδαῖς. Οἱ κυβερνηταὶ αὐτῶν εἶναι δία, ὁ εἰς πολιτικὴς καὶ ὁ ἄλλος πολεμικὸς, καὶ ὁ μὲν πρῶτος κυβερνᾷ ἐν ὥρᾳ εἰρήνης, ὁ δὲ δεῦτερος ἐν πολέμῳ. Ἡ ἐξουσία των εἶναι διαδοχικὴ, παύει δὲ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐκ γηράσκειν ὁσάκις δὲ θεωρηθῶσιν ἀνάξιοι, ἀνακληροῦνται δι' ἄλλων κατ' ἐπιλογὴν.

Νόμους γραπτοὺς δὲν ἔχουσιν οἱ Ἴνδοι· αἱ πλειεσταὶ δὲ τῶν φυλῶν ἀμοραθοῦσι πάντα τοιοῦτων, πλὴν ὀλίγων πινῶν ἀφορώντων εἰς ῥητὰ τινα κακοουργήματα. Πρὸ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινῶν ἀποφαίνονται οἱ ἀρχηγοὶ ἐν συμβουλίῳ. Αὐτοὶ ἐπίσης ἀποφαίνονται κατὰ πλειοψηφίαν καὶ περὶ κηρύξεως πολέμου.

Οἱ κυβερνηταὶ δὲν ἐξασκοῦσιν οὐδεμίαν ἰσχὺν ἐπὶ

τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ὑπηκόων. Ἐχουσι δὲ πλειοτέραν ἢ ὀλιγωτέραν ἐπιφρόνην κατὰ λόγον τῆς ἀρετῆς, τῶν ἀνδραγαθημάτων, τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς συνέσεως αὐτῶν εἰς τὰς συνελεύσεις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία Μετρίου, Ἀθηνῶν Μητροπολίτου, συγγραφείσα μὲν Ἑλληνιστῶν, μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ συγγραφεῖος ἐκδόθεισα χυδαῖστι τὸ πρῶτον εἰς τρεῖς τόμους, ἐπανέκδοθεισα δὲ καὶ τετάρτη ὑπὸ Γ. Βενδότου, ἤδη τὸ δεύτερον, διασκευασθεῖσα ἐπὶ τὸ καθαρώτερον ὕφος, καὶ τισιν ἀναγκαίαις ἐπιστασιαῖς καὶ διορθώσεσι πλουτισθεῖσα, ὑπὸ Κ. Εἰθουβούλου, καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους σχολῇ, ἐκδίδεται διηρημένη ὡσαύτως εἰς τέσσαρας τόμους, ὑπὸ Ν. Ἀδαμίδου, τῆ ἐγκρίσει τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας. Τόμος πρῶτος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρὰ τῷ ἐκδότῃ καὶ βιβλιοπώλῃ Ν. Ἀδαμίδῃ, 1853. Τιμᾶται ἕκαστος τόμος διὰ τούτς συνδρομητὰς γρόσια 30, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς γρόσια 35.

Τὰ ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, καθὼς καὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα, συνήθως οὔτε ἀπολύτως καλὰ, οὔτε κακὰ ἀπολύτως εἶναι, ἀλλ' ἔχουσι μεμιγμένα τὰ προτερήματα μετὰ τῶν ἐλαττωμάτων· τῆς δὲ σπουδαίας κρίσεως ἔργον εἶναι νὰ διαστείλῃ ἐπιμελῶς τὰ προτερήματα ἀπὸ τῶν ἐλαττωμάτων, τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων τῆς πνευματικῆς γεωργίας, καὶ ἐπειτα, σταθμίζουσα ἕκαστερον ἐν στάθμῃ δικαίᾳ, νὰ ἔδῃ τοῦ βέπει ἡ τρυάνη, κατὰ δὲ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ῥοπήν, νὰ ἀποφανθῆ, ὅτι τὸ ἔργον εἶναι χρήσιμον μᾶλλον ἢ ἐπιβλαβές, ἐπιβλαβές μᾶλλον ἢ χρήσιμον.

Ἀλλ' αὕτη τῆς δικαίας κρίσεως ἡ ἐντολὴ εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἐριοθῆ θεωρητικῶς ἢ νὰ ἐφαρμοσθῆ πρακτικῶς. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἠγανάκτει διὰ τὴν αὐθαιρεσίαν, τὴν ἀστασίαν, τὴν καλιμβουλίαν τῶν κρίσεων, καὶ ἠγωνίζετο νὰ παύσῃ τὴν κατάχρησιν ταύτην, ὀρέζων, ἐν τῇ ῥητορικῇ αὐτοῦ τέχνῃ, κανόνας τινάς, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζεν ἀσφαλεῖς καὶ τελεσφόρους. Εἶναι περίεργον ν' ἀκούσωμεν ἕνα τῶν μεγάλων νομοθετῶν τῆς τῶν γραμμάτων πολιτείας, δημολοῦντα περὶ τῆς ἀναρχίας καὶ ἀκαλασίας, τῆς ἐπικρατουμένης ἐν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ· «Ὁ μέγιστος κίνδυνός ἐστι, λέγει, καὶ νέφ καὶ μὴ νέφ περὶ τὴν τῶν λόγων κρίσιν. Ταῖς γὰρ ἡμετέραις δόξαις δίχα ἐπιστήμης εἰκὴ καὶ ἐπαινοῦμεν, ἀ ἔτυχεν ἐκαστοτε, καὶ ψέγομεν. Καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει ταῦτὰ καὶ ἐπαινέσθαι καὶ ψέγεσθαι οὐ μόνον ἄλλοτε ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ταῦτὰ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποτὲ μὲν ἐπαινέσθαι, ποτὲ δὲ ψέγεσθαι.

τοῦτο ἔνδεκα ἀπεκρίθησαν ποιηταί· ἀλλὰ τριῶν τὰ ἔργα, *Δέσπω*, *Τὰ σπλάγγνα τοῦ Νέρωνος*, καὶ *Οἱ συγγίτες τῆς Τραπεζοῦντος*, ἐπιγραφόμενα, ἐφθασαν ὑπερημέρους, καὶ ἐνεκ τούτου ἀπεκλείσθησαν τοῦ συναγωνισμοῦ. Ἐκ δὲ τῶν ἐπιλοίπων ὀκτώ, τὰ μὲν ἐξ ἀντικυρῶ ἀπεδοκιμάσθησαν, καὶ περιττὸν νομίζει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἐμμείνη περισσότερο ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἐκτιμήσεως. Ἰσως ὅμως ἀποσκοποῦ δὲν φανῆ ἂν ἀπαυθύνῃ ἐνταῦθα γενικᾶς τινας νοουθεσίας καὶ παρατηρήσεις, πρὸς ὁδηγίαν πάντων τῶν ἐπιζητούντων τὸν καλὸν τῆς ποιήσεως στέφανον.

Πρὸ πάντων ἄλλου φρονεῖ ὅτι ὀφείλει νὰ τοῖς συστάσῃ τῆς γλώσσης τὴν ἀκριβῆ ἐκμάθησιν. Ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ εἶναι οὐ μόνον ἐμπειρὸς τῆς γλώσσης ἢ γράφει, ἀλλ' ἐν αὐτῇ καὶ ἀριστοτέλης. Ἢ οὐσία τῆς ποιήσεως εἶναι ἡ ἐμπνευσις, ἀλλ' ἡ μορφή τῆς εἶναι ἡ γλώσσα, καὶ εἰς τὴν τέχνην ταύτην, ἥτις εἶναι ἡ ὑπερτάτη καλλιτεχνία, τὸ κάλλος τῆς μορφῆς ἀπαιτεῖται οὐχ ἥττον ἢ ἡ εὐγένεια τῆς οὐσίας. Περὶ τὴν γλώσσαν ἀμαθὲς ποιητῆς, εἶναι ἀντίρροπος ὡς ἡ τοῦ γλύπτου τοῦ ἀπειροῦ τῆς σμιλῆς, ἢ τοῦ ζωγράφου τοῦ ἀκκάνου νὰ διαχειρισθῇ τὴν γραφίδα. Ὅστις δὲν ἤξευρε τῶν ἀνθρώπων τὴν γλώσσαν, ἄς μὴ ἀξιοῖ νὰ ὑμῖλῃ τὴν τῶν θεῶν.

Οὐ μόνον δὲ τῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ παντοίας ἄλλας παιδείας πρέπει κάτοχος νὰ ἦναι ὁ ποιητὴς, πρὶν χρισθῆ εἰς ἱεροφάντην τῶν θυγατέρων τῆς Μνημοσύνης. Ὁ θεῶν ἐκ Παρνασσίου τρίποδος νὰ διδάξῃ τοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ εἶναι τῶν ἄλλων σφώτερος. Ὁ τὰς ψυχὰς ἀξίων εἰς εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν νὰ ῥυθμίσῃ, πρέπει πρῶτον τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν νὰ ἐντείνῃ εἰς τὴν ὑπερτάτην ἰθικὴν ἀρμονίαν. Ἢ ποιήσεις εἶναι τῆς διανοίας τὸ κάλλιστον βλάστημα, ἀλλ' εὐγενεῖς παράγει τοὺς βλαστοὺς μόνη ἡ καλλιέργεια. Καί, φέρονται μὲν ἐπὶ τῶν ὀρέων ἀπλάστὰ τινα προϊόντα ποιήσεως, ἔχοντα πολλὰς τὰς ἀγρίας καὶ ἀφελεῖς καλλονὰς τῶν ἄλλ' ἢ ἐμβριθῆς μοῦσα ἐκ τῶν κηπευτῶν κυρίως πλάκει τὴν ἀνοδοδέσμησιν τῆς, καὶ δυσκόλως δύναται νὰ καταδειχθῇ μέγας ποιητῆς, ὅστις δὲν ἦν συγχρόνως εἰς τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ἔθνους του. Ἐκ παραδειγμα προκείμεν ὁ Γερμανὸς Γαίτης, εἰς τὴν ἡ ἐπιστήμη πολλὰς καὶ σπουδαίας ἀφελείας ἀνακαλύψαι, προκείμεν ὁ Πολταίος, ὁ πανεπιστήμων ἐκείνος, ὅστις ἐν παντὶ σχεδὸν κλάδῳ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας ἐπρώτεως· προκείμεν τέλος αὐτὸς ὁ Ὅμηρος, ὅστις, αὐτὸς μᾶλλον ἢ ὁ ἥρωϊς του

πολλῶν ἀνθρώπων εἶδεν ἄστεα καὶ τόαν ἔγνω. Πρὸς πεπαιδευμένους, ἢ καὶ τὴν παιδεύειν ἐπιδιώκουσιν ἔθνεσιν, ὁ ἀμαθὲς ποιητὴς ἀπολείπεται τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κλήσεως καὶ ἡ φαντασία αὐτοῦ, ὅση δὴ ποτα καὶ ἐν ὑποτιθῆ, μὴ ἐμμετρίως διὰ θετικῶν γνώσεων, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ εὐπλοήσῃ ἐν τῇ ἀτάκτῳ ἐμπνεύσει τῆς. Μεταξὺ δὲ τῶν γνώσεων ταύτων, περιττὸν ἴσως νὰ ὑπεθυμίσωμεν ὅτι, μετὰ τὴν βαθεῖαν μελέτην τῶν προσηωδίων καὶ τῶν τῆς ποιητικῆς τέχνης κανόνων, τὴν πρώτην πρέπει νὰ ἐπέχη θέσιν ἡ ἐνδελεχῆς σπουδὴ τῶν ἔργων τῶν λοιπῶν ποιητῶν, καὶ μάλιστα ἡ τῶν προσηωδικῶν

ἡμῶν ἀριστουργημάτων, ἅτινα τοῦ καλοῦ καὶ ὑψηλοῦ τὸν ἀνυπέβλητον πῆξαντα ὄρον, δύναται καὶ τὴν φιλοκαλίαν, καὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὴν αἰσθησὶν τοῦ νέου ποιητοῦ νὰ ῥυθμίσωσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερον σκόπελον πρέπει νὰ ὑποδείξωμεν τοῖς ἀρχαίοις τῶν φοιτητῶν. Ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ πολλὰ μειδιῶσι καὶ πολλὰ στίλβουσιν· ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα ἀνθη οὐδ' ὅλα ἀδάμαντες· πολλὰ εἶναι ἡ τῆς φαντασίας ἀνευσχία, ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε ἐμπνευσις. Ἐν τῷ ἑκμὴ ὑπάρχει ὅρα καθ' ἡ πᾶν πτηνὸν κρῶζει, καὶ ἡ κορώνη αὐτῆ ὡς ἀπὸν σχηματίζεται δι' ἃ ὑπὸ πολλῶν ἐκλαμβάνεται πολλὰς ὡς οἰστρος, ὅτι μόνον εἶναι τῆς ἀρροφίτου φαντασίας παραφορὰ, καὶ πολλοὶ τῆς αἰσθητικῆς μοῦσας τὰ πεζολόγια ψελλίσματα, ἢ τὴν αἰσθησὶν καὶ ἡ χερᾶν κυρπολογίαν ἐκλαμβάνουσι καὶ παρατιθέασιν ὡς ὑψηλῆς ποιήσεως χρυσομυδότημα.

Ταῦτα λοιπὸν συνιστῶντες τοῖς μέλλουσιν ἀθληταῖς ἐν ταῖς ποιητικαῖς ταύταις σταδιοδρομίαις, πρῶτον νὰ ἤξεύρωσι γράμματα, ἥτοι τὴν γλώσσαν μετὰ πάσης ἐντελείας, δεῦτερον νὰ μὴ ἐκτείνωσι τὴν χεῖρα πρὸς λῦραν καὶ πλῆκτρον πρὶν ἐντελῶς ἐκπαιδεύσασιν τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν των, καὶ τρίτον νὰ δυσπιστῶσι πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ νὰ μὴ νομίζωσιν ὅτι πᾶν φιλόλον ὁ βόσκουσιν εἶναι ἡ δάρχη τοῦ Ἑλικῶνος, ἐγγύμεθα εἰς τὰ ποιήματα μεταξὺ τῶν παρουσιασθέντων, ἢ ἐνομοίσαμεν ἰδιαίτερος προσοχῆς ἀξία.

Τὰ ποιήματα ταῦτα εἰσὶ, κατὰ παράδοξον συγγραμμάτων, δύο τὸν ἀριθμὸν, ὡς ἦσαν καὶ κατὰ τὰ δύο παρελθόντα ἔτη, καὶ κατ' ἐπί παραδοξότεραν, ὡς ἐν ἀμφοτέροις ἐκείνοις τοῖς ἔτεσι, τὸ μὲν αὐτῶν εἶναι γεγραμμένον εἰς γλώσσαν καθαρὰν, τὸ δὲ εἰς δημοτικὴν. Τοῦτο ἐπιγράφεται *Κόρινθα* καὶ *Πίνδαρος*, ἐκείνη δὲ *Ἀρματοῖσι* καὶ *κλέπται*. Ἐπὶ τῶν δύο ταύτων ποιημάτων, ὡς καὶ κέρυσι καὶ προπέσει, εἰ μὲν ἀμφοτέρωθεν ἡ πλάστιγξ τῶν δικαιοσύνης, διότι ἐν ἀμφοτέροις παρετηρήθησαν καλλοναὶ ἀξίαι ἐπαινοῦ πολλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀμφοτέρωθεν δὲν ἐφάνθησαν τινῶν ἐλαττωμάτων ἀπηλλαγμένα.

Τὸ πρῶτον, ἡ *Κόρινθα* καὶ ὁ *Πίνδαρος*, ὑπέβαινε ἔχει τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀλιανοῦ (Π. ἱ. Π'. 25) καὶ Πανουραίου (Ποιωτ. 22) ἀναφερόμενον διαγωνισμὸν μεταξὺ τοῦ Θεβαίου ἀοιδοῦ καὶ τῆς Τανχαγίας ποιητρίδος. Ὁ ἀγὼν τελείται κατὰ τὴν πρώτην τοῦ *Μαίου*, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι ἤθελον εἰπεῖ « ἐν Θεσσαλίῳ μεσοῦντι, » καὶ ἀφορᾷ τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς καλλονῆς. Πρῶτος ψάλλει ὁ Πίνδαρος, καὶ τολμηρὰ βεβαίως εἶναι τοῦ νέου ποιητοῦ ἡ ἀπίστευα νὰ ὑποδύῃ τοῦ μεγίστου τῶν λυρικῶν τὸ πρόσωπον, καὶ νὰ κρούσῃ τὴν Πινδαρεῖον λῦραν. Πλάττει δὲ ἱστορίαν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Ἰμμέναιος (*), Ἀθηναῖος ὢν νεανίας

(*) Ἰμμέναιος ἢ Ἰμμέναιος, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τῆς Μούσης Κελιδίης, Ἑβραίου, ἢ τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Κλειούς, νυμφευθεὶς κέρην Ἑλευσινίου. Κατ' ἄλλους δὲ ἐπλακώθη ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐπὶ τοῦ γάμου του, καὶ ἀνοικήθαι πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἀπολλοδ. Γ'. 49. Κατὰ Κατάλοπον, υἱὸς τῆς Οὐρανίας. Κατ' ἄλλους τῆς Τερψιχόρης, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν τοῦ Βέγκου καὶ τῆς Ἀφροδίτης.

καὶ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἐν γυναικεῖα ἀναβολῇ εἰς τὰ Ἑλευσῖνα παρακολούθησας, καὶ σώσας αὐτὴν μετὰ τῶν συντρόφων τῆς ἀπὸ χειρῶν περατῶν, ἐλαβεν αὐτὴν ὡς ἄλλον τῆς ἀνδρείας του. Μετὰ δὲ τὸν Πίνδαρον ἡ Κόρινθα ὕμνει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκίπτιος, καὶ ταύτης τὴν ἀφασίωσιν, τὸν ὀνόματι καὶ τὴν θαυμασίαν ἀνάστασιν, καὶ ὁ ποιητὴς ἄμω δὲν διατάζει πρὸς τὸν Ἑβραϊδὴν ἐνταῦθα ἀναμιλλώμενος.

Ἄλλ' ἡ πεποθήσις τῶν δικαστῶν ἐταλαντεύετο, καὶ ὁ ἀγὼν κατ' ἀπόφασιν τῶν ἀνενεώθη. Ὁ Πίνδαρος ἐφαλε τότε τὸν ἔπαινον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, ὡς ἔθεε ἐμπροσθὸς ἐνθουσιασμόν πρὸς τὰ εὐγενῆ καὶ μεγαλὰ, καὶ διηγῆται τὸν πατριωτικὸν τοῦ Κόδρου ἥρωϊσμόν. Ἢ δὲ Κόρινθα ὕμνησε τὸν γάμον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀγγίσιου, καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ γέννησιν τοῦ Αἰκίου, ὃς οἱ ἀπύγονοι εἰμάρτο νὰ δουλώσωσι ποτε τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλ' οἱ λόγοι οὗτοι ἐξέκαυσαν τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Πινδαροῦ, ὅστις κηρύττει ὅτι ἐν ἑσῶ ὑπάρχουσιν Ἀθηναῖοι καὶ Σπαρτιάται, οἱ Ἕλληνας εἰς ζυγὸν δὲν θέλουσιν ὑποκῆναι, ἐπαινεῖ τὸν ἥρωϊσμὸν τῶν δύο πόλεων, αἵτινες ἠρνήθησαν ὕδωρ καὶ γῆν εἰς τὸν Πέρσῃ, καὶ ἐλέγγει τοὺς Θεβαίους, ὅτι πεισθέντες τοῖς ὀλιγάρχοις συνεμάχησαν μετὰ τοῦ καινοῦ ἔθροῦ. Ἐκ τούτου ἔρις αἴρεται μεταξὺ τῶν δύο ποιητῶν, καὶ στάσις τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἀρχοντας· οἷτινες ὅμως τὴν κατευναζοῦσι, καὶ ἀπονέμουσι τὸν στέφανον εἰς τὴν Κόρινθον. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὄλη τοῦ ποιήματος τούτου, ὃ καταλήγει εἰς ἔπαινον τῶν χριστιανικῶν Ἀθηναίων.

Ἐπὶ πάντως τοῦ ποιήματος ἐπιπνεῖ πολλὴ γλυκύτης καὶ αἰσθητικῆς καὶ ἐκφράσεως, καὶ ὁ ποιητὴς αὐτοῦ φαίνεται κάτοχος τῆς ἐλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας. Ἀξιοσημείωτος δὲ μάλιστα ἐν αὐτῷ εἶναι ἡ ἐπιτυχιστῆ τάσις τοῦ νὰ συνηφῆ ὅπως εἰπῆν τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν βίον μετὰ τοῦ νέου δημοτικοῦ, τοῦ νὰ εἰσπνεύσῃ εἰς τοὺς νεκροὺς μύθους ζωῆν, καὶ ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς τὸν δὲν πολλὰς εἶχον χαρακτῆρα δημοτικῆς ποιήσεως· ὥστε ἀντικαθεστῶν τις εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ Πινδαροῦ, τῆς Κόρινθος, τοῦ Κόδρου ἢ τῆς Ἀλκίπτιος, τὸ τοῦ δήμου καὶ τὸ τῆς Δέσποιας, πολλὰς νομίζει εἰς ἀναγνωστικῆ τῶν ὀρεσιβίων ἡμῶν ποιημένων καὶ ἀρματοῶν τὰ ἀφελῆ, πολλὰς νευρώδη, καὶ σχεδὸν πάντοτε χαρίεντα ἄσματα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ φράσις τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ἡ τῶν δημοτικῶν ἐκείνων ἀσμάτων, ὅπερ δικαιολογῶν ὁ ποιητὴς, λαμβάνει εὐφυῶς ὡς ἐπιγραφὴν τοῦ ἔπους του τὸ χωρίον τοῦτο τῶν Συρακουσίων τοῦ Θεοκρίτου·

Πελοποννησιασὶ λαλεῦμεν.
Δωροδὸν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς δωρεῖσι.

Δωρίζει δ' ὁ ποιητὴς, ἡ μμεῖται τὴν δημοτικὴν γλώσσαν, εὐτυχέστατα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἂν καὶ πρῶτον νὰ καταδειχθῶσι τινὲς ἀτέλειαι εἰς τὴν φράσιν του καὶ εἰς τὴν πρῶτην πρῶτον λογιζόμεθα τὴν χρῆσιν ξένων καὶ πάντως ἀποσχωρακιστῶν λέξεων, ὡς βιάλιτα, σαῖτα, κορόνα, κίμπος, καπεταῖνος, σοαντίρι, καὶ τινες, καθ' ὑπερβαλικὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρ-

χῆς τῆς ἐκνεωτέρσεως τῶν ἀρχαίων, ἱστορικοῦ ἀναχρονισμοῦ, οἱ εἰσὶν ἡ βλάτικη σάρκα τοῦ Κόδρου, ἐφ' ὃ Βλάγοι δὲν ὑπῆρχον, καὶ ὁ Ἰσθμὸς καλούμενος Ἑξασίλι. Ὡς ἄλλο δ' ἐλάττωμα, εἰς τὸ προλαβὼν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον, πρέπει νὰ καταδειχθῆ ἡ χρῆσις λέξεων καὶ σχηματισμῶν ἀνωτέρων τῆς δημώδους ἐκείνης φράσεως, καὶ τὴν ὁμαλότητα αὐτῆς καταστρεφουσῶν, ὅσον συμβῆ, *φουλῆν τὴν Ἑλληίδα*, *πρυθίας καὶ φορεῖς, φέραι, εἴθε, παράφρονας*, τὸ *κάλλος*, *ζυγὴν ὀλιγαρχίας*, *δόξης πηγῆ*, ἀλλὰ, *ἱερατεῖον, μέλος, ἔρωτος*, καὶ ἄλλων τριτοκλίτων γενικῶν, ἐν διαλέκτῳ ὄλιως χυδαία, καὶ εἰς μόνας τὰς δύο κλίσεις περὶ ῥιζομένη. Ἄλλο δὲ γλωσσικὸν ἔλλειμμα, ἢ τοῦλάχιστον τραχύτης ὑπὸ τινῶν σπανίων παραδειγμάτων τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων δυσκόλως δικαιολογούμενα, εἶναι ἡ πολλὰς, διὰ τὸ μέτρον, τοῦ ἀρθροῦ παράλειψις. Καὶ ὅπου μὲν ἔπεται φωνῆν, ὡς Ἀγγίσιος, ἀντὶ ὁ Ἀγγίσιος, δύναται νὰ ἐκληφθῆ ὡς συναλοφή· ἀλλ' εἰς τὴν αὐτὴν δὲν ὑπάγονται κατηγορίαν τὰ Πίνδαρος, *χίρο παρακαλίεται*, *θεῖα τὸν εἶδε*, *Σπαρτιάται κ' Ἀθηναῖοι σου*, ἀντὶ ὁ Πίνδαρος, *τὸν χίρο*, ἢ *θεῖα*, οἱ Σπαρτιάται καὶ οἱ Ἀθηναῖοι σου. Βεβῆται δ' εἰσὶν ἐπίσης καὶ τινες πλεονασμοὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ὡς:

• Τῆς ἐκθῆς ἦτον τῆς θεᾶς μεγάλη ἐσθῆ της • • •
• τοὺς πόνους σας ὅα ἴδω τῆς ψυχῆς σας • • •

ὡς καὶ τινες βεβηασμένα μεταθέσεις τῆς κτητικῆς γενικῆς, ὅσον:

• τοῦ νεοῦ διὰ τὸ τραγοῦδι • • •
• τῆς γυναικὸς εἰς τὰ μάτια • • •

Ὁ στίχος τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ὁ Ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικὸς, ὁ λεγόμενος Ἀλεξανδρινός, πολιτικὸς ἢ δεκαπεντασύλλαβος. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς, δέον νὰ γράφῃ τὰς τέσσαρας διποδίας ἐν μιᾷ γραμμῇ, τὰς ἔτεμεν εἰς δύο, ὑπερ τότε μόνον δύναται μὴ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀποτελοῦν δύο στίχους, ὅταν τὰ ἢ μιστήρια ὁμοιοκαταληκτώσιν· ἄλλως θὰ ἐξηρτάτο ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων ἐκ τῆς αὐθιμῆτος αὐτῶν γραμμῆς, ὅπερ εἶναι προδήλως ἀποπικόν, καὶ οὐδὲν θὰ ἐκόλυε τὸν διὰ τμηθέντα στίχον νὰ κατατέμωμεν τετραχί. Οὕτω, λόγου χάριν, ἐκ πέντε βεβαίως στίχων σύγκειται ἡ ἀκόλουθος, ἐκ δημώδους τινὸς ἄσματος λαμβανόμενῃ στροφῇ (*)

Τὸν κόσμ' ὁ δόλος δισαῖ
κ' ἡ ἀδικ' εἰμαρμένη.
Τὲ πλοῦτη ἔχουσι οἱ κακοί,
κ' ἐδὼ εἰς τοὺς βράχους κατοικεῖ
ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

Σύγκειται δ' ἐκ πέντε στίχων, διότι παραμπίπτουσι πέντε ὁμοιοκαταληξίαι· Ἐξ ἀνάγκης δὲ ἐν τῷ παρόντι ποιήματι αἱ λέξεις:

• Ἦταν ἡμέρα τοῦ Μαῖου,
γλοῦκ τὰ φέγγ' ἐνοῖου,

καὶ τοὶ ὡς δύο στίχοι γραφόμενοι, ἀποτελοῦσιν ὁ-

(*) Ἀ. Ρ. Παγκαθῆ, Ποιημ. Τ. Α. ε. σελ. 292.

μως ένα και μόνον, τὸν πάντων συνθέστατον ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾠσμασι, κατ' οὐδὲν διαφέροντα ὡς πρὸς τὴν προσοδὴν ἀπὸ τὸν στίχον τοῦτον :

« Ὁ Ὀλυμπος κ' ὁ Κίσαβος, τὰ δὴ βουνὰ μαλῶνουν, καὶ τοὺς ὁμοίους τοῦ ἅπαντας.

Οὕτω λοιπὸν γραφόμενοι οἱ στίχοι τοῦ ποιήματος τούτου, δλόκληροι ἠπλοδοῦν, καὶ οὐχὶ κατατετμημένοι εἰς ἡμιστίχια, εὐρίσκονται ἐλαττούμενοι τοῦ ἀριθμοῦ ὅστις εἶναι μία τῶν συνθηκῶν τοῦ διαγωνισμοῦ, διότι ἀριθμοῦται εἰς 431), καὶ ἐλλείπουσιν ἐτι 70, ἢ 140 ἡμιστίχια, ὡς τὸ ποίημα εἶναι ἀντιγεγραμμένον, πρὸς ἀπαρτισμὸν 500 ἀρτίων στίχων.

Προσέτι δὲ καὶ τινες ἐσωτερικῶς τοῦ ἔργου τούτου ἀτελείας περὶ τὴν ἐννοιαν ἢ τὴν ἔκφρασιν δὲν πρέπει ν' ἀποσιωπήσωμεν. Οὕτω σχολαία εἶναι ἡ ἐπαναλλήψις.

ε ποῦ θὰ εἶς κατατάσῃ,
ε θενά εἶς πάρῃ τὴν ζώνῃ. 1.

Ἐπισημαίει ὁ ποιητὴς νὰ ἐνοηθῶσιν, ἡ δόξα τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ δόξα τῶν νέων Ἀθηνῶν, κακοζήλιος προσθέτει « μὴ θύλασσα νὰ γέρον ». Περὶ τὸ τέλος τοῦ ποιήματος του, προτιθέμενος νὰ ἐπαινήσῃ ἢ μᾶλλον νὰ νοουθετήσῃ τὰς νέας Ἀθήνας εἰς ἀρετὴν καὶ εὐσεβείαν, προσημαίει μετ' ἀνοικείου στόμφοι, λέγων

« Δύσι ἐσὺ κ' ἀνατολῇ, ἀκούσατε τί λέγω. »

Ὁμοίως δὲ πολυμρότερον ἢ εὐσεβέστερον ἀντιπαράθετε ἑαυτὸν πρὸς τὸν Ἀγνωστον θεόν, λέγων

ε Γράβε εἰς μάρμαρον λευκὸ φωνῇ ἀγνώστου φίλου,
Σὺν ἄλλοτε ποῦ ἔγραψας χάριν θεοῦ Ἀγνώστου. »

Καί πως ἀσυνάρτητον καὶ ἐξ αἰτιατικῆς εἰς ὄνομαστικὴν μεταπηδῶν φαίνεται τὸ « Ὁ Παῦλος

ε τὸν Ἰησοῦν ἐσθλάωνε ε' τὰ γράμματα τὰ θεῖα, τέκνο θεοῦ ἀγαπητοῦ, καὶ αὐτὸς θεὸς αἰώνιος, μεσίτης εὐσπλαγγνοῦ τῆς γῆς ε' τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου. Τέλος δὲ τὸ πρῶτον ἄσμα τοῦ Πινδαροῦ, καὶ τῆς Κορίνθης τὸ τελευταῖον, παρατείνονται ἐπὶ τὸ σχολιοτανεστότερον καὶ πεζώτερον.

Ἄλλ' αἱ καλίδες αὐταὶ τοῦ ποιήματος δὲν ἐξαιρέουσι τὰς λοιπὰς αὐτοῦ καλλοῦναι καὶ τὰς χάριτας. Οὕτω ζωηρῶς καὶ βραχυλόγως περιγράφεται ἡ καλλονὴ τῆς Κορίνθης

ε Πίλου ἀχινεβολὴ ἦσαν τὰ μαῦρα μάτια,
τριαντάφυλλο ε' ἀχίλι τῆς, κρῖνα τὸ πρόσωπό τῆς.

Καλὴ καὶ ἡ περιγραφή αὐτῆ τῆς τελετῆς τοῦ ἀρχαίου γάμου.

ε Ὅταν φοιτῆς ἐσθλὸς ξανθοῦ ἀποσπερτίης,
καὶ σὺν νυκτῶσιν ἢ συνάδεια πέρνει γαμβρὸν καὶ νόμφη
χίλις λαμπάδες σφίγουσι, κ' ἡ νόμφη μισαίει ἡμέρα
ὄργη ε' τῆ μέσῃ περπατεῖ κλαίμενον τὸ κοράσιο,
κρατῶν τὸ χεῖρ τοῦ γαμβροῦ συντραπὴ παλιάρια,
ε' ἀγῶνα τὰ γλυκόβρανα Ὑμέναι' Ὑμέναιε, ψάλλου.

Ἐν δὲ τῇ περιγραφῇ τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἀλκίστως εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ἡ παραγραπὴ τῶν στίχων τούτων τοῦ Κρίσιδου.

Μέγλην ἐνάφας νερέρων τῷ κυρίῳ . . .
τῶνδον παρ' αὐτὸν ἐν λόγῳ μάρψας χερσίν,
εἶναι ἀπήχησις ἐνδὸς τῶν γνωστατέρων καὶ ὠραιοτέρων δημοτικῶν ᾠσμάτων, ἔχουσα οὕτω

Ἄνδρας Ὀρθαίους ἦρικας ἴπανου ε' τὸ μῆμα ἐράνη,
μάννας Ἀργεῖσας υἱός, ε' τῆ Ὀρθα γυννημένης,
ἡραεῖ σάιτα καὶ σπαθί, βασιτῆ δαρὶ κονάρι
τὸν Χάρον ἐπολέμητε ε' τὰ μαρμαρένια ἀλώνη,
ε' τοῦ ἤλαου τὸ βασίλευμα ε' τὴν γῆν τὴν γουαίσει,
ε' ἀφοῦ τὸν Χάρο ἐλίχσε, ἢ ὁμορρονητῆ ἀνεστήθη,
λάμπει τὸ κάλλος τῆς ζαῆς τῆς γουαίσε ε' τὰ μάτια

Ὡραία εἶναι καὶ ἡ εἰκὼν τῶν φονευθέντων παιδῶν τοῦ Ἡρακλέους

Σὺν λούλουδα μαράθῃκαυ ποῦ ἀνεμικῆ θερφαί,
κεῖνται εἰς τὸ αἰμά τους μὲ τὸ φιλὶ πλεμμένα.

Μεταξὺ ἄλλων καλῶν χωρίων ἄς παραθέσωμεν τὸν εὐγενῆ τούτον ὕμνον πρὸς τὴν οὐρακίαν Ἀφροδίτην

α Θεὰ Ἀφροδίτη, λέγει,
« Ὅχι ἐσὺ ποῦ ἔριστα χύνεις διὰ μαῦρα μάτια,
διὰ χεῖλη βοδουκίκα, διὰ μάγουλα χρονάτο,
κ' ἀπ' τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσε, θεὰ ξανθὴ, ἐγενήθης,
ἀλλὰ ἐσὺ ποῦ ταῖς ψυχαῖς καὶς εἰς μεγάλα ἔργα!
Τὸ τέλος σου ὄχι ἦδον, οὐδ' εὐμορφία προσώπου,
οὔτε σταδίδια τοῦ κορμιοῦ χρυσοκουμπισμένα,
καὶ φῶς ἀγνὸ γεννέθικας ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μέρας,
θεοὶ κ' ἀνθρώποι οὐ καλοῦν οὐράνικον Ἀφροδίτη!

Παρατοῦται δὲ τὸ ὅλον ποίημα διὰ τῶν στίχων τούτων, οἵτινες δὲν εἶναι τῶν ἄλλων κατώτεροι οὐτε κατὰ τὴν γλυκύτητα οὔτε κατὰ τὸ αἰσθημα

Καὶ σὺ μητέρα μου ἀκριβῆ, ποῦ μοῦ ἔδωκε τὴν ζῆν,
μάννα μου ποῦ μὲ γέννησε νὰ ἰδῶ καλαῖς ἡμέρας,
μὴ λυπηθῆς ἔν καὶ ἰδῆς ἄλλους νὰ στεφανώσωσι,
ἀλλὰ εἰπὲ χαροῦμένη εἰς ξένους καὶ εἰς φίλους
ε Ἐχ' ἢ Ἑλλάδα καὶ ἄλλους υἱούς πολὺ καλῆτερούς του.

Ἐν ᾧ ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, ὁ Πίνδαρος καὶ ἡ Κόρινθα λαλοῦσι γλώσσῃ δημοτικῇ, κατὰ παραδοξὸν ἀντίφρασιν, ἐν τῷ ἑτέρῳ τῶν διακρινέντων ποιημάτων, οἱ Ἀρματωλοὶ καὶ οἱ Κλέπται ὁμιλοῦσι γλώσσῃ ἐπιμεμελημένῃ καὶ καθαρεύουσῃ. Τὸ πρῶτον τοῦτο καλῶν νεωρῶδους καὶ ἠσακμένους, ἐν δραματικῷ ἐπεισοδίῳ νὰ ἦθῃ καὶ τὴν δίκαιαν εἰκόνα τῆς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως μαχίμου τάξεως τῶν Ἑλλήνων, εἶναι ἔπος αὐτόχρημα ἑθνικῶν, ἔντεχνον ἔχον τὴν τοῦ μύθου πλοκὴν καὶ καλὴν τὴν οἰκονομίαν.

Πρὸ μιᾶς ἐκατονταετηρίδος ὁ ἄρματωλὸς Χλωροῦ κατωικῶν ἐν τῇ νήσῳ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, ἐνύμφρασε τὴν κόρην τὸν Δέσπινον μετὰ τοῦ ὠραίου Κέντρον, ἀρνηθεὶς αὐτὴν μετὰ περιφρονήσεως εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ φῶτος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τῇ τὴν ζήτησιν. Ὁ φῶτος δραπετεύσας τότε, ἐξῆλθε κλέπτης εἰς τὰ βουνὰ, καὶ συνέλαβε τὸν υἱὸν τοῦ Χλωροῦ, τὸν Λαμπρινόν, ἐφόνευσε δὲ, ὡς ἐνομίζετο, καὶ τὸν γαμβρὸν τοῦ Κέντρον. Ἐφευρτικῶς δ' ἐν τῇ παντῆς ἐμνηχανήσατο νὰ θανατώσῃ τὸν υἱὸν διὰ τῆς γαίης τοῦ πατρὸς, καὶ εἰς ἐκεῖνον μὲν ἀπέδωκεν ἐπιτήδεον τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τοῦτον δ' ἐπέμψε ψευδὲς μήνυμα, βτι ἐμῆλλεν αὐτὸς ὁ ληστὴς κατὰ ῥητὴν ἔρῃαν νὰ ἐλθῆ μόνος εἰς γνωστοῦν ὁ ἐρημοκλήσιον ν' ἀνάψῃ κηρίον. Πνέων ἐκδικητὴς ὁ Χλωροῦς διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ τὴν αἰγματολοῦσιν καὶ τοῦ γαμβροῦ τοῦ τὸν θάνατον, ἐσπευσεν εἰς ἐνέδραν εἰς τὸ ἐρημοκλήσιον, μετὰ τῶν ὀπαδῶν καὶ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἐνεδύθη ἄρματωλοῦ φουστανέλλαν, ὅπως τιμωρῆσῃ τοὺς φονεῖς τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κακούργου, προβαίνει ἡ

Λαμπρινός, καὶ ἠπατημένοι, πατὴρ καὶ ἀδελφῆ, κατ' αὐτοῦ πυροβολοῦσιν. Ὑπάρχει ὅμως θεὸς προστάτης τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς κακίας ἀμειλίχως τιμωρὸς. Ὁ Λαμπρινὸς διέφυγε τὰς συγγενοκτόνους σφαῖρας· κατὰ βίωσιν δὲ καὶ ὁ Κέντρος, ὁ γαμβρὸς τοῦ Χλωροῦ, νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ κακούργου. Ἦτοτε ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν ἄρματωλῶν ἔμει, ὑπὸ πρόσφυγός τινος ὀπαδοῦ τοῦ φῶτος ὀδηγηθεῖσα, διήλθε δι' ἀβάτων στενωπῶν τῶν ὄρεων, καὶ ἐπιπεσοῦσα ἐπὶ τοὺς ληστές ἐξ ἐρόδου, τοῖς ἐθνικώτερον, ἐν ᾧ ἐξ αὐτῶν ἐθανατώθη εἰς μόνος στρατιώτης, ὁ μετανοήσας ἐκείνος ληστής.

Τοιοῦτον εἶναι τοῦ ποιήματος τούτου τὸ ὑψίμα, ὅλον διακθὲς διὰ ποιητικῶν ποιημάτων, προδόντων ζωηρῶς, ἀλλὰ σφόδρον ἐν ταυτῷ φαντασίας. Ἡ στιχογραφία αὐτοῦ εἶναι ἀναμάρτητος καὶ ἀρμονικῆ, εὐχρηστικῆ ἐπίκουρον, οὐχὶ δὲ πολυμῆλον δυσχεροῦτον ἔχουσα τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἥτις ἀπρόσποτος πολλῶν καὶ ἀναρχαίως φαίνεται ἀνθρώπου εἰς τοῦ στίχου τὸ τέλος. Ἡ δὲ φράσις διακρίνεται διὰ τὴν καθέρτητα αὐτῆς καὶ ἀκριβείαν, καὶ ἐν ὅλῳ τῷ ποιήματι ὀλίγα δύνανται νὰ καταδειχθῶσι γλωσσικὰ ἀμωρτήματα, ὡς ἡ χρεῖσι τῆς λέξεως Ὄρθος ἐπὶ κρότου βιμάτων, τῆς λέξεως θεῖος ἀντὶ ἀπόσεως, ἢ τοῦ ἔως μετὰ τὴν γενικήν, γόργατος ἔως, καὶ ἡ τῆς ὀνομαστικῆς ἐνέδρα ἀντὶ ἐνέδρα. Προσέτι δὲ πρέπει ὡς οὐχὶ τῇ ἑλληνικῇ φράσει οἰκείον νὰ παρατηρηθῆ τὸν λίαν λελημένον αὐτῆς, ἐλλείψει συζευκτικῶν μορίων. Πλὴν δὲ τούτων, εἶναι τοῦ ποιήματος ἡ γλώσσα ἔντονος, οὐνεφυμένη, κομψή, καὶ πολλαχῶς ὡς ἐν ἀρχαίῳ λατομῶν λελαξυμένη. Ἡ λέξις αὐτοῦ εἶναι ἐκλεκτὴ καὶ κυρία, καὶ τὰ ἐπιθέτα ζωγραφικὰ καὶ εὐχη, καὶ πολλὰ ἢ περὶ αὐτὰ ἐγκράτεια. Ἐνίστε μάλιστα ἡ βραχυλογία προβαίνει μέχρις ἐλαττώματος, σιωποῦσά πως τὸν νοῦν, καὶ πολλὰ ἐπιτρέπουσα εἰς συμπλήρωσιν τῆ φαντασίας τοῦ ἀναγνώστου ὡς δὲν λέγει περὶ τοῦ μονοφθάλμου ληστοῦ, τοῦ μεταμωρεσθέντος εἰς χωρικὸν ὅπως ἐξάπατήσῃ τὸν Χλωρον:

Μεταμορφώθη χωρικός, ἐκέγχασε, —κατέθη.

Ἄλλο παράδειγμα τῆς τοιαύτης συνεστριμμένης βραχυτικῆς κείσεως καὶ ἡ στροφή πρὸς εἰπεῖν ἐκείνη, ἐν ᾗ ἡ γυνὴ τοῦ Χλωροῦ, ἀπ' οἱ ὁ ἀνὴρ τῆς ἀκατηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀλεθρίαν ἐνέδραν, βλέπουσα ἀερινῶδες τὸν γαμβρὸν τῆς, ἐν ἐφρόντι νεκρὸν, τῷ λέγει.

Μετὰ βάλμος εἰς ποῦ μικροῦ ἰδῶ σφραγιδοφόρος
εἶπεν, ε' Ὁ φῶτος ἔταξε ν' ἀνάψῃ ἐν κηρίῳ. . .
Ἡ σπείρουσι τὰυτὴν τὴν στικτὴν εἰς τὸν ναὸν πλάσιον. . .
σπείρουσι! . . . ἐκὶ εὐρίσκαται εἰς ἐνέδραν ὁ Χλωροῦ!
—Κ' ἡ Δέσπω; — Τὸν ἀκολουθεῖ . . . ἵππέμοι τὸν υἱὸν μου;
Αὐτὸς ἐφόνειν ε' ὅμα
Φρίτων ἐραυάσας, ε' θεε, τοὺς πόδας πτέρωσίν μου,
καὶ μὲ τὸν σὺντροπον ταχὺς τατίλιπε τὸ δῶμα.

Ἐπὶ τοῦ ποιήματος τούτου παρατηρήθη ὅτι ὁ πρόλογος εἶναι ἀτοπος καὶ ἀνοήσιος, οὐδὲ φαίνεται ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν, ὡς αὐτὸ ἢ ἐπιγραφή συνάδει ἐντελῶς μετ' αὐτῆς διότι ὁ τίτλος Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέπται φαίνεται ἐπαγγελλάμενος

τὴν ἐξεικόνισιν ὁλοκλήρου τοῦ βίου τῶν δῶ ὄπλον διαίτων τούτων τάξεων, τῶν σφέσεων αὐτῶν πρὸς τὴν κοινωνίαν, καὶ ἐν γένει τοῦ σκοποῦ τῆς αὐτῶν ὑπάρξεως. Ἄλλ' ἡ παρούσα διήγησις ὅλη περιστρέφεται εἰς μίαν μόνην πράξιν, συμβῆσαν μεταξὺ ἐνός ἄρματωλοῦ καὶ ἐνός κλέπτου, δι' ἣ καὶ, ἐκτός τοῦ περὶ τὴν σύμβασιν αὐτῆς σκότους, ὑπερβολικῆ προσέτι κρίνεται ἢ ἐν προλόγῳ, δι' ὠραίων ἄλλως στίχων, γινομένη ἐκείνη ἐπίκλησις οὐ μόνον τῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις ὄρωρα μουσῶν καὶ διαγωγῆς περιθρησε καλεῖται, ἀλλὰ καὶ τῆς βιολετείας καὶ βιοδύτου δυάδος τοῦ χρόνου καὶ τοῦ θανάτου, ὅπως τῷ διανοῖξῃ τὰ μνήματα καὶ τὰς δέλτους τοῦ παρελθόντος. Καὶ τινες δὲ, ἀλλὰ σπανιώταται αὐταί, ἐκφράσεις, φαίνονται οὐχὶ ἐπαινεταί. Οὕτως ἐν γλώσσῃ τοσοῦτον αὐστηρῆ καὶ τοσοῦτον σφόδρον, ὑπερβολικῆ κρίνεται ἐπὶ ἀπλῆς τρικυμίας ἢ ἔκφρασις; ΦΡΙΚΩΔΙΣ πάλῃ βροχίης καὶ ἀρέμου, καὶ μεγάλῃ τῆς φύσεως ἀνασάτῃσις· οὐχὶ δὲ ἀκριβῆς καὶ ἡ εἰκὼν, ἡ μάλλον ἡ δῶ ἀλληλοδιαδόχων εἰκόνων εἰς μίαν συγχώνευσιν, ἢ παριστώσα ὡς ΠΥΡΚΑΙΑΝ τῆν ΧΡΙΣΤΩΜΕΝΗΝ δόσιν, (στρ. 3.) Ἀόριστος τέλος, καὶ οὐχὶ εὐτυχῶς ἐξηρημένα εἶναι καὶ ἡ ἔκφρασις, ἢ μόνον αἰνιτομένη τὰ ὑπὲρ τῆς γενικῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος αἰσθηματα τοῦ Λαμπρινοῦ. ἀπῆλθε . . . ἐν ἑαυτῷ τὸν γοῖνκα ἀγκυλωτῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ταῦτα εἰσι σκεδῶν τὰ μόνον κατὰ τοῦ ποιήματος τούτου δυνάμενα νὰ παρατηρηθῶσι. Τὰ δὲ προτερήματα αὐτοῦ εἰσι πολλὰ ὑπερβάλλοντα διότι, ἐκτός τῆς γλώσσης καὶ στιχογραφίας, τοῦ ἔορτασμοῦ αὐτοῦ ἐνόηματος, διακρίνεται καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν ἐμπνευσιν, καὶ διὰ τὴν γραφικὴν τῶν περιγραφῶν ὠραϊότητα, καὶ διὰ τὴν κατὰ τὰς περιστάσεις ζωηρότητα καὶ τρυφρότητα τοῦ αἰσθηματος. Οὕτω χαριεστάτα περιγράφεται ἡ φύσις μετὰ τὴν τρικυμίαν

Ἄνεμος ἦδη γελᾷ ἢ στέγ' ἢ σαυπερίνη,
καὶ ὄψιν ἔλασεν ἢ γῆ νεάνιδος λουοθίσης (στρ. 3).

καὶ τὸ προῖόνον λυκαυγῆς,
Ἐνῷ πρὸς τὸ βοδύρου φῶς ἐπάλαιον τὰ σκέτη,
καὶ ὁ ἀδάμας τῆς αὐγῆς ἀρροφῆς ἦρτατο (στρ. 49).

Καὶ τρυφερά εἶναι τῆς προσεχομένης νεάνιδος ἡ εἰκὼν.

Τοῦ πόργου παραπλήσιον, μουδῶριον ἀγίου
λαμπῆς φωτίζει πρὸ σπητῆς εἰκόνας κιομένης,
καὶ κείται ὀθήκη τις μικρὰ ἐκαὶ ζωγραφημένη,
φῶρον αἰτούσα ταπεινὸν λιθάριον καὶ κηρίου.
Νεάνις κυανόστολος, ὀρθὴ πρὸ τῆς εἰκόνας,
τύς χειρας κάτω συμπλεκῆς ἀκινήτουσα σείνει,
καὶ τοῦ ἀγίου τὴν μορφήν προσδέπει ἐπιμόνος,
καὶ δὲν ἐκφέρει στεναγμόν, καὶ δάκρυον δὲν χύνει.

Τῆς νέας ὅμως ἡ ψυχὴ, ἰκεῖνος ἀθλίας,
οὐδ' εἰς τὸν οὐρανὸν πετᾷ, οὐδ' εἰς τὴν γῆν ἐμμένει
ἀλλὰ πλανᾷται μεταξὺ, θεινῶς κυματομένη
εἰς πότους ἐκδικήσεως, εἰς σπάραγμαὺς καρδίαι.
Τὸ ἔαρ τῆς τῶ εἰκοστῆν ἐμάραρον ἢ λύπη,
καθὼς τὸ πνεῦμα τοῦ λιθὸς τὸν νάρκισσον μαραίνει
ἀλλ' ἔτι σάξονται ἀβροὶ τῆς καλλοῦσῃ οἱ τύποι.
Ἐφῶδρη μόνον ἢ χροῖα ἢ χάρις διακρίνει (στρ. 22 καὶ 24).

Πολλὴν δὲ δύνανται ἔχουσιν οἱ στίχοι οὗτοι περὶ τοῦ δεσμοῦ Λαμπρινοῦ, ἐν ἐσάρκασιν εἰς τῶν ληστών.

Ὅργιλος ἤγειρεν ἀδελφὸν τὸ μέγαπον, κ' ἔχθη
εἰς τὴν καλλίστην ὄψιν τοῦ τὸ χροῖμα τῆς παρρῦρας.
Δις θείων, δὲν κατάρθωσι πλὴν τέλος ἀπεκρίθη·
Φράζον, θεῖα, τὸ στόμα σου, ἡ λύσον μου τὰς χεῖρας.

Ομοίως δὲ καὶ πᾶσα ἡ περιγραφή τῶν βρασάνων τοῦ
στρατιώτου Κίσα, ἐξ ἧς παραθέτομεν τοὺς τελευ-
ταίους στίχους. (Στρ. 8.)

Κ' ἰατελεσται τοῦ βέλκετου ἐκείνου μακρυροῦ,
μὲ λύσαν ἐδευτέρου τοὺς αἰκισμοὺς κακοῦργοι·
κίλασι δὲ κατέβλεγα τὸ στήθος τοῦ δεσμίου,
καὶ τὰς σπιραύσας σάρκας τοῦ ἡ μᾶστις ἐκρεούργει.

Ποιητικωτάτη δὲ εἶναι ἡ περιγραφή τῆς ἐπιδρομῆς
τῶν ἀρματολῶν δι' ἀβάτων ἀγρῶν τοῦ ἔρους κατὰ
τῶν ληϊτῶν, καὶ ἡ τοῦ ἤθους τοῦ κοιμημένου ἀρχι-
ληστοῦ (Στρ. 52 καὶ 53).

Ὅπου ὑπῆρχε σκοπία, δευτοῦ παρόδου πέροι,
σκοποὶ φυλάττου ἀρμαί, ἀνομιῶν ἐργάται·
Βίε τὴν φυλλίην των στριμνῆν κοιμῶνται ὀπλαφόροι·
ὁ Φώτος ἔνατος, αὐτῶν ἀνάμεσα κοιμάται.

Βίε τὴν εὐώνυμον πλευρᾶν ἀνάκει' ἐπὶ κλίνης,
ἀλλὰ δὲν εἶναι σκυθρωπαὶ αἱ συνεχεῖς ὄψεις τοῦ!
Ἵπνος τὸν εὖρεν εἰς σιγῆν ἀγρίας εὐφροσύνης,
κ' ἀγράφη, κ' ἔμεινεν ἐκτός ἡ χλεύη τῆς ψυχῆς του.

Ἐνθουσιασμὸν δὲ πνέει ἡ στροφή αὕτη περὶ τῆς
δέσπης, ἀναλογιζομένης τὸν ἀπαθανόντα καὶ ἀνεκ-
δίμητον ἄνδρα τῆς (Στρ. 29).

Ἐτραπή σφίνας ἀλλαχοῦ ὁ φλογισμένος νοῦς τῆς,
καὶ μετ' ὀλίγον ἤγειρε τὸ μέγαπον ὄργιλη,
κ' ἐπὶ τὰ μέλη ἔτρεμον, κ' ἐσπάρισσον τὰ χεῖλη,
σπινθῆρες ἐξεγίνοντο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Πάτερ, τοῦ Κέντρου ἡ ψυχὴ εἰς ἔρημον γυνίαν,
εἰς χόματι' ἀλιθάνωτα βαρυαλγῆς στενάζει
ὡς πότε' ἐδῶ μεμψίμοιρον τελοῦμεν θρηνηθῆναι;
Ἄς σπεδωσώμεν ἐκδικηταί' τὸ αἶμα τοῦ φωνάζει!

Καὶ τέλος εὐγενῶν αἰσθημάτων εὐγενῆς εἰσὶν ἔκφρα-
σις οἱ στίχοι οὗτοι. (Στρ. 42).

Ὅταν τὰς χεῖρας ὀπισθεν συνάγου τὰ δεσμά του,
ὅποια ἀνακνήσει ὁ δούλος ἀπολαύει;
Ἐὰν τὸν ὀλίβου τὰ δεσμά, κ' ἐκείνος δὲν τὰ θραυθῆ,
ὡ! κἄλλιον νὰ κοιμηθῆ τὸν ἕπνον τοῦ θανάτου!

Καὶ οὗτοι προσέτι· (Στρ. 61)

Μηῦσα, ὁ θάνατος ἐδῶ τὸν ἕπνον διεδέχθη.
Σὺ εὐγενῆς, δὲν ἀγαπᾷς τοὺς φόνους καὶ τὸ αἶμα·
φιλόπικρις, βδελύττεσαι τῶν ἀδελφῶν τὰ ἔχθη.
Ἀπὸ τὴν ἀχαρὴν σκηπὴν ἀπόστρεψον τὸ βλέμμα.

Καὶ τέλος οἱ τελευταῖοι τοῦ ὄλου ποιήματος,
Ὅ! εἶθε δευτὸν νῆπιον εἶδα τὸ φῶς τὸ πρῶτον,
εἶθε παλεμιστῆς κ' ἐγὼ ταχὺν νὰ φέρω πόδα,
ἀλλ' εἰς δικαίαι συμπολοῦς, εἰς ἄλλης μάχης κρότου
νὰ πῆσω, γέρας μου ποθῶν καλῆς παρθένου ῥόδα.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ποιημάτων οἱ δικασταὶ
διτάζοντες ἔμεινον. Καὶ ἡ μὲν πλειονοψηφία ἔκρινε
τὰ ποιητικὰ αὐτῶν προτερήματα διάφορα μὲν, ἀλλὰ
κατ' ἀξίαν ἴσα ἐν ἀμφοτέροις. Δύο δὲ τῶν δικαστῶν
ἀπέδωκαν ἀνώτερα μάλιστα εἰς τὴν Κόρινθον καὶ τὸν
Πίνδαρον ἢ εἰς τοὺς ἀρματολῶν καὶ τοὺς κλέπτας.

Ὅς πρὸς τὴν γλώσσαν ὅμως ἐθεωρήθη, ὅτι ἂν καὶ
ἐνδύμα μόνον λογίζηται τῆς ποιήσεως, εἶναι ὅμως ὡς
τὸ ἐνδύμα τῶν ἐν εἰκόνι γραπτῶν σωματίων, ὃ δὲν
δύναται ν' ἀπαρῆσθαι χωρὶς νὰ καταστραφῆ ἡ εἰκὼν,
ἢ ὡς ὁ χιτῶν τοῦ Ἑρακλέους, ὃ μὴ ἀποσπώμενος

χωρὶς νὰ συσπαρῆξῃ τὴν σάρκα. Καὶ ἔχει μὲν ἡ θεοῦ
δὴς γλώσσα, ὡς πᾶσα θεμῶδης γλώσσα, τὴν χύαν
τῆς. Ἀλλὰ περ' ἡμῶν πρόκειται, καὶ ἔρχεται, καὶ ἐ-
σοδόμενος προχρησθῆ, σπουδαῖος ὡς πρὸς τὴν γλώσσαν
ἀγῶν, ἡ μετὰ τῆς ἀνορθώσεως τῆς κοινῆς ἐθνικτικῆς
ἀνθρώπων τῆς ἐπ' αἰώνων βαρβαρότητος καταβύβουσι
κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο πρέπει αἱ
δυνάμεις ἡμῶν οὐχὶ νὰ κατακερματίζονται εἰς δι-
λέκτων εἰδικὰς ἀναπτύξεις, ἀλλὰ νὰ συμπυκνωθῶνται
εἰς τῆς Πανελληνίου γλώσσης τὴν ἀξιοπρεπῆ διάπλα-
σιν. Οὐδέμια δὲ περιστάσις δύναται τοσοῦτον ν' ἀ-
ναχακίσῃ αὐτὴν, ὡς ἂν τις μέγας ἀναδειχθῆ ποιη-
τῆς, γράψας ἐν τῇ θεμῶδει ἢ ἐν ἠτιμιδιόποτι δια-
λέκτῳ, διότι ἡ λύρα αὐτοῦ θέλει ἀμέσως δώσει τὴν
ροπὴν εἰς τὴν πλαστικῆν. Ἡ Ὀμηρικὴ γλώσσα ἔλα-
σεν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἐκκτονταετηρίδας, μόνον διότι
ἐπρωστατεύετο ἀπὸ τὴν σκίαν τοῦ Ὀμήρου. Τόσον δ'
εὐχερστερὰ εἶναι ἡ χρῆσις τῆς θεμῶδους γλώσσης
παρὰ ἡ τῆς καθαρῆς, ἢ ἡ ἐντελής ἀσκησις ἐμψυχῆς
ἀπαιτεῖ φιλολογικὰς σπουδὰς, καὶ πολλὰς ἐργα-
κάνθας, ὡστε ἡ τῆς πρώτης ἐμψύχουσι θέλει ἐπι-
φέρει τῆς δευτέρας ἂν ὄχι τὴν καταστροφὴν, ἀλλὰ
βεβαίως τὴν ὀπισθοδρόμησιν.

Ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων καὶ ὁ γενναῖος ἀγνο-
θέτης, ἔγραψε πέρυτιν εἰς τὴν πρυτανίαν, τὸν περὶ
γλώσσης ὄρον τοῦ ἐξήγῶν διὰ τῶν ἐξῆς:

« Ἀλλ' ἐκεῖνο πολλὰκις ἐθαύμασα τὸ παρ' ἡμῶν
συμβαῖνον κατ' ἀντίθετον ὄλωσ λόγον τοῦ παρὰ τοῖς
λοιποῖς ἔθνεσι· διότι περ' αὐτοῖς μὲν ἀέπεισι ἢ
ποιήσις τοῦ πεζοῦ προηγήθη λόγου, καὶ τῆς γλώ-
σσης τοῦ ἔθνους των δημιουργοὶ οἱ ποιητὰὶ ἐκάστου
ἐγένοντο. Παρ' ἡμῶν δὲ τούναντιον, οὐκ οἶδα ποῦ,
οἱ μὲν τῷ πεζῷ λόγῳ χρώμενοι καὶ τὴν γλῶσσαν
καθαρεύουσαι, καὶ γλαφυρῶς γράφοντι, καὶ γρηῃτα
θυγατέρα τῆς ἀρχαίας, διὰ τὸ τὴν καλῶς εἶπαι
καὶ σαφῆσαι, τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν ἡμῶν γλώ-
σσαν ἀπέδειξαν, οἱ δὲ ποιητὰὶ καὶ τοὺς φοιδηθῆ-
πτους ἐπαγγελλόμενοι, τῶν χυδαυτάτων λέξων
καὶ φράσεων ποιῶνται χρῆσιν. »

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπομένως, ἐπειδὴ, ἐκτός τῆς ποιη-
τικῆς ἀξίας τῶν δύο τούτων ἔργων, ἢ ἡ πλειονο-
ψηφία θεωρεῖ ἴσην ἐν ἀμφοτέροις, ὡς πρὸς τὰ ἐπι-
λοιπα, τὸ μὲν τῶν Ἀρματολῶν καὶ Κλεπτῶν
ἔχει καὶ τὴν πρόσθετον τῆς ἱμοιοκαταληξίας δυσω-
λίαν, ἢ ἐνίκησεν ἐπιτυχέστατα, τὸ δὲ τῆς Κορίνθου
καὶ τοῦ Πινδάρου, πρὸς δύο ἀντιβαίνει ὄρους τοῦ
δωρητηρίου, ὡς ἐνοοῦνται ὑπὸ τοῦ δωρητοῦ, τὸν
τῆς γλώσσης, καὶ τὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων, διὰ
ταῦτα ὁμοψήφως, τοῦ μὲν ποιητοῦ τῆς Κορίνθου καὶ
τοῦ Πινδάρου ποιεῖται ἐντιμὸν μνησίαν, ἐμψυχούσα
αὐτὸν νὰ ἐμμελῆ εἰς τὸ στίχιδιον ἐν ᾧ φαίνεται προω-
ρισμένος νὰ εὐδοκίμησῃ, εἰς δὲ τὸν ποιητὴν τῶν Ἀρ-
ματολῶν καὶ Κλεπτῶν ἀπονέμει τὸ ἄθλον.

Ὁ Πρύτασις Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.
Ι. ΒΕΝΘΥΛΟΣ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ.
ΕΥΘ. ΚΑΣΤΟΡΧΗΣ. ΣΤ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.
Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Μετὰ δὲ τὸν Κ. Ραγκαβῆν ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα ὁ
Πρύτασις, ὅστις, ἀναγγέλλας ὅτι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς
ἐπιτροπῆς τῶν δικαστῶν νὰ γνωσθῆ οὐ μόνον τὸ ὄνομα
τοῦ βραβευομένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ σχεδόν ἐξ ἴσου μετ'
ἐκείνου ἐπαινεθέντος, ἀπεσφράγισεν πρῶτον τοῦ ποιη-
τοῦ τῆς Κορίνθου καὶ τοῦ Πινδάρου τὸ γραμματεῖον.
Ἄλλ' ἐνταῦθα νῆα περιέμενε τοὺς ἀκροατάς, καὶ ἀπρο-
δόκτος περιπέτεια. Τὸ γραμματεῖον δὲν περιείχε
ὄνομα, ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν.

Κύριοι Καθηγηταί!

Ζηλὸς τοῦ καλοῦ ἐπαραινῆσε τὸν ἀξιότιμον
κρίνον Ῥάλλην νὰ στήσῃ ποιητικὸν ἀγῶνα, καὶ
νὰ προσδιορίσῃ χιλίας δραχμάς εἰς ἀμοιβὴν τοῦ
βραβευομένου ποιήματος. Μιμούμενος τὸν
ἀξέπαινον σκοπὸν του, προσδιορίζω τὴν χρῆ-
σιν τῶν χιλίων δραχμῶν ὡς ἐφεξῆς. Νὰ κατα-
τεθῶσιν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, καὶ διηρη-
μέναι εἰς δέκα ἴσας μερίδας, νὰ χρησιμεύσουν
ὡς δωρεὰ γάμου δέκα νέων Ἑλληνίδων πτω-
χῶν. Οἱ γινώσκοντες τὰ ἐμπόδια τῆς βραδύ-
τητος, ἐνεκα τῆς πτωχείας, τῆς ὑπανδρείας
τῶν κορασιῶν, θέλουσ ἐκτιμῆσῃ, ἐλπίζω, τὴν
ἀξίαν τοῦ δώρου, ἂν καὶ μικροῦ. Ἀπὸ φιλανθρω-
πίαν βεβαίως οἱ κύριοι Καθηγηταί θέλουσ δεχθῆ
τὸ βῆρος τῆς διανομῆς. Τούς ἀφίνω ὅμως καὶ
πλήρη ἐλευθερίαν νὰ προτιμήσουν ὅποιανδήποτε
ἄλλην νομιζούσι χρῆσιν τῶν χιλίων δραχμῶν.

Μὲ ὄλον τὸ σέβας
Ἐν Ἀθήναις,
τὴν 15 Φεβρουαρίου 1853.
Εἰς Ἑλληνα.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης κατακαλύφθη
ὑπὸ ζῶντων χειροκροτήσεων. Ὁ δὲ Πρύτασις ἐκάλεσε
τότε τὸν ἀνώμωμον ἐπιστολογράφον ἂν ἔβη νὰ πα-
ρουκασθῆ, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη, καὶ ὁ πέπλος τῆς
μετροφοροσύνης ἔμεινε συγκαλύπτων τὸ ὄνομα τοῦ
γενναίου ποητοῦ.

Μετὰ ταῦτα δ' ὁ Πρύτασις, ἀνοίξας τὸ γραμματεῖον
τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀρματολῶν καὶ Κλεπτῶν, ἀνέ-
γνω μεγαλοφώνως τὸ ὄνομα τοῦ Γ. Χ. ΖΑΛΑΚΩΣΤΑ.
ὅπερ ἐπίσης κατακαλύφθη ὑπὸ γενικῶν ἀνευφημήσεων.
Ἄλλ' ὁ ποιητῆς, προσκλιθεὶς ἵνα λάβῃ τὸν στέφα-
νον, δὲν ἐνεφανίσθη, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν
ἐν μόνον αἰσθμα ἐπλήρη τὴν καρδίαν του, ἢ ἀπελπι-
σα διὰ τὴν ἀλφειδίαν στέφειν καὶ τοῦ πέμπτου καὶ
ἰσχύτου του τέκνου, καὶ αὕτη τὸν καθίστα ἔξον εἰς
ἴσῃαν γὰρ, ἀδιάφορον εἰς πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Ἡ εὐ-
φυμία δ' ὅτι εἰς τοὺς ἀπελθόντας νὰ τῷ ἀναγγεῖλωσι
τὴν νίκην του, ἀπεκρίθησαν μόνον τὰ δάκρυά του.

Τὴν τελετὴν ταύτην, διεδέχθη ἀμέσως ἄλλη οὐχ
ἴση περιεργα· διότι ἐνώπιον ὄλου ἐκείνου τοῦ πο-
ληλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἐτιμήθη προχει-
ροθεῖς εἰς διδάκτορα τῆς νομικῆς ὁ Κ. Γεωργαντό-

πουλος ἐξ Ἐριμουπόλεως Σόρου, εἰς τῶν ἱκανωτάτων καὶ
ἐπιμελεστάτων ἀρχαίων φοιτητῶν τοῦ πανεπιστημίου,
ἐμοψήφως τὸν βαθμὸν Ἄριστα λαβὼν παρ' ὄλων τῶν
καθηγητῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, καὶ κατὰ τὴν κοι-
νὴν μαρτυρίαν εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον προσθέτων
μέλος χρηστὸν καὶ πεπαιδευμένον.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ὁ περιώνυμος φιλόλογος τῆς Βόννης, Κύριος Βέλ-
κερ, ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Βε-
ρολίνου ἀναγνωσθεῖσαν, καὶ ἐν τῷ ἐξαφύλλῳ τοῦ πα-
ρόντος φυλλαδίου ἀγγελλομένην πραγματείαν, δι' ἧς
πολλοὺς προτείνει λόγους ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, δὲ
πρῶτος ἐτόλμησεν ὁ μακαρίτης Οὐλερίχης, ὅτι ὁ
μεταξὺ τοῦ Μουσείου καὶ τοῦ λόφου τῶν νομφῶν λε-
λαξευμένος βράχος δὲν εἶναι τὸ βῆμα τῆς Πυκνῆς ἢ
μᾶλλον τῆς Πυκνῆς, ἀλλ' ὁ βράχος τοῦ Ὑψίστου αἰῶς.
Τοῦ σοφοῦ τούτου προτόντος ἐνὸς τῶν κορυφαίων ἀρ-
χαιολόγων τῆς Γερμανίας, ἀξιόλογον εἰρημασίευσεν
περίληψιν ἐν τῷ 1959 ἀριθμῷ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τῶν
ἐν Βερολίνῳ σπουδαζόντων Ἑλλήνων.

Ὁ αὐτὸς δὲ, ἢ ἄλλος ἐκ Βερολίνου σπουδαστῆς
Ἑλληνα, γράφει εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς αὐτῆς ἐ-
φημερίδος ὅτι ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς ἐκ νέου ἐκδιδο-
μένης ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν, πα-
ρουσιασθεὶς εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Πρωσιακῆς
Ἀκαδημίας, ἐκίνησεν ἐσθεστον γέλωτα διὰ τὰ ἐν
αὐτῷ περιεχόμενα γέλωτα, καὶ μάλιστα ὁσάνκις αὐτὰ
ἐτύχωνε νὰ εἶναι προεκδεδομένα καὶ ἠρμησευμένα ὑπὸ
τοῦ Βοικχίου· ὅτι δὲ καὶ περὶ ἄλλου τιμὸς τῶν ἐν
Ἀθήναις ἀρχαιολογούντων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
ἐπὶ αἰσθηματικῆς καὶ ῥομαντικῆς κρίσεως σκιαμα-
γοῦτος, παρετήρησε πολλοὺς τοὺς ὑπομειδιῶντας,
ἀνονοῦμεν ὅτι αἱ πληροφορίες τοῦ νέου ἀναποκρίτου
τῆς Ἀθηνᾶς θὰ ἦσαν πολὺ διδακτικώτεραι, ἂν ἐ-
πρόσθετε συγγράμωσι ποία ἦσαν τὰ γέλωτα ἢ παρετη-
ρήσαν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐν τῷ πρώτῳ ἀριθμῷ
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ποία τὰ ὑπὸ τοῦ
Βοικχίου προεκδεδομένα, τίς ὁ αἰσθηματικὴν ἔχων
τὴν κρίσιν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολόγος, καὶ πῶς καὶ κα-
τὰ τί σκιαμαγεῖ.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΔΑΦΝΗΣ.

Nerium Oleander. Lin. — Class. Pentandria
monogynia N. Oleander calycis laciniis squar-
rosis, nectariis tricuspidatis, cauda anthera-
rum faucem non superantibus (Targioni). Ὁ θά-
μνος οὗτος, κοινώτατος εἰς ἅσπασαν σχεδὸν τὴν Ἑλ-
λάδα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου,
ὅπου καλεῖται φυλλάδα, βλαστάνει αὐτοφῶς καὶ
εἰς τὰ μεσημερινὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας, Γαλλίας,